Den originale sprogudgave af denne side en er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

tysk

Swipe to change

Arv

De nationale regler om arv er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat (det gælder med hensyn til, hvem der arver, fordelingen af arv, tvangsarv, bobehandling, arvingernes hæftelse for gælden osv.).

Generelle oplysninger

Det var et stort fremskridt, hvad angår arvesager på tværs af grænserne, da der den 4. juli 2012 blev vedtaget nye EU-regler, der skal gøre det lettere for borgerne at håndtere det juridiske aspekt af internationale sager om testamenter eller arv. Disse nye regler finder anvendelse på arven efter personer, der dør den 17. august 2015 eller derefter.

Forordningen sikrer, at arvesager på tværs af grænserne behandles konsekvent efter et enkelt lands lovgivning og af en enkelt myndighed. Det er principielt domstolene i den medlemsstat, hvor borgerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, der er kompetente til at behandle arvesagen, og lovgivningen i den medlemsstat finder anvendelse på arven. Borgerne kan dog vælge, at det er loven i den medlemsstat, hvor de er statsborgere, der skal finde anvendelse på arvesagen. Ved at lade en enkelt myndighed behandle arvesager på tværs af grænserne på grundlag af et enkelt lands lovgivning undgås der parallelsager med fare for modstridende retsafgørelser. Det sikrer desuden, at afgørelser truffet i én medlemsstat anerkendes i hele EU, uden at der er behov for at anvende en særlig procedure.

Med denne forordning indføres der et europæisk arvebevis. Dette dokument, der udstedes af den myndighed, der behandler arvesagen, kan bruges af arvinger, legatarer, eksekutorer testamenti eller bobestyrere, således at de kan dokumentere deres status og udøve deres rettigheder eller beføjelser i andre medlemsstater. Når der er udstedt et europæisk arvebevis, vil det blive anerkendt i alle medlemsstater, uden at der kræves en særlig procedure.

Den 9. december 2014 vedtog Kommissionen en gennemførelsesforordning om de formularer, der kan bruges inden for rammerne af denne forordning:

Word-format (243 Kb) da

pdf-format (731 Kb) da

E-justice-portalen gør det muligt at udfylde og lave en pdf-udgave af formular V (europæisk arvebevis) online her.

Danmark og Irland deltager ikke i forordningen. Som følge heraf vil arvesager, der indledes i disse to medlemsstater, fortsat være reguleret af national lovgivning.

Forhold vedrørende arveafgiftslovgivning er ikke omfattet af anvendelsesområdet for forordningen.

Du kan læse mere om EU's nye arveregler på dette websted.

Klik på et af flagene på denne side for at se faktabladene vedrørende **den nationale arveret og arveprocedurer i hver enkelt medlemsstat**. Faktabladene er udarbejdet af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område i samarbejde med foreningen Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

På CNUE's websted Successions in Europe kan du finde svar på spørgsmål vedrørende arveret i 22 medlemsstater.

Hvis du ønsker at finde en notar i en medlemsstat, kan du anvende søgeredskabet Find en notar, der forvaltes af Europa-Kommissionen i samarbejde med deltagende notarsammenslutninger.

De nationale regler for registrering af testamenter er meget forskellige. Hvis du skriver testamente, har du ("testator") i visse medlemsstater pligt til at registrere testamentet. I andre anbefales registrering, eller registreringen vedrører kun visse typer testamenter. Nogle medlemsstater har slet ikke et testamenteregister.

Hvis du vil vide, hvordan man registrerer et testamente i en given medlemsstat, eller vil kontrollere, om en afdød person har skrevet testamente, kan du benytte de faktablade, som European Network of the Registers of Wills Association (ENRWA) har udarbejdet, og som findes på 3-4 sprog. De indeholder beskrivelser af reglerne for registrering af testamenter og råd om, hvordan man søger efter testamenter i de enkelte medlemsstater.

Relevante link

Arv – medlemsstaternes meddelelser og et redskab til at søge efter kompetente retter/myndigheder

Vejledning til borgerne : sådan forenkler EU's regler internationale arvesager

Resultaterne af projektet "Further developments in the area of interconnection of registers of wills", hvor der blev fokuseret på mulighederne for at gøre behandlingen af grænseoverskridende arvesager mere effektive ved brug af elektroniske midler, og som blev ledet af det estiske justitsministerium og gennemført i samarbejde med det europæiske netværk af testamenteregistre, Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union, det estiske notarkammer, det estiske center for registre og informationssystemer og medlemsstaterne i Den Europæiske Union:

Feasibilityundersøgelse (755 Kb) en

Endelig rapport (507 Kb) en

Henstillinger (153 Kb) en

Sidste opdatering: 16/01/2023

Denne side vedligeholdes af Europa-Kommissionen. Oplysningerne på denne side afspejler ikke nødvendigvis Europa-Kommissionens officielle holdning. Kommissionen påtager sig intet ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Der henvises til den juridiske meddelelse, for så vidt angår de regler om ophavsret, der gælder for EU-websiderne.

Arv - Belgien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

I Belgien findes der tre former for testamente: **offentlige testamenter** eller **testamenter oprettet for notar**, **holografiske testamenter** (der skal være skrevet, dateret og underskrevet af arvelader alene) og **internationale testamenter**.
Arveladere skal være i stand til at udtrykke deres ønsker gyldigt og frit (artikel 901-904 i den belgiske civillovbog, Code Civil).
Aftaler om arv er principielt forbudt – dog med visse undtagelser.
I en grænseoverskridende situation er et testamente i princippet gyldigt i Belgien, hvis det opfylder kravene i loven på det sted, hvor det blev oprettet ("locus regit actum"), eller en af de andre love, der er anført i Haagerkonventionen af 5. oktober 1961.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

En notar, for hvem et offentligt eller internationalt testamente er oprettet, eller til hvem et holografisk testamente er indgivet, har pligt til at registrere testamentet i det centrale testamenteregister, der administreres af den kongelige sammenslutning af belgiske notarer (Fédération Royale du Notariat belge).
Personer, der indgiver holografiske testamenter til en notar, kan afvise at få deres testamenter indført i registret.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ifølge belgisk ret gælder princippet om tvangsarv, hvorefter det er obligatorisk, at en minimumsdel (tvangsarven) af boet skal gå til den efterlevende ægtefælle, børn og forældre til den afdøde, alt efter hvad der er relevant.
For så vidt angår børn (eller disses efterkommere) er tvangsarven halvdelen af boet, hvis der er et barn, to tredjedele, hvis der er to børn, og tre fjerdedele, hvis der er tre børn eller flere.
Er der ingen efterkommere, er faren og moren hver berettiget til en fjerdel af boet. I så fald kan hele boet dog efterlades til den efterlevende ægtefælle.
Den efterlevende ægtefælle modtager altid enten brugsretten (retten til at nyde brugen og afkastet) til halvdelen af boets aktiver eller brugsretten til den ejendom, der benyttes som fast bopæl, og møblerne heri, selv om dette overstiger halvdelen af boet.
Hvis arvelader har valgt at se bort fra tvangsarven i sit testamente, og vedkommendes arvinger accepterer at respektere arveladers ønsker, kan testamentet finde anvendelse. De personer, hvis tvangsarv der ikke er taget hensyn til, og som har til hensigt at gøre krav på den, kan dog anlægge en retssag med påstand om afkortning af de øvrige arvingers arv (action en réduction).

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis afdøde var ugift og ikke havde børn, arver slægtninge i opstigende linje og de nærmeste sidearvinger (brødre og søstre) først. Faren og moren får hver en fjerdedel, og søskende eller deres eventuelle efterkommere får resten. Er den ene eller begge forældre døde, går deres andel til brødre og søstre. Hvis der ikke er nogen slægtninge i opstigende linje eller søskende eller deres efterkommere, går halvdelen af boet til slægtningene på morens side, og den anden halvdel går til slægtningene på farens side (onkel, tante, moster, fætter, kusine osv.).
Hvis afdøde var ugift og efterlader børn, udelukker de alle øvrige familiemedlemmer. De deler den fulde ejendomsret til boet i lige store dele. Såfremt et barn allerede er død (eller giver afkald på arven eller er afskåret fra at arve) og har efterkommere, vil disse arve i stedet for det pågældende barn.
Hvis afdøde efterlader en ægtefælle og børn, arver den efterlevende ægtefælle brugsretten til alle aktiver i boet. Børnene arver ejendomsretten i lige dele uden brugsrettigheder. Børnene arver ejendomsretten i lige dele uden brugsrettigheder.
Hvis afdøde efterlader en ægtefælle, men ingen børn, bliver den efterlevende ægtefælle enearving, hvis afdøde ikke har slægtninge i opstigende linje eller sidearvinger indtil fjerde led. Hvor de sidstnævnte findes, får den efterlevende ægtefælle i princippet brugsretten og de øvrige arvinger ejendomsretten uden brugsrettigheder. Den andel, den efterlevende ægtefælle får i den situation, afhænger dog også af, hvilket formueforhold ægtefællerne havde i ægteskabet. Hvis parret havde fælleseje, arver den efterlevende ægtefælle afdødes andel af fællesejet med fuldt ejerskab.
Hvis afdøde efterleves af en partner, med hvem den pågældende havde indgået registreret partnerskab, er den form for registreret partnerskab, der anerkendes i Belgien "registreret samliv". I forhold til arven har den efterlevende registrerede samlever brugsret til den faste ejendom, der blev benyttet som familiens fælles hjem under deres samliv, sammen med møblerne heri. Den efterlevende registrerede samlever kan dog fratages den brugsret ved testamente eller livsgave til andre personer.
Hvis afdøde efterleves af en partner, med hvem vedkommende ikke havde indgået registreret partnerskab – samliv uden en skriftlig aftale (faktisk ikkeregistreret partnerskab), kan partneren kun arve, hvis afdøde traf bestemmelse om det i et testamente. De har ingen automatisk arveret efter belgisk ret.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Der er ingen bestemt myndighed, der forestår skiftet.
Ifølge loven skal en notar dog konsulteres i tilfælde af et holografisk eller internationalt testamente. I visse situationer kan førsteinstansdomstolen eller en fredsdommer (juge de paix) også blive bedt om at træde til, især hvis arven går til personer, der er afskåret fra at arve (f.eks. mindreårige), ved fragåelse af arv og gæld, hvis arven er vakant, når der kræves en indsættelsesforretning (envoi en possession) eller betaling af en testamentsarv, eller hvis en afvikling/et skifte er omtvistet, og der kræves medvirken af en notar udpeget af retten.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Ejendomsretten til aktiverne i boet overgår uden videre til de potentielle arvinger i kraft af selve dødsfaldet.
De har imidlertid et valg, idet arven kan accepteres ubetinget eller med fragåelse af gæld eller afslås.
En arv kan accepteres eksplicit eller stiltiende. Accepten er eksplicit, når en person påtager sig arvingetitel eller -status i et officielt eller privat oprettet dokument. Den er stiltiende, når en arving træffer foranstaltninger, som nødvendigvis indebærer en hensigt om at acceptere arven, og som den pågældende kun ville have ret til at træffe i sin egenskab af arving.
En arv kan accepteres "på betingelse af fragåelse af gæld" (sous bénéfice d'inventaire) i overensstemmelse med artikel 793 ff. i Code Civil.
En arving, som ønsker at acceptere en arv på betingelse af gældsfragåelse, skal fremsætte en særlig erklæring ved **førsteinstansdomstolens justitskontor**, i den retskreds, hvor arvesagen indledes, eller **for en notar**.
På samme måde kan man give afkald på arven ved at tage en kopi af dødsattesten med til **justitskontoret ved førsteinstansdomstolen** , på det sted, hvor afdøde havde sin bopæl, og underskrive et afkald (artikel 784 ff. i Code Civil) eller gøre det **for en notar**.
Disse erklæringer skal indføres i et register, som føres på justitskontoret det sted, hvor arvesagen indledes.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Se punkt 7 nedenfor.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Der findes ingen særlig procedure (se punkt 3 ovenfor).

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Efter den belgiske Code Civil gælder det princip, at arvefaldet sker automatisk uden nogen særlig procedure.
I kraft af selve en persons død overgår den pågældendes aktiver, rettigheder og værdipapirer uden videre til dennes arvinger med forbehold af pligten til at betale afgifter af boet (artikel 718 og 724 i Code Civil). Der er dog undtagelser (se punkt 7 nedenfor).

I tilfælde af retsforlig/offentligt skifte (liquidation/partage judiciaire) vil boet blive behandlet af en notar, som udpeges af retten, og afsluttet med en endelig boopgørelse. I tilfælde af en mindelig afvikling/et privat skifte (liquidation/partage amiable) vil der kun være brug for et dokument oprettet for notar, hvis skiftet omfatter fast ejendom.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Ifølge belgisk ret overgår hele boet (aktiver og passiver) til arvingerne ved dødsfaldet. Dog:

skal universalarvinger ifølge testamente, der er udpeget ved holografisk eller internationalt testamente, nedlægge påstand om udlevering af boet (envoi en possession) over for retsformanden ved tribunal de la famille (familieretten) (artikel 1008 i Code Civil)

skal modtagere af individuel testamentsarv (artikel 1014 i Code Civil), modtagere af generel testamentsarv (artikel 1011 i Code Civil) og, hvor der er tvangsarvinger, modtagere af universalarv, oprettet ved notarielt bekræftet testamente (artikel 1004 i Code Civil) ansøge om "udlevering/udbetaling af arven" (délivrance du legs)

skal visse kategorier af legatarer have tilladelse fra en offentlig myndighed til at modtage den testamentariske arv, de har fået efterladt (f.eks. arv til en kommune, en velgørenhedsorganisation og i visse tilfælde en fond eller almennyttig organisation).

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvingerne hæfter for gælden, hvis de accepterer arven uden betingelser. I så fald hæfter de for alle boets udgifter og gæld (artikel 724 i Code Civil).

Accepterer arvingerne arven på betingelse af gældsfragåelse, hæfter de kun for gælden i boet op til værdien af de aktiver, de har modtaget (artikel 802 i Code Civil). En arving, som ønsker at acceptere en arv på betingelse af gældsfragåelse, skal afgive en særlig erklæring ved førsteinstansdomstolens justitskontor i den retskreds, hvor skiftet indledes, eller for en notar.

De hæfter ikke for gælden, hvis de giver afkald på arven ved at fremsætte en erklæring på justitskontoret ved den relevante førsteinstansdomstol eller for en notar (artikel 785 i Code Civil).

Endvidere hæfter individuelle legatarer i modsætning til universalarvinger ifølge testamente og legatarer med generel status i princippet ikke for gæld i boet (artikel 1024 i Code Civil).

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Den belgiske lov om pant i fast ejendom af 16. december 1851 omhandler offentlig registrering af transaktioner med fast ejendom. Det fastsættes i lovens artikel 1, at "alle retshandler i levende live (hvad enten de sker mod betaling eller ej), hvorved der overføres eller erklæres andre tinglige rettigheder over fast ejendom end panteprivilegier og pant i fast ejendom, skal indføres i tinglysningskontorets register i den retskreds, hvor ejendommen er beliggende".

I artikel 2 i loven hedder det om dette punkt, at "kun domme, officielle dokumenter og privat oprettede dokumenter, der er behandlet af eller oprettet for en notar, vil blive registreret. Fuldmagter i relation til sådanne akter skal foreligge i samme form".

Imidlertid omfatter loven om pant i fast ejendom af 16. december 1851 ikke regler for overdragelse af ejendomsret ved dødsfald.

Loven kræver ikke desto mindre registrering af skifteattester (actes de partage). I så fald vil alle arvinger, uanset om de arver fast ejendom eller ej, blive anført i dokumentet med henblik på registrering i tingbøgerne. Det samme gælder for offentligt eller privat salg af fast ejendom, der ikke er delt mellem arvinger.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

I princippet har Belgien ikke en ordning med bobehandling.

Alligevel er det fastsat i artikel 803 a, i Code Civil, at arvinger, som har vedgået arven på betingelse af gældsfragåelse, kan fralægge sig ansvaret for bobehandling og -afvikling. De skal først anmode familieretten om at udpege en bobestyrer, til hvem de skal overdrage alle aktiver i boet, og som får ansvaret for at afvikle boet i overensstemmelse med visse regler.

Endvidere fastsættes det i artikel 804, at hvis arvekreditorernes eller legatarernes interesser kunne bringes i fare på grund af forsømmelighed eller den finansielle situation hos den arving, der fragår gælden, kan enhver af de berørte parter få den pågældende udskiftet med en bobestyrer, som udpeges ved rettens foreløbige afgørelse til at afvikle boet, idet arvingen skal være hørt eller på forhånd være underrettet.

Desuden kan arvelader udpege en eksekutor af testamentet til at sikre en korrekt fuldbyrdelse heraf.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Se det foregående spørgsmål.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyrere, som udpeges i medfør af artikel 803 a og 804, har de samme beføjelser som den arving, der fragår gælden. De skal opfylde de samme forpligtelser som arvingen. De skal ikke stille sikkerhed.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

En persons status som arving bevises med et vitterlighedsdokument (acte de notoriété) eller en arveattest/et arvedokument (dette er det mest almindelige). Sidstnævnte udstedes af en notar eller – i nogle tilfælde – af kassereren på arveafgiftskontoret, der har kompetence til at modtage boopgørelsen for afdøde (artikel 1240 a, i Code Civil).

Et dokument oprettet for notar (acte notarié) er et dokument, der afspejler virkeligheden. Det har bevisværdi, og erklæringen fra den person, som udfærdiger det, anses for at være sandfærdig. Notaren attesterer visse forhold ved at anføre identiteten på de personer, som møder for ham og noterer de oplysninger, de anmoder om at få registreret. Det notaroprettede dokument har gyldighed for så vidt angår indholdet. Yderligere kan dokumentets dato ikke anfægtes. Det kan kun bevises, at et tilsyneladende autentisk dokument er falsk, hvis man tager skridt til at anfægte ægtheden af det (la procédure d'inscription de faux).

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Your Europe
This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 14/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Bulgarien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Enhver myndig person (18 år og derover), der kan handle fornuftsmæssigt, kan råder over sine aktiver efter vedkommendes død.
Testator kan råde over samtlige aktiver i sit testamente. Bulgarsk ret er specifik, for så vidt som testamentariske bestemmelser under alle omstændigheder ikke må være til skade for det, der kaldes "tvangsarven", dvs. arveladers (testators) aktiver, og det må derfor fastslås, at de kun kan vedrøre den del af arven, der er til rådighed.
Testamentariske bestemmelser kan vedrøre hele eller dele af arveladers aktiver eller alene bestemte aktiver.
Testamentariske bestemmelser kan også være underlagt betingelser.
Arveloven indeholder krav til testamentariske bestemmelsers form, hvilket betyder, at de erklæres ugyldige, hvis disse krav ikke er overholdt.
Det skal bemærkes, at bulgarsk lovgivning ikke giver to eller flere personer mulighed for at testere gennem samme testamente, hverken til fordel for hinanden eller til fordel for tredjemand.
Loven foreskriver to former for testamenter – håndskrevne og notarielt bekræftede.
Et holografisk testamente (håndskrevet) er et testamente, som arvelader personligt har skrevet, dateret og underskrevet. Underskriften skal stå under de testamentariske bestemmelser. Testamentet kan overdrages til en notar i en forseglet kuvert med henblik på opbevaring. I så fald anfører notaren en deponeringserklæring på kuverten. Erklæringen underskrives af testator og notaren og indføres i et særligt register.
Et holografisk testamente kan ud over til en notar også overdrages til en anden person, som efter at have fået kendskab til arveladers død straks skal anmode om, at testamentet sendes til en notar.
Sker dette ikke, kan enhver interesseret part anmode byretten på det sted, hvor arvefaldet finder sted, om at fastsætte en frist for overdragelse af testamentet til en notar.
Notaren offentliggør testamentet ved udarbejdelse af en erklæring med en beskrivelse af testamentets betingelser, og han eller hun oplyser, at testamentet er blevet åbnet. Erklæringen underskrives af den person, der har indgivet testamentet til offentliggørelse, og af notaren. Dokumentet indeholdende testamentet vedhæftes erklæringen, og de enkelte sider paraferes af ovennævnte personer.
Et notartestamente udarbejdes af en notar i overværelse af to vidner.
Testator giver udtryk for sin sidste vilje over for notaren, som skriver det ordret ned, og derefter læser han det højt for testator i overværelse af vidnerne.
Notaren anfører i testamentet, at disse formalia er blevet overholdt, og angiver tid og sted for testamentets oprettelse. Dernæst underskrives testamentet af testator, vidnerne og notaren.
Såfremt testator ikke kan underskrive testamentet, skal han eller hun oplyse grunden dertil, og notaren anfører dette, inden testamentet læses op.
Notartestamentet offentliggøres af den notar, der har opbevaret det, idet der udarbejdes en erklæring med en beskrivelse af testamentets tilstand og oplysning om, at det er blevet åbnet. Erklæringen underskrives af notaren. Dokumentet indeholdende testamentet vedhæftes erklæringen, og de enkelte sider paraferes af ovennævnte personer.
Testamentet vil kunne omstødes af et nyt testamente eller ved et notarialdokument, hvori arvelader udtrykkeligt erklærer, at han eller hun helt eller delvist tilbagekalder tidligere testamenter.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Ifølge bestemmelserne i den gældende registreringsforordning registreres kopier af testamenter, der vedrører fast ejendom eller ejendomsrettigheder over fast ejendom.
Desuden fører hvert register et alfabetisk indeks over notarialdokumenter og notartestamenter, hvori ligeledes angives arveladeres navne, således som disse fremgår af notartestamenterne, tilbagekaldelser af testamenter og holografiske testamenter, hvis disse opbevares. Ved siden af arveladers navn anføres navnet på den notar, der har opbevaret notartestamentet eller det holografiske testamente.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Som allerede anført omfatter den gældende bulgarske lovgivning begrænsninger i friheden til at disponere over et aktiv ved dødsfald; formålet med disse begrænsninger er at beskytte arveladers nærmeste slægtninge – en efterlevende ægtefælle, børn og, hvis der ikke er børn, ligeledes afdødes forældre.
Disse begrænsninger er fastsat i arvelovens artikel 28 og 29 og vedrører kun tilfælde, hvor testator efterlader efterkommere, forældre eller en ægtefælle. I sådanne tilfælde kan der ikke røres ved disses tvangsarv, hverken ved testamentariske dispositioner eller ved gaver. Den del af boet, der overstiger tvangsarven, udgør testators friarv.
Tvangsarven er også fastsat ved lov i tilfælde, hvor arvelader ikke efterlader sig en ægtefælle, nemlig:
1) hvis der er et barn (herunder et adopteret barn) eller dettes efterkommere – halvdelen af arveladers formue
2) hvis der er to børn eller flere eller deres efterkommere – to tredjedele af arveladers formue.
Tvangsarven til forældre eller en efterlevende forælder er på en tredjedel, mens den for arveladers ægtefælle er halvdelen af aktiverne, hvis denne er enearving, og en tredjedel, hvis arvelader også har efterlevende forældre.
Hvis der findes slægtninge i nedstigende linje og en efterlevende ægtefælle, svarer ægtefællens tvangsarv til hvert enkelt barns tvangsarv. I så tilfælde beløber friarven sig til en tredjedel af aktiverne, hvis der er et barn, en fjerdedel, hvis der er to børn, og en sjettedel af aktiverne, hvis der er tre børn eller derover.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Findes der ikke noget testamente, er der følgende regler for arvingernes arv:
Hvis afdøde var ugift og ikke havde nogen børn,, arver den eller de efterlevende forældre lige store dele af boet , jf. artikel 6 i arveloven, ZN.
Hvis afdøde kun efterlader sig slægtninge i opstigende linje af anden grad eller fjernere, får de, der var tættest på afdøde, lige store arvelodder, jf. artikel 7 i ZN.
Hvis der kun er efterlevende søskende, er deres arvelodder lige store, jf. artikel 8, stk. 1, i ZN.
Hvis der er efterlevende søskende og slægtninge i opstigende linje af anden grad eller fjernere, modtager førstnævnte to tredjedele af aktiverne og sidlstnævnte en tredjedel, jf. artikel 8, stk. 2, i ZN.

Hvis afdøde var ugift, men efterlader sig børn (også adopterede), er deres arvelodder lige store, jf. artikel 5, stk. 1, i ZN. Et afdødt barns arvelod tilfalder barnets slægtninge i nedstigende linje efter arverækkefølgen (succession).
- Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle, men ingen børn, slægtninge i opstigende linje, søskende eller deres slægtninge i nedstigende linje, er ægtefællen enearving, jf. artikel 9 i ZN.
Når ægtefællen arver afdødes aktiver sammen med slægtninge i opstigende linje eller søskende eller deres slægtninge i nedstigende linje, arver ægtefællen halvdelen af aktiverne, under forudsætning af at skiftet indledes mindre end 10 år efter ægteskabets indgåelse. I modsat fald tilfalder to tredjedele af aktiverne ægtefællen. Når ægtefællen arver afdødes aktiver sammen med slægtninge i opstigende linje og søskende eller deres slægtninge i nedstigende linje, arver ægtefællen i det første tilfælde en tredjedel af aktiverne og i det andet tilfælde halvdelen af aktiverne.
Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle og børn, er ægtefællens og børnenes arvelodder lige, jf. artikel 9, stk. 1, i ZN.
Hvis der ikke er personer, som kan arve i overensstemmelse med ovenstående, eller hvis alle arvingerne giver afkald på eller mister retten til at vedgå arven, overgår arven til staten; dette gælder dog ikke løsøre, boliger, værksteder og garager samt grunde og matrikler, der hovedsagelig er beregnet til opførelse af boliger; disse tilfalder den kommune, på hvis område de er beliggende.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

En person kan vedgå en arv ved indgivelse af en skriftlig anmodning til byretsdommeren i den retskreds, hvor bobehandlingen er åbnet. I dette tilfælde indføres vedgåelsen i et særligt register.
En arv opfattes ligeledes som værende vedgået, når en arving, uden skriftlig anmodning, træffer forholdsregler, der klart angiver, at han eller hun agter at vedgå arven, eller når en arving skjuler arvede aktiver. I sidstnævnte tilfælde fortaber arvingen retten til sin andel af de skjulte aktiver.
Arven kan også vedgås med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse af aktiverne, i hvilket tilfælde arvingen kun hæfter for de modtagne aktiver.
I sådanne tilfælde skal vedgåelse af arv med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse meddeles skriftligt til byretsdommeren senest tre måneder efter den dato, hvor arvingen erfarede, at bobehandlingen var indledt. Byretten kan forlænge denne frist med op til tre måneder.
På foranledning af en berørt part fastsætter den byretsdommer, der har indkaldt den arveberettigede, en tidsfrist for, hvornår den pågældende skal have vedgået eller givet afkald på arven. Hvis der er anlagt sag mod arvingen, fastsættes tidsfristen af den ret, der behandler sagen. Hvis ikke arvingen svarer inden for den fastsatte frist, fortaber han eller hun retten til at vedgå arven.
I så fald indføres arvingens erklæring i et særligt register for vedgåelse af og afkald på arv.
Personer under 18 år, voksne under værgemål, staten og ikke-statslige organisationer vedgår arven med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse af aktiverne, hvilket skal erklæres skriftligt inden for tre måneder, efter at de har fået kendskab til arvefaldet. Vedgåelsen indføres i et særligt register, der føres af byretten på det sted, hvor arvefaldet har fundet sted.
Den person, der er i besiddelse af et håndskrevet testamente, skal sørge for at få det offentliggjort af en notar, så snart han eller hun erfarer, at testator er død.
Alle interesserede parter kan anmode byretsdommeren på stedet for åbning af bobehandlingen om at fastsætte en tidsfrist, inden for hvilken testamentet skal indgives til offentliggørelse af notaren.
Notaren offentliggør testamentet ved udarbejdelse af en erklæring med en beskrivelse af testamentets betingelser, og han eller hun oplyser, at testamentet er blevet åbnet. Erklæringen underskrives af den person, der har indgivet testamentet til offentliggørelse, og af notaren. Det stykke papir, testamentet blev skrevet på, vedhæftes erklæringen, og de enkelte sider paraferes af ovennævnte personer.
Hvis testamentet er blevet overdraget til en notar med henblik på opbevaring, jf. artikel 25, stk. 2, i ZN, forestår den pågældende notar ovenstående.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Bobehandlingen sker efter vedgåelse af arven. Vedgåelsen får virkning ved bobehandlingens åbning.
Ud over de tilfælde, hvor en arv udtrykkeligt vedgås skriftligt, opfattes en arv ligeledes som værende vedgået, når en arving træffer forholdsregler, der klart angiver, at han eller hun agter at vedgå arven, eller når en arving skjuler arvede aktiver. I sidstnævnte tilfælde fortaber arvingen retten til sin andel af de skjulte aktiver.
På foranledning af en berørt part fastsætter den byretsdommer, der har indkaldt den arveberettigede, en tidsfrist for, hvornår den pågældende skal have vedgået eller givet afkald på arven. Hvis der er anlagt sag mod arvingen, fastsættes tidsfristen af den ret, der behandler sagen. Hvis ikke arvingen svarer inden for den fastsatte frist, fortaber han eller hun retten til at vedgå arven.
I så fald indføres arvingens erklæring i et særligt register for vedgåelse af og afkald på arv.
Der kan gives afkald på en arv efter samme procedure, og et sådant afkald registreres på samme måde.
Der skal også tages hensyn til, at artikel 43 i lov om lokale skatter og afgifter bestemmer, at banker, forsikringsselskaber og andre handelsvirksomheder samt enhver anden person, som er kreditor eller debitor i forhold til værdipapirer, midler eller andre aktiver, der indgår i et arvefald, de har kendskab til, er forpligtede til inden udbetalingen eller overdragelsen at fremsende en opgørelse over disse aktiver til kommunen på det sted, hvor arvefaldet har fundet sted.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Proceduren for vedgåelse af eller afgivelse af afkald på arv finder anvendelse.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Der findes ikke nogen særlig procedure for afgivelse af afkald på eller vedgåelse af en tvangsarv. En arving, der er berettiget til tvangsarv, men som ikke kan modtage den i sin helhed som følge af testamentariske dispositioner over løsøre eller gaver, kan anmode retten om at mindske sådanne testamentariske dispositioner over løsøre og gaver, i det omfang det er nødvendigt for at gøre tvangsarven fuldstændig, efter inddrivelse af de legater og gaver, den pågældende arving har modtaget, bortset fra sædvanlige gaver.
Hvis en arving, hvis tvangsarv påvirkes negativt, udøver sin arveret over for personer, som ikke er legale arvinger, skal arvingen have vedgået arven med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse af aktiverne.
Med henblik på at opgøre friarven og størrelsen af arvingens tvangsarv samles alle de aktiver, testator var i besiddelse af på dødstidspunktet, i boet efter fradrag af gæld og eventuelle forhøjelser af boets værdi i henhold til artikel 12, stk. 2, i arveloven. Dernæst tilføjes gaver, bortset fra sædvanlige gaver, afhængigt af deres status på det tidspunkt, hvor de blev givet, og deres værdi på tidspunktet for bobehandlingens åbning, såfremt der er tale om fast ejendom, eller på det tidspunkt, hvor de blev givet, såfremt der er tale om løsøre.
De testamentariske dispositioner mindskes forholdsmæssigt uden skelnen mellem arvinger og legatarer, medmindre testator har udtrykt ønske om andet.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

De mest almindelige måder at skifte et bo på er ved retsligt eller frivilligt skifte.
Alle medarvinge har skifteret, uanset størrelsen af deres arvelod. Enhver arving kan kræve at få sin arvelod i naturalydelser, så vidt det er muligt, og der kompenseres for ulige arvelodder med kontanter.

Mindelig deling indebærer samtykke fra alle medarvinger. En mindelig deling er en kontrakt. I henhold til artikel 35, stk. 1, i loven om ejendomsret skal frivilligt skifte af løsøre til en værdi af over 50 BGN og af fast ejendom ske skriftligt, og underskrifterne skal bekræftes af en notar. Ved frivilligt skifte bliver de enkelte medarvinges fiktive arvelodder i det fælles bo til en separat og uafhængig ejendomsret over en egentlig andel af de i fællesskab ejede aktiver.
Retsligt skifte sker efter særlige retsprocedurer, der er fastsat i artikel 341 ff. i den civile retsplejelov. Der er ikke nogen forældelsesfrist for anmodning om boskifte. Sådanne indenretlige procedurer er inddelt i to etaper.
I den første etape afgøres det, om skiftet kan antages til behandling.
Den arving, der anmoder om skifte, indgiver en skriftlig anmodning til byretten, som indeholder:
1. testators dødsattest og et arvebevis
2. en attest eller andet skriftligt bevismateriale vedrørende boet
3. kopier af anmodningen med bilag til de øvrige arvinger.
På sagens første retsmøde kan en anden af arvingerne skriftligt anmode om, at andre aktiver inddrages i boet. Det er også på det første retsmøde, at en arving kan anfægte en anden arvings ret til at deltage i skiftet, størrelsen af en arvings arvelod eller inddragelsen af visse aktiver i boet.
I skiftesager behandler retten tvister vedrørende oprindelse, adoptioner, testamentariske dispositioner og ægtheden af skriftligt bevismateriale og anmodninger om mindskelse af beløbet for testamentariske dispositioner eller gaver.
Den første etape afsluttes med en afgørelse om skiftets antagelighed. Retten afgør, hvilke aktiver der skal skiftes mellem hvilke personer, samt de enkelte arvingers arvelod. Når en ret antager et skifte af løsøre til behandling, bestemmer den også, hvilken arving der skal opbevare det.
Retten kan i den samme eller en senere afgørelse på en arvings foranledning afgøre, hvilke arvinger der må bruge hvilke aktiver, mens skiftet pågår, eller hvilke beløb brugerne skal betale til de øvrige arvinger for denne brug, hvis en eller flere af arvingerne undlader at bruge boet i overensstemmelse med deres arverettigheder.
Anden etape — selve udlodningen. Arvelodderne fastlægges, og de enkelte arvinger får overført ejendomsretten til bestemte aktiver. Dette sker ved udarbejdelse af en skifteerklæring og lodtrækning. Retten udarbejder skifteerklæringen med udgangspunkt i en erklæring fra en sagkyndig som omhandlet i arveloven. Når retten har udarbejdet skifteerklæringen, indkalder den parterne og forelægger dem erklæringen, så de kan gøre eventuelle indsigelser.
Dernæst udarbejder og bekendtgør retten den endelige skifteerklæring i form af en retsafgørelse. Når afgørelsen om skifteerklæringen har fået retskraft, indkalder retten parterne med henblik på lodtrækningen. Retten kan fordele boets aktiver blandt arvingerne uden lodtrækning, hvis det viser sig at være umuligt eller særdeles vanskeligt at definere arvelodderne og gennemføre en lodtrækning.
Hvis et aktiv er udeleligt og ikke kan gøres til en del af en bestemt arvelod, foranlediger retten aktivet solgt på offentlig auktion. Parterne i skiftet kan byde på den offentlige auktion.
Hvis det udelelige aktiv er en bolig, der tidligere var fælleseje, og som skal opgøres som følge af en ægtefælles død eller en skilsmisse, og hvis den overlevende ægtefælle eller tidligere ægtefælle, som har forældremyndigheden over de børn, der er født i ægteskabet, ikke har nogen egen bolig, kan retten på vedkommendes foranledning bruge boligen som en arvelod og kompensere de øvrige arvinger ved hjælp af andre aktiver eller et kontantbeløb.
Hvis det udelelige aktiv er en bolig, kan enhver arving, der boede i boligen på tidspunktet for bobehandlingens åbning, og som ikke har nogen anden bolig, anmode om at boligen skal indgå i sin arvelod. De øvrige arvinger kompenseres herfor ved hjælp af andre aktiver eller et kontantbeløb. Hvis flere arvinger opfylder disse betingelser og gør krav på boligen, har den person, der tilbyder den højeste pris, forrang.
Anmodningen om tildeling skal indgives senest på det første retsmøde, efter at retsafgørelsen om skiftets antagelighed har fået virkning. Aktivet ansættes til dets handelsværdi.
Ved kompensation med et kontantbeløb skal beløbet med renter betales senest seks måneder efter den dato, hvor afgørelsen om tildeling træder i kraft.
Den arving, der modtager aktivet som en del af sin arvelod, bliver ejer af aktivet, når han eller hun har betalt kompensationsbeløbet med renter kontant inden for den fastsatte frist. Betales beløbet ikke inden for tidsfristen, bliver afgørelsen om tildeling uden videre ugyldig, og aktivet sættes til salg på en offentlig auktion. Aktivet kan tildeles en anden arving, som opfylder kravene og har anmodet om at få aktivet tildelt inden for den fastsatte frist, uden at det sættes til salg på en offentlig auktion, under forudsætning af at den pågældende arving omgående betaler vurderingsprisen minus værdien af hans eller hendes andel af aktivet. Provenuet fordeles forholdsmæssigt mellem arvingerne.
Et retsligt skifte kan afsluttes ved en aftale, såsom en kontrakt indgået mellem parterne og godkendt af retten, hvorved boet opgøres.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

En person bliver arving eller legatar, når han eller hun vedgår arven. Forud for denne vedgåelse kan den person, der er berettiget til at arve aktiver, bestyre boet og fremsætte vederlagskrav til bevaring af boet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Når de erhverver deres arvelodder (fælles bo) i dødsboet, erhverver de enkelte arvinger eller legatarer erhverver en fiktiv andel af testators aktiver og gæld i boet.
Alt efter størrelsen af deres arvelod hæfter de arvinger, der har vedgået arven, for den gæld, der er i boet.
En arving, som har vedgået arven med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse, hæfter kun op til det beløb, han eller hun har modtaget af boet.
Vedgåelse af arv med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse skal meddeles skriftligt til byretsdommeren senest tre måneder efter den dato, hvor arvingen erfarede, at bobehandlingen var indledt. Byretsdommeren kan forlænge fristen med op til tre måneder. Vedgåelse indføres i det særlige retsregister.
Umyndige personer samt statslige og ikkestatslige organisationer vedgår udelukkende arv med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse.
Hvis en arving vedgår arven med udgangspunkt i en detaljeret beskrivelse, kan de øvrige arvinger drage fordel heraf, uden at dette har betydning for deres ret til at vedgå eller give afkald på arven.
Den detaljerede beskrivelse udarbejdes efter reglerne i den civile retsplejelov.
Boets kreditorer og legatarerne kan inden tre måneder fra datoen for vedgåelsen anmode om, at arveladers formue udskilles fra arvingens, idet en sådan udskillelse, for så vidt angår fast ejendom, sker i form af en postering i testators ejendomskonti efter loven om matrikelbøger og, for så vidt angår løsøre, ved anmodning til byretten, som indføres i et særligt register for vedgåelse af og afkald på arv.
Boets kreditorer og de legatarer, der har anmodet om udskillelse, har forrang for dem, der ikke har anmodet herom. Når kreditorer og legatarer søger om udskillelse, får disse forrang.
Tvangsfuldbyrdelsesgrundlaget i forhold til arvelader kan også anvendes på hans eller hendes arvingers aktiver, medmindre de godtgør, at de har givet afkald på eller vedgået arven med et beløb svarende til nettoaktiverne. Hvis arvingen ikke vedgår arven, fastsætter fogeden fristen i henhold til artikel 51 i arveloven, samtidig med at denne fremsender arvingens erklæring til den relevante byret, således at den kan blive behørigt registreret.
Et særligt tilfælde er omfattet af artikel 150 i loven om bekæmpelse af bestikkelse og konfiskation af ulovligt erhvervede aktiver, nemlig når arvingen kan tillægges et ansvar for arveladers forpligtelser, idet det i denne artikel bestemmes, at aktiver erhvervet ulovligt også skal konfiskeres fra arvinger eller legatarer i forhold til det beløb, de har arvet.

I disse situationer ophører statens rettigheder ifølge denne lov ved udløbet af en forældelsesfrist på ti år, som begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor aktivet er blevet erhvervet. Forældelsesfristen løber dog ikke under den procedure, der er fastsat i lovens afdeling IV.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Udskrifter af offentliggjorte testamenter vedrørende fast ejendom og ejendomsrettigheder til fast ejendom skal registreres. I forbindelse med universaltestamenter bekræftes eksistensen af fast ejendom i den relevante retskreds ved en erklæring med arvingens notarbekræftede underskrift, der identificerer den faste ejendom, som arvingen er bekendt med i den relevante retskreds. Erklæringen indgives sammen med testamentet til registreringsdommeren i den retskreds, hvor ejendommen er beliggende.

Registreringsdommeren pålægger registreringskontoret på det sted, hvor den faste ejendom er beliggende, at registrere dokumenterne ved at indføre dem i et offentligt register.

Registreringsanmodningen vedlægges to notarbekræftede kopier af de offentliggjorte testamenter vedrørende fast ejendom og ejendomsrettigheder til fast ejendom.

Kontrakter om deling af fast ejendom og de endelige juridiske registreringer af ejendommen, endelige domstolsafgørelser, der erstatter dem, samt arveladers kreditorers eller arvingers anmodning om udskillelse af arveladers faste ejendom registreres ligeledes.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer. Testator kan udpege en eller flere myndige myndige personer til at gennemføre de testamentariske dispositioner

Byretsdommeren på det sted, hvor bobehandlingen åbnes, kan på foranledning af en berørt person fastsætte en tidsfrist for den udpegede bobestyrers accept af udpegelsen. Såfremt tidsfristen udløber, og den udpegede bobestyrer ikke har accepteret udpegelsen, anses den udpegede bobestyrer for ikke at have accepteret udpegelsen.

Byretsdommeren kan fratage en bobestyrer denne opgave, hvis sidstnævnte er forsømmelig, umyndiggøres eller handler på en måde, der svækker den tillid, en bobestyrer bør nyde.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Se svaret på det foregående spørgsmål.

Generelt gælder det, at hvis afdøde ved sin død ikke havde efterlade sig et testamente eller udpeget en bobestyrer, kan enhver arveberettiget person bestyre boet og fremsætte vederlagskrav til bevarelse af boet, indtil arven er blevet vedgået.

En arving, der har vedgået arven op til det beløb, der svarer til nettoaktiverne, forvalter boet, idet denne er underlagt samme forpligtelse til at udvise rettidig omhu, som den pågældende udviser i forbindelse med sine egne aktiver. Den pågældende må ikke overdrage den faste ejendom i op til fem år efter vedgåelsen og løsøre, indtil der er gået tre år, medmindre byretten har givet tilladelse hertil; i modsat fald hæfter den pågældende ubegrænset for arveladers forpligtelser. Arvingen aflægger rapport om forvaltningen til kreditorer og legatarer.

Hvis den person, der er berettiget til arven, ikke har nogen kendt bopæl, eller – hvis bopælen er kendt – ikke har godkendt forvaltningen af boet, udpeger byretten en bobestyrer af egen drift eller efter anmodning fra de pågældende.

Bobestyreren udarbejder en opgørelse over boet. Den pågældende modtager og besvarer anmodninger vedrørende boets aktiver og gæld. For så vidt angår afvikling af gæld i boet, fuldbyrdelse af arveladers testamentariske dispositioner og salg af boets aktiver skal der indhentes tilladelse fra byretten.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyreren skal udarbejde en fortegnelse over aktiverne efter at have opfordret arvinger og legatarer til at deltage.

Bobestyreren overtager boet og bestyrer det i det omfang, dette er nødvendigt for at gennemføre de testamentariske dispositioner.

Bobestyreren er ikke bemyndiget til at afhænde aktiver, medmindre dette er nødvendigt, og der gives tilladelse hertil af byretsdommeren, som træffer afgørelse efter høring af arvingerne.

For bobestyrere udpeget af byretten henvises til oplysningerne i punkt 9.2.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Hvis testator har efterladt et håndskrevet testamente, offentliggør notaren testamentet ved udarbejdelse af en erklæring med en beskrivelse af testamentets betingelser, og han eller hun oplyser, at testamentet er blevet åbnet.

Legale arvinger legitimeres med et arvebevis udstedt af borgmesteren i den kommune, hvor afdøde havde sin sidste faste adresse.

Arvebeviser udstedes udelukkende i forbindelse med personer, som var registreret i folkeregistret på datoen for deres død, og for hvem der foreligger en dødsattest.

Hvis afdøde ikke er bulgarsk statsborger, men er opført i folkeregistret, og der ikke er udstedt en dødsattest for den pågældende på Bulgariens område, kræver udlevering af arvebeviset fremlæggelse af en kopi eller en udskrift af dødsattesten, som skal udarbejdes af et udenlandsk lokalt register over civilstand. Hvis folkeregistret ikke indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for udstedelse af arvebeviset, skal der fremlægges et officielt dokument udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor personen er statsborger, der godtgør dennes ægteskabelige status, indeholder oplysninger om ægtefælle og beslægtede i lige linje i første led og om beslægtede i sidelinje i andet led.

Arvebeviset udstedes i henhold til artikel 24, stk. 2, i folkeregisterloven og artikel 9 i forskriften om udstedelse af beviser på baggrund af folkeregistret.

Arvebeviset udstedes til legale arvinger, disses repræsentanter eller tredjeparter, under forudsætning af at sidstnævnte har behov herfor med henblik på at udøve deres legitime beføjelser, eller der udtrykkeligt gives tilladelse hertil i en notarbekræftet fuldmagt.

Følgende dokumenter skal forelægges med henblik på udstedelse af et arvebevis:- en anmodning på en formular fra folkeregistrets (GRAO) informationscenter med angivelse af detaljerede oplysninger om afdødes arvinger, som skal indgives af en arving eller en person, der er bemyndiget af en arving

- en kopi af dødsattesten (hvis denne er udstedt af en anden kommune)
- ansøgerens legitimation
- en notarbekræftet fuldmagt, hvis anmodningen indgives af en bemyndiget repræsentant.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 03/09/2021
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Tjekkiet

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Almindelige metoder til at oprette et testamente

Under normale omstændigheder oprettes testamenter skriftligt. Af hensyn til retssikkerheden er datoen en nødvendig oplysning i testamentet. Tjekkisk lovgivning tillader ikke, at flere personer opretter fælles testamenter.

I henhold til tjekkisk lovgivning kan et testamente oprettes på en af følgende måder:

a) I form af et testamente, som testator selv har skrevet i hånden og underskrevet.

b) Testator kan også oprette et testamente, der ikke er håndskrevet, forudsat at vedkommende selv underskriver det, og testator udtrykkeligt erklærer overfor to vidner, der er til stede samtidig, at dokumentets indhold er udtryk for vedkommendes sidste vilje. Vidnerne skal underskrive dokumentet og vedlægge en erklæring om, at de er vidner, og oplysninger, som gør det muligt at identificere dem.

c) En blind testator skal oprette sit testamente i overværelse af tre vidner, der er til stede samtidig, i et dokument, som skal læses højt af et vidne, der ikke skriver testamentet. Hvis testator har andre nedsatte sensoriske evner og ikke kan læse eller skrive, skal testamentets indhold formidles til ham eller hende i en kommunikationsform, som både testator og alle vidner forstår.

d) Testator kan desuden oprette et testamente i form af et notarialdokument.

Oprettelse af et testamente i særlige tilfælde

Der gælder særlige bestemmelser, hvis et testamente oprettes under ekstreme betingelser, navnlig i livstruende situationer.

a) Hvis testators liv tydeligvis er i overhængende fare på grund af uventede omstændigheder, eller hvis testator befinder sig på et sted, hvor de sociale relationer som følge af en nødsituation (krig, naturkatastrofe osv.) er sat ud af spil i en sådan grad, at et testamente ikke kan oprettes på anden vis, kan den pågældende oprette testamentet mundtligt over for tre vidner, der er til stede på samme tid. Et mundtligt testamente bliver ugyldigt to uger fra den dato, hvor det blev oprettet, hvis testator fortsat er i live.

b) Hvis der er berettiget grund til at tro, at testator kan afgå ved døden, før vedkommende har oprettet et testamente for en notar, kan borgmesteren i den kommune, hvor testator befinder sig, registrere et testamente i nærværelse af to vidner. Et sådant testamente er gyldigt i tre måneder fra det tidspunkt, hvor testator første gang bliver i stand til at oprette et testamente for en notar. Dette er et såkaldt "Dorftestamente".

c) Hvis der er tungtvejende argumenter for det, kan et testamente oprettes om bord på et tjekkisk luftfartøj eller skib af den person, som har ansvaret for luftfartøjet eller skibet, eller dennes repræsentant i nærværelse af to vidner. Et sådant testamentes gyldighed er også begrænset til tre måneder.

d) Hvis en soldat deltager i en væbnet konflikt, kan dennes testamente registreres af lederen af vedkommendes enhed eller en anden officer i nærværelse to vidner. Som i de foregående tilfælde er et sådant testamente højst gyldigt i tre måneder.

Arvepagt

I en arvepagt kan en testator, der er myndig og har fuld rets- og handleevne, udpege en arving eller legatar, som kan være den anden kontraherende part eller en tredjepart. Testator kan ikke ophæve en arvepagt ensidigt.

Testator kan højst disponere over tre fjerdedele af sit bo i en arvepagt. Resten skal forblive frit, men testator kan oprette et testamente vedrørende dette resterende bo.

Ægtefæller kan udpege hinanden som arvinger i en arvepagt. Der kan træffes aftale om, at rettighederne og forpligtelserne i en arvepagt annulleres i tilfælde af skilsmisse.

En arvepagt kan kun oprettes i form af et officielt bekræftet dokument, dvs. et notarialdokument.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Centralregistret for testamenter blev oprettet i 2001. I forbindelse med den generelle omkodificering af den tjekkiske privatret blev registret fra den 1. januar 2014 erstattet af et register over juridiske dokumenter med relation til dødsfald. Der er tale om et ikke-offentligt dataregister, som forvaltes af det tjekkiske notarråd. Registret omfatter nedenstående juridiske dokumenter, som testator kan lade udarbejde forud for sin død:

a) et testamente, en kodicil eller en arvepagt

b) en erklæring om arveløsgørelse og en erklæring om, at den arving, der er udpeget i kraft af lovbestemmelser, ikke tager boet i sin besiddelse

c) et krav om modregning med hensyn til en arveandel, medmindre et sådant krav er indeholdt i testamentet

d) udpegelse af en bobestyrer, medmindre en sådan er udpeget i testamentet

e) en aftale om afkald på en ret til arv

f) annullering af de i afsnit a) til e) omhandlede juridiske dokumenter.

Hvis en notar opretter et af ovennævnte instrumenter i form af et notarialdokument eller modtager et sådant instrument i en anden form end et notarialdokument med henblik på opbevaring, skal vedkommende elektronisk sende oplysninger om de pågældende instrumenter og de personer, der har oprettet dem, til ovennævnte register.

Instrumenter vedrørende en testators akter i tilfælde af vedkommendes død, som ikke er notarialdokumenter, registreres kun, hvis de opbevares hos en notar.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Reserveret del — generelle oplysninger

Testators tvangsarvinger er dennes slægtninge i nedstigende linje. En tvangsarving, der *(i)* ikke har givet afkald på sin arveret eller sin ret til en reserveret del, *(ii)* er berettiget til at arve, og *(iii)* ikke er gjort arveløs, er berettiget til en tvangsarv eller et supplement hertil, hvis testator helt eller delvist har udeladt den pågældende i dødsdispositionen, hvilket vil sige, at den pågældende ikke i form af en andel af arven eller et legat modtager en del af boet, som målt i værdi svarer til vedkommendes tvangsarv. Den overlevende ægtefælle og eventuelle slægtninge i opstigende linje er ikke tvangsarvinger. Mindreårige slægtninge i nedstigende linje skal som minimum modtage det, der svarer til tre fjerdedele af deres lovbestemte andel af arven. Voksne slægtninge i nedstigende linje skal som minimum modtage en fjerdedel af deres lovbestemte andel af arven. Hvis indholdet i testamentet er i strid med dette, har en tvangsarving ret til udbetaling af et beløb svarende til værdien af vedkommendes tvangsarv, hvis testator ikke har gjort tvangsarvingen arveløs af årsager, der er fastlagt i lovgivningen. Hvis testator har mistet sin ægtefælle og har to børn, fordeles arven med halvdelen til hvert barn. Hvis et af børnene er mindreårigt, udgør vedkommendes tvangsarv tre ottendedele. For en voksen slægtning i nedstigende linje udgør tvangsarven en ottendedel.
Civillovbogens § 704 bestemmer endvidere: "Hvis en familievirksomhed indgår i dødsboet, har det familiemedlem, der er involveret i driften af virksomheden, fortrinsret."

Særlige tilfælde

Hvis en tvangsarving (bevidst) udelades fra et testamente uden at blive gjort arveløs, men har foretaget handlinger, der opfylder en af de lovbestemte betingelser for arveløsgørelse, betragtes en sådan udeladelse som arveløsgørelse, der foretages stiltiende og med rette, og i denne situation har slægtningen i nedstigende linje ingen ret til en tvangsarv.
Hvis en tvangsarving udelukkende er udeladt fra et testamente, fordi testator ikke var opmærksom på den pågældende, da dødsdispositionen blev oprettet (f. eks. fordi testator troede, at den pågældende slægtning i nedstigende linje var afgået ved døden, eller ikke vidste, at en bestemt person var testators slægtning i nedstigende linje), har den pågældende tvangsarving ret til den tvangsarv, som han eller hun er berettiget til i henhold til lovgivningen.

Mulighed for at give afkald på retten til en tvangsarv

En tvangsarving kan give afkald på retten til en tvangsarv i kraft af en formel aftale med testator i form af et notarialdokument. På samme måde kan man give afkald på sin ret til arv til fordel for en anden person. Frasigelse af arven til fordel for den anden person gælder, hvis han eller hun bliver arving.
Der skal skelnes mellem afkald på og opgivelse af retten til at arve (en arving, som ikke har givet afkald på retten til at arve, kan opgive den) og frasigelse af retten til en arv eller en tvangsarv i henhold til en aftale, der er indgået med testator (mens denne stadig er i live) i form af et notarialdokument. Man kan ikke give afkald på eller frasige sig en arv før efter testators død.

Andre begrænsninger

Testator kan i et testamente angive betingelser, fastsætte tidsfrister eller pålæg eller kræve, at arven efter en arvings død skal overgå til en anden arving (fastsættelse af arvegang). Formålet med sådanne klausuler må dog ikke være at chikanere en arving eller legatar helt vilkårligt fra testators side, og de må ikke åbenlyst være i strid med den offentlige orden.
En testator må ikke pålægge en arving eller legatar at gifte sig, undlade at gifte sig eller forblive i et ægteskab, men må gerne tildele en rettighed til en person, der gælder, indtil den pågældende gifter sig.
Hvis alle arvinger (herunder i den fastsatte arvegang) er testators samtidige, er der ingen begrænsninger med hensyn til den rækkefølge, hvori disse arvinger ifølge testators dødsdisposition skal arve fra hinanden (på visse betingelser). Hvis flere arvinger er afgået ved døden, når testator dør, afsluttes den rækkefølge af arvinger, som testator har fastlagt, når den første af disse arver.
Den fastsatte arvegang udløber senest 100 år efter testators død. Men hvis en arving i den fastsatte arvegang skal arve, efter at en arving, der er testators samtidige, er afgået ved døden, afsluttes den fastsatte arvegang først, når den første af disse arvinger i arvegangen har arvet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis afdøde ikke har oprettet et testamente eller en kodicil, eller indgået en arvepagt arver vedkommendes arvinger i henhold til lovgivningen i seks arveklasser. Personerne i disse klasser kommer i betragtning som arvinger på basis af deres klasse. Arvinger fra de højere klasser udelukker arvinger fra de lavere klasser. Hvis f.eks. arvingerne i første arveklasse arver, arver arvingerne i anden klasse ingenting. Kun hvis arvingerne i første arveklasse ikke arver, overgår arven til arvinger i anden klasse. De arveandele, der er fastsat i lovgivningen, gælder kun, hvis arvingerne ikke indgår en anden aftale ved en domstol. Hvis afdøde ikke har oprettet en dødsdisposition (et testamente, en arvepagt eller en kodicil) eller tillader det (ikke har forbudt det) i dødsdispositionen, kan arvingerne opdele boet, som de ønsker, ved at indgå en gensidig aftale ved en domstol.

Arveklasser

I første arveklasse arver afdødes børn og ægtefælle ligeligt. Hvis afdøde og dennes ægtefælle havde aktiver i fælleseje, fordeler domstolen først de fælles aktiver således, at en del af dem overgår til den overlevende ægtefælle og en del (typisk halvdelen) indgår i boet. De aktiver, der indgår i boet, arves ligeligt mellem afdødes ægtefælle og børn. Ægtefællens andel omfatter ikke eventuelle aktiver, som ægtefællen har tilegnet sig ved udligning af fælles aktiver. I Tjekkiet skelnes der i den civile retsplejelov ikke mellem børn, der er født i eller uden for ægteskab, eller ens egne (biologiske) børn og adopterede børn.
Hvis et af afdødes børn ikke arver (f.eks. hvis det frasiger sig sin andel i testators levetid, giver afkald på arv eller overleves af testator), arves dette barns andel af vedkommendes børn ligeligt fordelt. Den samme bestemmelse gælder for mere fjerne slægtninge i nedstigende linje.
Hvis afdøde ikke havde en ægtefælle, men havde børn, arves hele afdødes bo af dennes børn (eller deres slægtninge i nedstigende linje– se ovenfor). Hvis afdøde havde en ægtefælle, men ingen børn, arver ægtefællen ikke hele boet. Vedkommende arver i stedet på lige fod med arvinger i anden arveklasse.
I anden arveklasse arver afdødes ægtefælle, afdødes forældre og personer, der har levet sammen med afdøde i en fælles husholdning i mindst ét år før dennes død og har taget sig af husholdningen, eller som er afhængig af afdøde for at sikre sit underhold. Alle disse personer arver ligeligt, bortset fra ægtefællen. Ægtefællen arver som minimum halvdelen af boet. Derfor gælder det, at hvis afdøde havde en ægtefælle og begge sine forældre, arver ægtefællen halvdelen af boet, mens hver af forældrene arver en fjerdedel.
Ægtefællen og hver af forældrene kan arve hele boet i anden arveklasse. Hvis afdøde havde en samlever, men hverken en ægtefælle eller forældre, arver samleveren ikke hele boet. Vedkommende arver i stedet sammen med andre arvinger i tredje arveklasse.
I tredje klasse arver afdødes søskende og samlever ligeligt. Hvis en af afdødes søskende ikke arver, arves den pågældendes andel af vedkommendes børn, dvs. afdødes nevøer eller niecer (igen ligeligt). Enhver af disse arvinger kan arve hele boet.
Hvis arven ikke tilfalder afdødes søskende eller samlevere, arver afdødes bedsteforældre ligeligt i fjerde arveklasse.
Hvis ingen af afdødes bedsteforældre arver, overgår arven til afdødes forældres bedsteforældre (dvs. oldeforældrene) i femte arveklasse. Afdødes fars bedsteforældre får halvdelen af arven, og afdødes mors bedsteforældre får den anden halvdel. Den halvdel, der tildeles hvert par bedsteforældre, fordeles ligeligt mellem dem.
Hvis den ene person i et parforhold ikke arver noget, arver den anden person vedkommendes ottendedel. Hvis et helt par ikke arver noget, tilfalder den pågældende fjerdedel det andet par på samme side. Hvis ingen af parrene på samme side arver noget, tilfalder arven parrene på den anden side i samme forhold som det, der anvendes til at fordele halvdelen af den arv, der tilfalder dem direkte.

Hvis ingen af ovennævnte arvinger arver noget, overgår arven i sjette arveklasse til afdødes søskendes børnebørn (nevøers og niecers børn) og afdødes bedsteforældres børn (onkler og tanter). Hvis en af onklerne eller tanterne ikke arver noget, arver vedkommendes børn (afdødes fætre og kusiner) deres andel.
Hvis ingen af arvingerne arver noget, tilfalder aktiverne staten, der betragtes som arving.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Distriktsdomstolene har kompetence til at behandle alle dele af arvesagen (herunder afkald på eller accept af en arv eller et legat eller udøvelse af retten til en tvangsarv). Med udgangspunkt i en fastlagt tidsplan pålægger domstolen en notar at administrere arvesagen. Derefter handler notaren på vegne af domstolen i forbindelse med sagen. Tjekkisk lovgivning tillader ikke, at parterne i en arvesag selv vælger en notar.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Kompetence

Hvis den kompetente myndighed er en tjekkisk domstol, ligger kompetencen til at behandle arvesagen hos den distriktsdomstol, i hvis distrikt afdøde havde permanent eller andet ophold i henhold til det relevante register. Hvis afdøde ikke havde nogen registreret permanent eller anden bopæl, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde levede (hvor vedkommende havde bopælsadresse). Hvis dette sted heller ikke kan udpeges, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde senest har opholdt sig.
Hvis afdøde ikke boede i Tjekkiet, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde havde fast ejendom. Hvis afdøde ikke havde fast ejendom i Tjekkiet (og kompetencen ikke kan fastslås ved hjælp af nogen af ovenstående metoder), er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde er afgået ved døden (hvor vedkommendes lig blev fundet).

Iværksættelse af en arvesag ved en tjekkisk domstol

En domstol iværksætter en arvesag på eget initiativ, så snart den erfarer, at afdøde er død. Den kompetente domstol underrettes om dødsfald af det relevante register. Domstolen kan dog også erfare, at en person er afgået ved døden, via andre kilder, f.eks. politiet, aktører, der beskæftiger sig med sundhedspleje, eller eventuelle arvinger.
En domstol iværksætter også en arvesag, hvis den anmodes om det af en part, som kan gøre påberåbe sig en ret til en del af boet som arving. Hvis en domstol finder ud af, at den ikke har den geografiske kompetence, henviser den arvesagen til den kompetente domstol. Arvesager kan også henvises til en anden domstol i situationer, hvor det er hensigtsmæssigt, f.eks. hvis afdødes arvinger er bosiddende en anden domstols distrikt.

Sagens forløb

Først fastlægger domstolen i sine indledende undersøgelser de relevante oplysninger om afdøde, dennes aktiver og passiver, kredsen af arvinger, og hvorvidt afdøde har efterladt et testamente eller anden dødsdisposition. Domstolen henter typisk disse oplysninger fra offentlige fortegnelser, registret over juridiske dokumenter med relation til dødsfald død, registret over dokumenter om aktiver i fælleseje og ikke mindst ved at forhøre sig hos den person, der tager sig af afdødes begravelse.
Hvis det kræves i lovgivningen eller af andre årsager, træffer domstolen desuden hurtigt foranstaltninger for at sikre boet, dvs. navnlig ved at foretage en opgørelse og forsegle boet.
Når de indledende undersøgelser er gennemført, indkalder domstolen til et retsmøde, hvor den oplyser potentielle arvinger om deres ret til at arve og til at kræve, at der foretages en opgørelse af boets aktiver. Hvis en af arvingerne ønsker en opgørelse af boets aktiver, foranstalter domstolen den.
Hvis afdøde havde aktiver i fælleseje, udarbejder domstolen – efter meddelelse fra parterne – en liste over disse aktiver og en liste over fælles passiver, hvorefter den fastsætter aktivernes værdi. Der ses bort fra aktiver, som parterne ikke kan enes om. Herefter får den overlevende ægtefælle lejlighed til at indgå en aftale med arvingerne om afregning af aktiver i fælleseje. I denne aftale fastlægges det, hvilke aktiver der tilfalder boet, og hvilke der forbliver hos den overlevende ægtefælle (der kan ses bort fra princippet om, at begge ægtefællers andele skal være lige store). Det er også muligt at indgå en aftale om, at alle fælles aktiver tilfalder den overlevende ægtefælle, idet ingen af dem udgør en del af boet.
Aftalen om afregning af aktiver i fælleseje mellem arvingerne og den overlevende ægtefælle må ikke være i strid med lovgivningen eller afdødes instrukser i dødsdispositionen. Ellers vil domstolen ikke godkende aftalen.
Hvis domstolen ikke godkender aftalen om afregning af aktiver i fælleseje, eller hvis der ikke indgås en sådan aftale, fordeler domstolen selv aktiverne i fælleseje ud fra følgende bestemmelser:
a) Ægtefællernes andel af de aktiver, der skal fordeles, er den samme.
b) Hver ægtefælle tilbagetaler de ressourcer fra de fælles aktiver, der er brugt på vedkommendes eneejendom.
c) Hver ægtefælle har ret til at kræve kompensation for ressourcer fra vedkommendes eneejendom, som er brugt på fælles aktiver.
d) Der tages hensyn til forsørgelsesberettigede børns behov.
e) Der tages hensyn til, i hvilket omfang hver af ægtefællerne har taget sig af familien, navnlig i hvilket omfang han eller hun har taget sig af børnene og husholdningen.
f) Der tages hensyn til, i hvilket omfang hver ægtefælle har bidraget til at erhverve og opretholde fælles aktiver.
Efter at have fordelt aktiverne i fælleseje udarbejder domstolen en fortegnelse over boets aktiver og passiver. I denne forbindelse trækker domstolen primært på oplysninger fra arvingerne og opgørelsen af boet, hvis en sådan forefindes. Der ses bort fra eventuelle aktiver og passiver, som der ikke er opnået enighed om.
Domstolen fastsætter som regel værdien af aktiverne i boet ud fra sammenfaldende erklæringer fra arvingerne. Kun meget sjældent anmodes der om ekspertudtalelser i forbindelse med disse vurderinger.
Hvis afdøde ikke har efterladt en dødsdisposition, kan arvingerne selv indgå aftale om, hvordan boet skal deles. Domstolen bekræfter arvingernes overtagelse af boet i henhold til denne aftale. Er der ikke en sådan en aftale, fastlægger domstolen arven i henhold til de forhold, der er fastsat i lovgivningen. Efter anmodning fra arvingerne kan domstolen selv opdele boet mellem dem.
Hvis testator i dødsdispositionen fastlægger, hvordan boet skal deles, bekræfter domstolen arvingernes overtagelse af boet i overensstemmelse med denne fordeling. Ellers kan arvingerne aftale, hvordan boet skal deles mellem dem. Arvingerne kan imidlertid aftale en anden fordeling af arveandelene, men kun hvis testator udtrykkeligt har åbnet for denne mulighed.
Hvis en tvangsarving gør krav på retten til en tvangsarv, kan de andre arvinger indgå en aftale med vedkommende om udligning af tvangsarven (gennem en godtgørelse). Ellers skal der bestilles en opgørelse af boet for at beregne tvangsarven.

Før der træffes en afgørelse om boet, skal domstolen forelægges bevis på, at alle forfaldne legater er afregnet, og at eventuelle andre legatarer er blevet underrettet om deres ret til hertil.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I tilfælde af en testators død har dennes arvinger ret til at arve. Medmindre overtagelsen af aktiver fra boet udskydes i overensstemmelse med testators dødsdisposition i kraft af en betingelse (f.eks. at en arving først kan arve efter at have opnået en universitetsgrad) eller en tidsfrist (efter udløbet af et bestemt tidsrum), arver en eller flere arvinger i tilfælde af testators død. På baggrund af arvesagen træffer domstolen beslutning om, hvem der skal arve på denne måde. Hvis testator i sin dødsdisposition udskyder arven (ud fra en betingelse eller tidsfrist), arver en eller flere hovedarvinger ved testators død, mens en eller flere efterfølgende arvinger arver ud fra den pågældende betingelse (forløbet af et bestemt tidsrum). Domstolen træffer beslutning om overdragelse af arven fra hovedarvinger til efterfølgende arvinger i en separat sag.

Beslutninger vedrørende arv afgives på vegne af den kompetente distriktsdomstol af en notar, der er bemyndiget af denne til at gennemføre juridiske dokumenter i arvesagen. Når notarer og disses medarbejdere gennemfører juridiske dokumenter på vegne af en domstol i arvesagen, har de alle en domstols beføjelser som offentlig myndighed med hensyn til udøvelse af retfærdighed.

En legatar får ret til et legat ved testators død og skal underrettes om denne ret, før arvesagen afsluttes. Udestående sager om legater skal afgøres, før arvesagen afsluttes.

Frasigelse af, afkald på og opgivelse af en ret til arv

Man kan på forhånd frasige sig retten til en arv efter aftale med testator i form af et notarialdokument.

Efter testators død kan en arving give afkald på arv ved at fremsætte en udtrykkelig erklæring over for domstolen inden for én måned fra den dato, hvor arvingen blev underrettet om sin arveret. En arving, der bor i udlandet, har tre måneder til at give afkald på arven efter at være blevet underrettet. Denne tidsfrist kan forlænges, hvis alvorlige omstændigheder taler for det, men den kan ikke forlænges efter udløbet (tidsfristen må ikke ignoreres). Efter udløbet af denne tidsfrist anerkendes det, at arvingen ikke har givet afkald på arv.

En tvangsarving kan give afkald på arv og samtidig forbeholde sig retten til en tvangsarv. For eksempel kan vedkommende give afkald på den arv, der er fastsat i dødsdispositionen, uden at give afkald på retten til en tvangsarv. Dette er i visse henseender en undtagelse fra den overordnede regel om, at en arving ikke kan fritages for en forpligtelse, som han eller hun er pålagt i dødsdispositionen, ved at give afkald på arven i den pågældende disposition og samtidig gøre krav på sin ret som legal arving. Vedkommende kan blive arving i kraft af dødsdispositionen eller give afkald på en sådan arv. En erklæring om afkald eller accept kan ikke trækkes tilbage.

En person kan ikke give afkald på en arv, hvis vedkommende i kraft af sine handlinger gør det klart, at han eller hun ikke har til hensigt at give afkald på den, navnlig ved at disponere over aktiver, som tilhører boet.

Det er muligt at opgive en arv til gavn for en anden arving. En tvangsarving, som opgiver en arv, giver også afkald på retten til en tvangsarv. Denne beslutning gælder også for slægtninge i nedstigende linje. Opgivelse af en arv til gavn for en anden arving får retsvirkning, hvis den anden arving indvilger.

Hvis en arving opgiver en arv, betyder dette ikke, at vedkommende fritages for forpligtelsen til at efterleve pålæg, instrukser vedrørende et legat eller andre foranstaltninger, som ifølge testators testamente kun kan efterleves personligt.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvinger kan vælge, om de vil udøve deres ret til at kræve en opgørelse af boet. Arvinger, som ikke ønsker en opgørelse af boet, kan holdes fuldt ud ansvarlige for afdødes gæld. Hvis flere arvinger ikke udøver retten til at få udfærdiget en opgørelse, holdes de solidarisk ansvarlige. En arving, som ikke kræver en opgørelse, holdes ansvarlig for al gæld, selv om domstolen udarbejder en fortegnelse over aktiver af andre årsager (f.eks. fordi en anden arving udøver sin ret til en opgørelse).

Hvis en arving kræver en opgørelse af boet, udarbejder domstolen opgørelsen. En arving, som kræver en opgørelse, er kun ansvarlig for afdødes gæld op til en værdi, der svarer til den modtagne arv. Hvis flere arvinger gør krav på denne ret, holdes de solidarisk ansvarlige, men hver især holdes kun ansvarlig for en værdi, der svarer til den arv, som han eller hun modtager.

I nogle tilfælde kræver domstolen en opgørelse af boet, selv om ingen arving har anmodet om det, primært for at beskytte mindreårige arvinger og arvinger, hvis adresse er ukendt, samt testators kreditorer.

I visse tilfælde kan domstolen beslutte, at opgørelsen af boet skal erstattes af en fortegnelse over aktiver i boet, der udarbejdes af bobestyreren, eller af en fælles erklæring om boets aktiver, som udarbejdes af og underskrives af alle arvinger.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Bestemmelserne om registrering af rettigheder i ejendomsregistret er fastlagt i lov nr. 256/2013 om ejendomsregistret (og matrikeldata).

Følgende er registreret i ejendomsregistret:

jordområder i form af parceller

bygninger, som har fået tildelt et bygningsnummer eller referencenummer i matrikelregistret, medmindre indgår i en ret til jord eller bygninger

bygninger, som har fået tildelt et bygningsnummer eller referencenummer i matrikelregistret, medmindre de indgår i en ret til jord eller bygninger, og forudsat at de udgør de primære konstruktioner på jordområdet og ikke er klassificeret som "små konstruktioner"

enheder som fastlagt i den civile retsplejelov

enheder som fastlagt i lov nr. 72/1994 om regulering af visse former for fælleseje med relation til bygninger og visse former for ejendomsret til lejligheder og ejendomme til andre formål end boligformål samt ændring af visse love (lov om ejerboliger), med ændringer

byggerettigheder

vandværker.

Tinglige rettigheder erhvervet i kraft af arv indføres i ejendomsregistret i overensstemmelse med en beslutning eller et officielt bekræftet arvedokument, der er udstedt i en medlemsstat, og et bevis udstedt af en domstol eller kompetent myndighed i oprindelsesmedlemsstaten, eller et europæisk arvebevis ("instrumenter").

Det matrikelregister, inden for hvis distrikt den faste ejendom ligger, er den lokale myndighed med kompetence til at foretage registreringen.

Den faste ejendom skal angives i de instrumenter, der anvendes til registrering af rettigheder i ejendomsregistret (arveafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og/eller europæiske arvebeviser) i overensstemmelse med artikel 8 i lov nr. 256/2013:

Et jordområde identificeres vha. et parcelnummer og en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor området ligger.

Et jordområde, der er underlagt forenklet registrering, identificeres vha. parcelnummeret i det tidligere matrikelregister med angivelse af, om dette parcelnummer er tildelt under matrikelregistret, fordelingsplanen, samlingsplanen eller ejendomsregistret, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor området ligger.

En bygning, der ikke er klassificeret som en del af et jordområde eller en byggerettighed, identificeres vha. parcelnummeret på det jordområde, som den er opført på, husnummeret eller referencenummeret i matrikelregistret (hvis der ikke er tildelt noget nummer, angives bygningens anvendelse), og vha. navnet på den bykommune, hvor bygningen ligger.
En enhed identificeres ved at udpege den bygning, hvor den er afmærket, eller ved at udpege den ret til det pågældende jordområde eller den pågældende bygning, hvis den bygning, hvori enheden er afmærket, er klassificeret som en del af et sådant jordområde, vha. enhedens nummer og navn og, hvis det er hensigtsmæssigt, vha. en angivelse af, at der er tale om en ikke færdiggjort enhed.
En byggerettighed identificeres vha. et parcelnummer, en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor rettigheden er etableret.
Et vandværk identificeres vha. et parcelnummer, en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, navnet på det pågældende matrikelområde og anvendelsesmetoden.
De instrumenter, der forelægges med henblik på registrering af rettigheder i ejendomsregistret, skal opfylde kravene til instrumenter til brug i ejendomsregistret. Indholdet skal retfærdiggøre den foreslåede registrering af rettigheden, og ved den foreslåede registrering af rettigheden skal der udvises kontinuitet med tidligere poster i ejendomsregistret.
Af instrumenterne skal fremgå arvingerne og eventuelle andre begunstigede ved navn, bopælsadresse, personnummer eller fødselsdato (eller, i tilfælde af en juridisk person, navn, registreret forretningssted og eventuelt tildelt registreringsnummer). Instrumenterne skal vise hver enkelt arvings andel af retten til den faste ejendom og, hvor det er relevant, hvilke tinglige rettigheder der tildeles, samt de tilsvarende begunstigede og pligtige parter. Ud over ejerskab kan der bl.a. også fastlægges byggerettigheder, servitutter, forskellige former for tilbageholdelsesret, forkøbsret, medejerskab, båndlagte midler, forbud mod overdragelse eller behæftelser i forbindelse med arvesagen.
Hvis den rettighed, der skal indlæses i ejendomsregistret på basis af det givne instrument, kun vedrører en del af en parcel, skal instrumentet ledsages af en tegning, som viser den pågældende del af jordområdet. Denne tegning betragtes som en del af instrumentet.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

En testator kan udpege en bobestyrer i sin dødsdisposition.
Domstolen udpeger en bobestyrer, som skal administrere testamentet, efter anmodning fra en arving, som ikke ønsker at bruge tid på det. Denne anmodning skal opfylde de generelle krav til sager, der skal behandles, dvs. at det klart skal fremgå, hvilken domstol den forelægges, hvem der fremsætter den, og hvad den vedrører. Anmodningen skal underskrives og dateres.
En domstol kan desuden udpege en bobestyrer på eget initiativ, hvis
a) der ikke findes nogen testamentsindsat bobestyrer, eller denne nægter at bestyre boet eller tydeligvis er uegnet til det, og hvis arvingerne ikke er i stand til at bestyre boet på behørig vis
b) det er nødvendigt at udarbejde en fortegnelse over aktiver i tilknytning til boet eller
c) der er andre tungtvejende årsager til at gøre det, eller eller
d) den tidligere bobestyrer er afgået ved døden, blevet sat fra bestillingen, fratrådt eller har fået sin rets- og handleevne indskrænket, og der fortsat er behov for en person, som kan varetage de pågældende opgaver.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Den testamentsindsatte bobestyrer (hvis testator har udpeget en sådan) har til opgave at administrere testators testamente. Hvis der ikke er udpeget en bobestyrer, har den testamentsindsatte bobestyrer også ansvaret for bobehandlingen.
Hvis der både findes en bobestyrer og en testamentsindsat bobestyrer, administrerer førstnævnte boet i overensstemmelse med sidstnævntes instrukser.
Hvis der er udpeget en bobestyrer, og der ikke findes nogen testamentsindsat bobestyrer, administrerer førstnævnte boet. Efter anmodning fra en arving kan domstolen desuden pålægge bobestyreren at behandle testators testamente.
Hvis der hverken er udpeget en bobestyrer eller findes en testamentsindsat bobestyrer, har alle arvingerne ansvaret for bobehandlingen i fællesskab. Arvingerne kan aftale, at blot en af dem skal administrere boet.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyreren har kun ansvaret for bobehandlingen. Således skal vedkommende kun gøre det, der er nødvendigt for at bevare aktiverne. I denne forbindelse kan han eller hun udøve alle rettigheder med relation til de aktiver, der er omfattet af bobehandlingen. Bobestyreren kan overdrage aktiver fra boet eller bruge dem som sikkerhed, hvis det er nødvendigt for at opretholde boets aktiver eller deres værdi, eller som modydelse. På de samme vilkår kan vedkommende ændre formålet med boets aktiver.
Bobestyreren eller den testamentsindsatte bobestyrer kan træffe foranstaltninger, der rækker ud over simpel bobestyrelse, hvis arvingerne giver deres samtykke. Hvis arvingerne ikke kan enes, eller hvis en af dem er klassificeret som person under særlig beskyttelse, kræves en domstols godkendelse.
Den testamentsindsatte bobestyrer har ansvaret for at administrere testators testamente med behørig omhu. Han eller hun er bemyndiget til at udøve alle de rettigheder, der er nødvendige for at varetage den pågældendes opgaver, herunder retten til at forsvare testamentets gyldighed ved en domstol og påberåbe sig manglende kompetence hos en arving eller legatar, og for at sikre, at alle testators instrukser føres ud i livet. I testamentet kan testator pålægge bobestyreren yderligere opgaver.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Arvesagen afsluttes med en kendelse vedrørende arven, hvori alle rettigheder og forpligtelser med relation til boet anføres udtrykkeligt. Parterne har ret til at appellere denne kendelse inden for 15 dage efter den dato, hvor den blev afsagt. Kendelsen betragtes som endelig, hvis der ikke indgives nogen appel inden for denne tidsfrist. Den endelige kendelse udgør bevis på de rettigheder og forpligtelser, der er fastlagt i den. Kendelsen har status af officielt bekræftet dokument.
Før sagen afsluttes endeligt, kan domstolen udstede en officiel bekræftelse af kendte fakta fra sagsakterne. Denne bekræftelse er også et officielt bekræftet dokument.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 14/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side de er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog: en er allerede oversat.

Arv - Tyskland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Et testamente kan oprettes på to måder: som et håndskrevet testamente eller som et offentligt testamente.

Et egenhændigt testamente kan kun oprettes af personer, der er fyldt 18 år, og det skal være håndskrevet i sin helhed og underskrevet. Hvis testamentet er skrevet på skrivemaskine eller computer, hvis underskriften mangler, eller hvis det er blevet dikteret (f.eks. på bånd), er testamentet ugyldigt, og som følge heraf har kun legale arvinger ret til arve, såfremt der ikke foreligger et andet gyldigt testamente, hvori der udpeges en alternativ arving. Med henblik på anvendelse som bevis er det ligeledes vigtigt, at arvelader underskriver testamentet med sit fulde navn (dvs. fornavn og efternavn), således at der ikke kan opstå tvivl om, hvem der har oprettet testamentet. Endelig kan det stærkt anbefales at angive tid og sted for udfærdigelsen. Dette er vigtigt, fordi et tidligere testamente – helt eller delvis – kan ophæves af et nyt. Mangler datoen på et eller måske begge testamenter, er det ofte umuligt at sige, hvilket der er det nyeste og skal betragtes som gyldigt.

Gifte par og registrerede partnere kan også oprette et fælles håndskrevet testamente. I så fald skal det håndskrevne testamente, der er udfærdiget af en af ægtefællerne eller partnerne eller dem begge, være underskrevet af dem begge sammen (se nærmere oplysninger herom under "*Was ist ein gemeinschaftliches Testament*?" ["Hvad er et fælles testamente?"] på side 28 i brochuren med titlen "*Erben und Vererben*" ["At arve og testamentere"] fra forbundsministeriet for retlige anliggender og forbrugerbeskyttelse (*Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz*).

Hvis man vil være sikker på ikke at begå fejl ved udarbejdelsen af testamentet, bør man oprette et offentligt testamente (også kaldet et notartestamente). Det sker på den måde, at man mundtligt meddeler sin sidste vilje til en notar, som herefter nedskriver det, eller man udfærdiger det selv og giver det til notaren (se yderligere oplysninger under "*Das öffentliche Testament*" på side 26 i ovennævnte brochure. Mindreårige, der er fyldt 16 år, kan også oprette denne type testamente.

For at der kan indgås en arveaftale, skal begge parter møde for en notar samtidig (se yderligere oplysninger under "*Der Erbvertrag*" på side 34 i ovennævnte brochure.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

For at imødegå risikoen for, at et håndskrevet testamente bortskaffes, går tabt eller bliver glemt efter en persons død, kan det ofte anbefales (men er ikke obligatorisk) at indgive testamentet til byretten (*Amtsgericht*) – eller, i Baden-Württemberg, til notarens kontor (*Notariat*) indtil udgangen af 2017 – så det kan deponeres sikkert. Et notartestamente opbevares altid i sikker forvaring. Det samme gælder en arveaftale, medmindre aftaleparterne specifikt bestemmer, at det ikke skal deponeres ved retten. I så fald deponeres dokumentet hos notaren i stedet. Testamenter og arveaftaler, som opbevares i depot, skal åbnes, når den person dør, der har truffet de deri indeholdte dødsdispositioner (den person kaldes i loven for "arvelader" eller "testator").

Efter den 1. januar 2012 registreres alle håndskrevne testamenter og dødsdispositioner (testamenter og arveaftaler), som er deponeret hos byretten – eller i Baden Württemberg indtil udgangen af 2017 på notarens kontor – elektronisk i det centrale testamentsregister ved forbundsnotarkammeret (*Bundesnotarkammer*). For dødsdispositioner, som blev udfærdiget før denne dato og deponeret, vil registerkontorernes relevante oplysninger blive overført til registret.

Som registermyndighed underrettes forbundsnotarkammeret om alle indenlandske dødsfald, og det underretter den kompetente skifteret (*Nachlassgericht*) om, hvilke dispositioner der er registreret, og hvor disse er deponeret, med henblik på at få åbnet alle dødsdispositioner, der opbevares i depot.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

De pårørende kan gøres arveløse ved et testamente. Det er dog altid blevet betragtet som urimeligt, hvis den efterlevende ægtefælle, børn og børnebørn eller forældre slet ikke skulle arve noget, når de uden den testamentariske bestemmelse faktisk ville have været legale arvinger. På grund af deres officielt anerkendte og retligt fastslåede accept af gensidigt ansvar, gør det samme sig gældende for efterlevende registrerede partnere af samme køn. Af den grund får denne snævert definerede persongruppe ifølge loven en såkaldt tvangsarv. Personer, der er berettigede til tvangsarv, har ret til at kræve en kontant betaling fra arvingen/-arvingerne svarende til halvdelen af værdien af arvelodden.

Eksempel: Arvelader overleves af sin mand, som hun har levet i akkvisitionsfællesskab (*Zugewinngemeinschaft*) med [hvorved hver ægtefælle bevarer ejerskabet til sin egen formue, men forøgelsen i den kombinerede nettoværdi af ægtefællernes formue i løbet af ægteskabet fordeles ligeligt] og en datter. I sit testamente indsatte arvelader sin mand som enearving. Boet er på 100 000 EUR. Datterens tvangsarv fastsættes til ¼ (mens hendes legale arvelod er ½ i konkurrence med ægtemanden, der levede sammen med arvelader i akkvisitionsfællesskab). For at beregne den sum penge, datteren har ret til, skal tvangsarvebrøken ganges med værdien af boet på arvetidspunktet. Det betyder, at datteren kan kræve en tvangsarv på 25 000 EUR (¼ × 100 000 EUR) fra ægtemanden.

Arveladere kan ikke gøre dette krav illusorisk ved at indsætte tvangsarvinger i deres testamenter, men kun tildele dem under halvdelen af deres legale arvelod. I sådanne tilfælde har tvangsarvingen ret til et supplerende beløb for at bringe deres tvangsarv op på halvdelen af den legale lod.

Eksempel: I sit testamente har arvelader indsat sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sin datter som arvinger, således at de står til at arve henholdsvis ⅞ og ⅛ af hans bo. Boet er på 800 000 EUR. Brøken til fastsættelse af datterens tvangsarv er ¼ (= 200 000 EUR). Da hun er medtaget i testamentet og således allerede står til at arve 100 000 EUR (⅛ af 800 000 EUR), har hun kun ret til et supplerende beløb til at dække mankoen (100 000 EUR).
Krav på tvangsarv skal gøres gældende senest tre år efter, at eventuelle tvangsarvinger får kendskab til arven og den bestemmelse, hvorved de bliver forfordelt, og under alle omstændigheder senest 30 år efter arvetidspunktet.
Arvinger kan anmode om henstand med udbetaling af tvangsarven, såfremt en omgående opfyldelse af kravet ville ramme dem urimeligt hårdt. Lovens eksempel er et scenario, hvor det ellers ville være nødvendigt at sælge familiens hjem. Ikke desto mindre skal der stadig tages behørigt hensyn til de(n) arveberettigedes interesser. Udsættelse betyder, at tvangsarvelodden ikke skal udbetales med det samme. Det er op til retten i hvert enkelt tilfælde at afgøre, hvor længe tvangsarvelodden kan udsættes, og om der skal kræves sikkerhed for kravet om tvangsarv.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger et testamente eller en arveaftale, gælder bestemmelserne om legal arv.
Ifølge tysk arveret er kun slægtninge egentlige arvinger, dvs. personer med samme forældre, bedsteforældre eller oldeforældre som arvelader samt personer, der har fjernere forfædre til fælles med arvelader. Følgende personer anses ikke for slægtninge og er derfor udelukket fra at tage legal arv: f.eks. svigermor, svigersøn, stedfar, steddatter, "tilgiftet" tante, "tilgiftet" onkel. Dette skyldes, at de ikke har nogen forfædre til fælles med arvelader.
Slægtsskabet kan også opstå som følge af adoption. En adoption medfører nemlig som udgangspunkt, at barnet får et omfattende lovbestemt slægtskabsforhold til adoptanten og dennes pårørende med alle rettigheder og forpligtelser. Derfor har adoptivbørn som regel de samme rettigheder som biologiske børn (der kan være særlige betingelser, hvis myndige "børn" adopteres).
Ægtefæller er en undtagelse til princippet om, at kun slægtninge er arveberettigede. Skønt de normalt ikke er i familie med hinanden og således ikke har fælles forfædre, har de stadig en selvstændig ret til at tage arv efter deres ægtefælle. Hvis ægtefællerne bliver skilt, bortfalder arveretten. På visse betingelser gælder dette også for ægtefæller, som endnu ikke er skilt, men bor hver for sig.
Efter de arveretlige regler har registrerede partnere de samme rettigheder som ægtefæller. Der er derimod ingen lovfæstet arveret ved andre former for samliv.

Arveretten for slægtninge:

Ikke alle slægtninge har de samme arverettigheder. I loven er de delt op i arvinger i forskellige klasser:
Første arveklasse
Arvinger i første arveklasse omfatter kun efterkommere af afdøde, dvs. børn, børnebørn, oldebørn osv.
Børn uden for ægteskab er legale arvinger efter deres mødre og fædre og deres respektive slægtninge. (Der gælder en undtagelse for boer, hvor arvelader afgik ved døden før den 29. maj 2009, hvis barnet blev født uden for ægteskab før den 1. juli 1949 – se fodnoterne på side 11 og 15 i brochuren med titlen "*Erben und Vererben*" fra forbundsministeriet for retlige anliggender og forbrugerbeskyttelse.
Forudsat at der kan findes nogen, der tilhører denne gruppe af meget nære slægtninge, får ingen af de fjernere slægtninge noget og har ingen andel i arven.
Eksempel: Arvelader har en datter og mange nevøer og niecer. Nevøerne og niecerne arver intet.
Børnenes børn (dvs. børnebørn, oldebørn osv.) kan normalt kun arve noget, hvis deres forældre allerede er døde eller selv har givet afkald på arven.
Eksempel: Afdøde overleves af en datter samt tre børnebørn af en søn, som allerede selv er død. Datteren får udlagt halvdelen af arven, mens børnebørnene skal dele den anden halvdel imellem sig – dvs. den halvdel, som ellers ville være tilfaldet deres far. Dette betyder, at hvert barnebarn får af arven.
Anden arveklasse
Arvinger i anden klasse er afdødes forældre sammen med deres børn og børnebørn, dvs. arveladers søskende, nevøer og niecer. Igen arver arveladers forældres børn kun, hvis arveladers forældre allerede er døde. I så fald arver de den arvelod, som ellers ville være tilfaldet deres afdøde far eller afdøde mor. Slægtninge i anden klasse kan kun arve, hvis der ikke er slægtninge i første klasse.
Eksempel: Arvelader overleves af en niece og en nevø. Arveladers søstre og forældre er allerede døde. Niecen og nevøen arver således halvdelen af boet hver.
Tredje og yderligere arveklasser
Tredje arveklasse omfatter bedsteforældre og deres børn og børns børn (moster, tante, onkel, fætter, kusine osv.), mens fjerde arveklasse omfatter oldeforældre og deres børn og børnebørn osv. Rækkefølgen er i det væsentlige fastsat efter de samme regler som dem, der gælder for de tidligere grupper.
Fra og med fjerde arveklasse gælder det imidlertid, at efterkommere efter bedsteforældrenes børn ikke træder i børnenes sted, hvis børnene allerede er døde. Det er derimod de(n) person(er), der er de(n) nærmeste slægtning(e), som nu bliver enearving(er) (her sker der et skift fra parentelarvesystemet [hvor arvefølgen går efter linealprincippet (parentela) ned fra en forfader, indtil der findes en arving] til graden af beslægtethed [som indebærer, at den nærmeste slægtning identificeres på grundlag af graden af beslægtethed]).
Følgende gælder altid: Der behøver kun være én slægtning i live i en højere arveklasse, for at alle de mulige arvinger i de efterfølgende arveklasser udelukkes.

Ægtefæller og registrerede partnere

Uanset hvilket formueforhold der gjaldt mellem ægtefællerne, er den efterlevende hustru, mand eller registrerede partner legale arvinger og har ret til ¼ af boet i konkurrence med eventuelle efterkommere og til ½ af boet i konkurrence med eventuelle slægtninge i anden arveklasse (dvs. arveladers forældre, søskende, nevøer eller niecer) samt eventuelle bedsteforældre.
Hvis ægtefællerne levede i akkvisitionsfællesskab (som er den almindelige ordning, medmindre ægtefællerne har aftalt en anden formueordning som led i en ægtepagt), forhøjes førnævnte arvelod med ¼. Det samme gælder for registrerede partnere.
Er der ingen slægtninge i første eller andet led og heller ingen bedsteforældre, tilfalder hele arven den efterlevende ægtefælle/partner.
Eksempel: Arvelader overleves af sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sine forældre. Hustruen får ¾ (½ + ¼) og forældrene – som arvinger i anden klasse – får hver ⅛ af boslodden. Endvidere får hustruen (i konkurrence med eventuelle slægtninge i anden klasse eller eventuelle bedsteforældre) det, der i Tyskland kaldes "*Großer Voraus*", som er en ret til forlods at udtage almindeligt indbo og bryllupsgaver af boet (i konkurrence med arvinger i første klasse kan den efterlevende ægtefælle kun udtage disse genstande, såfremt han eller hun har behov for dem til en rimelig husførelse).

Statens lovfæstede arveret:

Hvis der ikke er en ægtefælle eller partner, og der ikke kan findes en slægtning, bliver staten legal arving. Statens hæftelse er altid begrænset til boets værdi.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

I princippet er det byrettens skifteretsafdeling (*Nachlassgericht beim Amtsgericht*) på arveladers sidste bopæl, der har kompetence til at behandle dødsboer [herefter "skifteretten"] (eller i Baden-Württemberg indtil 2017, det relevante notarkontor).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Man kan give afkald på en arv ved at indgive en erklæring til skifteretten. Denne erklæring skal fremsættes for skifteretten, som registrerer den, eller indsendes efter attestering af en notar (se yderligere oplysninger nedenfor).

En erklæring om vedgåelse af arven behøver ikke fremsættes i en bestemt form, og der er ikke behov for anerkendelse af modtagelsen. En overskridelse af fristen for afkald er tilstrækkelig til at udgøre en vedgåelse.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Man kan vedgå eller give afkald på et legat ved at indgive en erklæring til den berørte. Dette kan være arvingen eller en legatar.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Tysk arveret omfatter ingen bestemmelse om vedgåelse af eller afkald på en tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Åbning af testamentet:

Et testamente, der er indgivet til skifteretten eller udtages fra depot, åbnes officielt af skifteretten efter arveladers død. Arvingerne vil blive underrettet herom automatisk.

Udstedelse af en arveattest (*Erbschein*):

Attesten er en af skifteretten (i Baden-Württemberg frem til udgangen af 2017: af det relevante notarkontor) udstedt attest, der angiver arvingens identitet, omfanget af vedkommendes arveret og en bestemmelse om efterfølgende legale arvinger eller arvinger i henhold til et testamente.

Skifteretten udsteder en arveattest efter anmodning herom. Den, der fremsætter anmodningen, skal dokumentere, at de relevante lovpligtige oplysninger er korrekte, eller fremlægge en edsvoren erklæring om, at der ikke er grund til at betvivle oplysningernes rigtighed. Den edsvorne erklæring kan afgives for notaren eller for retten, medmindre denne funktion ifølge forskrifterne i den pågældende delstat er forbeholdt notarer. Udstedelse af et europæisk arvebevis:

Udstedelse af et europæisk arvebevis (*Nachlasszeugnis*):

Procedurerne for det europæiske arvebevis er fastsat i den internationale lov om forvaltning af arvesager (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*, IntErbRVG). Det europæiske arvebevis gælder i næsten hele Den Europæiske Union (undtagelser: Irland, Danmark). Det udstedes også på anmodning af skifteretten i form af en notarbekræftet kopi med en begrænset gyldighedsperiode. Hovedformålet med beviset er at forenkle dødsbobehandlingen i EU.

Fordeling af aktiverne:

Hvis der er mange arvinger i boet, bliver det arvingernes fælleseje. Som følge heraf må arvingerne kun i fællesskab disponere over de enkelte aktiver i boet, f.eks. ved at sælge arveladers bil, hvis der ikke længere er brug for den. De skal også forvalte boet i fællesskab. Dette skaber ofte større vanskeligheder, især hvis arvingerne bor langt fra hinanden og ikke kan enes. Dette "tvungne fællesskab" er normalt upraktisk, og i princippet kan hver arving anmode om, at fællesskabet opløses ved en såkaldt bodeling (*Auseinandersetzung*). Den vigtigste undtagelse: Arvelader har i sit testamente bestemt, at boet ikke må deles i en bestemt periode, f.eks. for at gøre det muligt fortsat at kunne drive en familievirksomhed.

Hvis arvelader har udpeget en eksekutor, henhører fordelingen af boets aktiver under hans opgaver. Hvis ikke, skal arvingerne gøre det selv. Til det formål har de lov til at søge bistand hos en notar. Lykkes det ikke arvingerne at nå frem til at aftale, selv om de har udpeget en notar til at fungere som mellemled, er den eneste tilbageværende mulighed at anlægge sag.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Der er redegjort for reglerne om legal arv ovenfor.

Såfremt afdøde har efterladt et testamente, har det forrang for bestemmelserne om legal arv. Det er således kun de personer, der er nævnt i testamentet, der er arveberettigede, hvis arvelader har disponeret over hele boet i sit testamente. Vedrørende tvangsarv, henvises til ovenstående.

Ved arveladers død overgår arvemassen uden videre til arvingen eller arvingerne (princippet om automatisk arvefald). Arvinger kan dog give afkald på deres arv (se nedenfor).

Arvelader kan også træffe bestemmelse om legater i sit testamente, f.eks. ved at tildele enkelte aktiver eller bestemte pengebeløb til bestemte personer. Legatarerne bliver derved ikke arvinger, idet de udelukkende erhverver et krav på at få udlagt det, som er angivet i testamentet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arveafkald:

Arvingerne hæfter ikke for de forpligtelser, der påhviler boet, hvis de giver arveafkald inden for den fastsatte frist. Som udgangspunkt skal en arving give afkald på sin arv inden seks uger efter at være blevet underrettet om arvefaldet og grundlaget for vedkommendes status som arving, hvilket sker ved at give skifteretten meddelelse herom. Det kan enten ske mundtligt for skifteretten, som registrerer afkaldet, eller der kan indsendes en erklæring efter attestering af en notar. I sidstnævnte tilfælde er det tilstrækkeligt at indsende et brev, idet arvingens underskrift dog skal bekræftes af en notar. Afkald på eller vedgåelse af en arv er normalt bindende.

Hæftelse, hvis arven vedgås:

Hvis arvingerne vedgår deres arv, træder de retligt set i arveladers sted. Det betyder, at de også overtager gælden og – i princippet – også hæfter for betalingen heraf med hele deres egen formue.

Arvingerne kan dog begrænse deres hæftelse for afdødes gæld til den såkaldte arvemasse (*Erbmasse*). Det betyder, at afdødes kreditorer ganske vist kan anmelde deres krav i boet, men arvingens formue forbliver beskyttet mod sådanne krav. Arvingerne kan opnå denne begrænsning af hæftelsen på to måder. De kan enten indgive en ansøgning til skifteretten for at søge om bobehandling på kreditorernes vegne, eller de kan anlægge insolvenssag mod boet ved at indgive en anmodning herom til byretten i sin egenskab af insolvensret (*Insolvenzgericht*).

Er boet ikke tilstrækkeligt til at dække omkostningerne ved bobehandlingen på kreditorernes vegne eller til at dække omkostningerne ved insolvenssagen mod boet, kan arvingerne stadig få begrænset deres hæftelse. Hvis en kreditor anmelder et krav, kan arvingerne påberåbe sig, at midlerne i boet er utilstrækkelige til at opfylde kravet. Arvingerne kan i så fald afvise at opfylde udestående fordringer, for så vidt som arvemassen ikke rækker hertil. Arvingerne skal dog stille det, der er i behold i boet, til kreditorernes rådighed.

Såfremt arvingerne kun ønsker at undgå at blive konfronteret med gæld, som de ikke havde regnet med, behøver de blot at indlede en proklamaprocedure (*Aufgebotsverfahren*), hvorved alle arveladers kreditorer opfordres til at anmelde deres fordringer til skifteretten inden for en bestemt frist. Hvis en kreditor ikke anmelder sin fordring rettidigt, må ham stille sig tilfreds med det, der til sidst er til overs i boet. Proceduren kan også give arvingen klarhed om, hvorvidt der er grund til at anmode om, at boet overgår til offentlig skiftebehandling eller insolvensbehandling.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Det er nødvendigt at indsende en anmodning om berigtigelse af tingbogen sammen med dokumentation for, at tingbogens udvisende ikke er korrekt, således at arvingen efter ejeren af en ejendom kan blive indført i tingbogen som ejer. En berigtigelse af tingbogen efter den registrerede ejers død forudsætter under alle omstændigheder, at den, der anmoder herom, har bevis for sin status som arving.

Som grundlag for en berigtigelse af tingbogen kan ansøgeren sædvanligvis bevise sin status som arving ved at fremlægge en arveattest eller et europæisk arvebevis.
Hvis arven er baseret på en dødsdisposition i et offentligt dokument (et notartestamente eller en arveaftale), er det tilstrækkeligt at forevise matrikelkontoret (*Grundbuchamt*) testamentet og den officielle meddelelse om, at testamentet er blevet åbnet.
Hvis en fast ejendom er genstand for et legat, skal der altid fremvises et af en notar udfærdiget dokument, for at ejendommen kan overdrages til legataren, uanset hvilke arveretlige regler der finder anvendelse. Ved dette dokument attesteres legatarens ret til at overtage ejendomsretten til den faste ejendom.
Afhængigt af situationen kan der være behov for yderligere dokumenter. For at f.eks. et handelsselskab kan registreres som arving, skal ansøgerne fremlægge bevis for deres repræsentationsbeføjelse (f.eks. officielt uddrag fra handelsregistret).

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter tysk arveret kan bobehandling på kreditorernes vegne bruges til at forhindre tvangsfuldbyrdelse af fordringer mod arvingens egen formue. Skifteretten kan kun tage boet under offentlig skiftebehandling efter anmodning fra en dertil bemyndiget person (arving, eksekutor, kreditor i boet, erhververe af boets aktiver eller efterfølgende arvinger).
Bobestyreren er et officielt udpeget organ. Skønt bobestyreren har ansvaret for at forvalte en andens samlede formue, har bobestyreren stadig status af selvstændig part i tilfælde af en retstvist. Bobestyreren opfylder sine forpligtelser i eget navn ved forvaltningen af en fremmed formuemasse, idet han varetager alle involverede parters interesser (arvinger og kreditorer). Bobehandlingen, som bobestyreren har ret og pligt til at udføre, har ikke blot til formål at bevare og øge boet, men primært at fyldestgøre boets kreditorer. Bobestyrerens hovedopgave er at sikre, at de forpligtelser, der hviler på boet, opfyldes ved hjælp af boets midler.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Ud over arvingerne selv, kuratoren (se ovenfor) og eksekutoren (se nedenfor) kan en "bobeskytter" (*Nachlasspfleger*) have fået tildelt de relevante beføjelser.
Skifteretten træffer af egen drift afgørelse om beskyttelse af boet (*Nachlasspflegschaft*), hvis der er et aktuelt behov herfor, når der er tvivl om, hvem der er rette arving, eller det er usikkert, om den pågældende vil vedgå arven. Bobeskyttelse har til formål at sikre og bevare boet af hensyn til eventuelle ukendte arvinger.
Skifteretten fastsætter omfanget af kuratorens ansvar i overensstemmelse med det, der er påkrævet i hvert enkelt tilfælde. Kompetencen kan være ganske vidtrækkende eller kun vedrøre forvaltningen af enkelte aktiver. Kuratoren for boet får normalt ansvaret for at finde frem til ukendte arvinger og for at beskytte og bevare boet.
I princippet skal kuratoren for et bo ikke fyldestgøre boets kreditorer, fordi kuratoren primært skal beskytte arvingerne. Undtagelsesvis kan kuratorens opgaver også omfatte brug af boets midler til at dække boets gæld, hvis det er nødvendigt for en korrekt forvaltning og bevarelse eller med henblik på at undgå tab eller skade, især eventuelle omkostninger som følge af unødvendige retstvister.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Arveladeren kan indsætte en eller flere eksekutorer i sit testamente. Arveladeren kan også bemyndige en tredjemand, eksekutor eller skifteretten til at udpege en (anden) eksekutor. Eksekutors forpligtelser indtræder, så snart den udpegede person påtager sig hvervet.
Ifølge lovgivningen har eksekutor til opgave at gennemføre arveladers testamentariske dispositioner. Er der mere end én arving, skal han påse, at boet deles mellem dem.
Eksekutor skal forvalte boet. Især har vedkommende ret til at tage boet i besiddelse og disponere over effekterne i boet. Arvingerne har til gengæld ingen råderet over effekter i boet, som er underlagt eksekutors forvaltning. Kurator har også ret til at indgå forpligtende aftaler på boets vegne, hvis det er påkrævet af hensyn til en forsvarlig forvaltning af boet. Han eller hun har ret til at disponere over genstande vederlagsfrit, hvis der er en moralsk forpligtelse hertil eller af hensyn til almindelig anstændighed.
Arvelader kan dog efter eget skøn begrænse eksekutorens beføjelser i forhold til det, som er fastsat ved lov. Han eller hun har ligeledes mulighed for at bestemmer, hvor lang tid fuldbyrdelsen af testamentet skal vare. Arvelader kan f.eks. nøjes med kun at lade eksekutor forestå afviklingen af boet og fordeling af aktiverne inden for en kortere periode. Omvendt kan vedkommende også beslutte at give instrukser i sit testamente eller i en arveaftale om at gennemføre de testamentariske dispositioner over en længere periode. I princippet kan en langsigtet fuldbyrdelse højst vare 30 år fra datoen for arvefaldet. Alligevel kan arvelader give instrukser til, at bobehandlingen skal fortsætte indtil arvingens eller eksekutorens død, eller indtil der indtræffer en bestemt begivenhed, som berører en af dem. I sådanne tilfælde kan fuldbyrdelsen af testamentet faktisk vare længere end 30 år.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Der kræves normalt en arveattest eller et europæisk arvebevis for at bevise, at arvingen har arveret, f.eks. hvis en arving ønsker at få en grund eller en konto i arveladers navn overført til sit eget navn. Hvis der findes et offentligt testamente (se ovenfor), kan man i sådanne tilfælde undlade at fremvise en arveattest eller et europæisk arvebevis.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 11/03/2024
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

En arvelader kan foretage en dødsdisposition ved hjælp af et testamente eller en arvepagt. Testamentet kan være et offentligt testamente (notartestamente) eller et privat testamente. Arvelader kan til enhver tid tilbagekalde testamentet eller en del af det med et efterfølgende testamente eller en arvepagt. Dette gælder ikke for ægtefællers fælles og gensidige testamenter, da der findes særlige regler for ændring og tilbagekaldelse af disse.

Notartestamenter

Et notartestamente er et notarielt bekræftet testamente eller et testamente, som er oprettet af testator og deponeret hos en notar i en forseglet kuvert.

I et notartestamente bekræfter en notar et testamente, som han eller hun har oprettet i overensstemmelse med testators testamentariske bestemmelser, eller testator udarbejder testamentet og forelægger notaren det med henblik på notariel bekræftelse. Et notartestamente skal underskrives af testator i nærværelse af notaren.

Et notarielt bekræftet testamente kan også oprettes af unge testatorer på mindst 15 år. En sådan testator behøver ikke samtykke fra sin værge.

Er der tale om et testamente, der deponeres hos en notar med henblik på opbevaring, overdrager testator personligt notaren sine testamentariske bestemmelser i en forseglet kuvert, idet han/hun erklærer over for notaren, at det er vedkommendes testamente. I så fald udarbejder notaren et notarialdokument, hvorved det attesteres, at testamentet er blevet deponeret, og dokumentet underskrives af testator og notaren. Testator kan til enhver tid udtage et testamente, der er deponeret hos en notar. I så fald udarbejder notaren et notarialdokument, hvorved det attesteres, at testamentet er blevet udtaget, og dokumentet underskrives af testator og notaren.

Der er ingen grænse for notartestamenters gyldighed. De forbliver således gyldige, indtil de ændres eller tilbagekaldes.

Private testamenter

Et privat testamente er enten et testamente, der er underskrevet i nærværelse af vidner, eller et holografisk testamente.

Et privat testamente, der underskrives i nærværelse af vidner, behøver ikke at blive affattet af testator (og det behøver heller ikke at være håndskrevet), men det skal underskrives i nærværelse af mindst to vidner, der er i besiddelse af deres rets- og handleevne, og datoen for udarbejdelse af testamentet skal anføres i det. Vidnerne skal være til stede samtidigt ved underskrivelsen. Testator skal underrette vidnerne om, at de er blevet opfordret til at være vidner til udarbejdelsen af et testamente, og at testamentets indhold er udtryk for vedkommendes sidste vilje. Vidnerne behøver ikke at kende testamentets indhold. Umiddelbart efter at testator har underskrevet testamentet, skal vidnerne underskrive det. Vidnerne bekræfter med deres underskrift, at testator selv har underskrevet testamentet og efter deres bedste overbevisning er i besiddelse af sin retsevne og er i stand til at handle fornuftsmæssigt. En person kan ikke være vidne, hvis hans eller hendes slægtninge i opstigende linje eller livsarvinger, søskende eller disses livsarvinger eller hans eller hendes ægtefælle eller dennes slægtninge i opstigende linje eller livsarvinger er indsat som arvinger i testamentet.

Et holografisk privat testamente skal skrives af testator med vedkommendes egen håndskrift fra start til slut (det må ikke være maskinskrevet, udskrevet på en printer eller på anden måde udarbejdet mekanisk), og datoen for udarbejdelse af testamentet skal anføres i det. Et holografisk testamente skal underskrives personligt af testator.

Testator kan selv opbevare et privat testamente eller lade en anden opbevare det.

Et privat testamente bliver ugyldigt et halvt år efter udarbejdelsen, hvis testator stadig er i live. Hvis det private testamente ikke angiver den dato eller det år, hvor det blev udarbejdet, og det ikke på anden vis er muligt at fastslå tidspunktet for dets udarbejdelse, er testamentet ugyldigt.

Ægtefællers fælles og gensidige testamenter

Et ægtepars fælles og gensidige testamente er et testamente, som ægtefæller opretter i fællesskab, og hvori de udpeger hinanden som deres arving eller foretager andre dispositioner med hensyn til boet i tilfælde af deres død.

I et ægtepars fælles og gensidige testamente, hvor hver ægtefælle udpeger den anden som universalarving, kan ægtefællerne bestemme, hvem den efterlevende ægtefælles arvelod skal tilfalde ved vedkommendes død.

Et ægtepars fælles og gensidige testamente skal bekræftes notarielt. Notaren udarbejder et sådant testamente i overensstemmelse med ægtefællernes testamentariske bestemmelser, og ægtefællerne skal underskrive det i nærværelse af notaren.

En disposition i et ægtepars fælles og gensidige testamente kan tilbagekaldes af begge ægtefæller, mens de begge er i live. Et testamente, hvori en disposition tilbagekaldes, skal bekræftes notarielt. Dispositionen betragtes som tilbagekaldt, når den anden ægtefælle har modtaget en meddelelse om tilbagekaldelse af dispositionen, som meddeles ved en notariel procedure. Efter en ægtefælles død kan den efterlevende ægtefælle kun tilbagekalde sin disposition, hvis han eller hun giver afkald på den andel af boet, som er testamenteret til vedkommende på basis af det fælles og gensidige testamente.

Et ægtepars fælles og gensidige testamente bliver ugyldigt, hvis ægteskabet opløses før arveladers død. Det bliver også ugyldigt, hvis arvelader før sin død har begæret skilsmisse ved en domstol eller givet skriftligt samtykke til en skilsmisse eller er berettiget til at begære ægteskabet omstødt og har indgivet en sådan begæring til en domstol.

Arvepagter

En arvepagt er en aftale mellem arvelader og en anden person, hvor arvelader udpeger denne eller en anden person som arving eller legatar, pålægger vedkommende en testamentarisk forpligtelse eller en testamentarisk instruks. Arvelader og vedkommendes legale arving kan også indgå en arvepagt om, at arvingen giver afkald på forventet arv.

En arvepagt kan desuden omfatte ensidige dispositioner fra arveladers side. I så fald gælder de bestemmelser, der er fastsat i et testamente med hensyn til disse dispositioner.

Arvepagter skal udarbejdes og bekræftes af en notar. Arvepagter skal underskrives i nærværelse af en notar.

En arvepagt eller en disposition i en arvepagt kan annulleres eller tilbagekaldes, mens parterne stadig er i live med en notarielt bekræftet aftale mellem parterne eller en ny arvepagt.

Hvis en arvepagt indgås under omstændigheder, der berettiger en ophævelse af aftalen i medfør af retsplejelovens almindelige del, kan arvingerne ligeledes kræve denne aftale ophævet efter testators død, såfremt arvepagten er ugyldig, eller en af bestemmelserne heri er det.

Det er desuden muligt at tilbagekalde en arvepagt. Arvelader kan tilbagekalde en arvepagt, hvis der er adgang hertil ifølge arvepagten. Tilbagekaldelse kan også forekomme, hvis den arveberettigede har begået en strafbar handling over for arvelader, hans eller hendes ægtefælle eller slægtning i opstigende linje eller en af arveladers livsarvinger, eller hvis modparten forsætligt har tilsidesat hans eller hendes lovfæstede underholdspligt over for arvelader. Arvelader har desuden ret til tilbagekaldelse i en situation, hvor en af arvepagtens parter, som er forpligtet til at opfylde løbende forpligtelser — primært betaling af underholdsbidrag — over for arvelader i vedkommendes levetid, forsætlig og i væsentlig grad misligholder disse forpligtelser. Tilbagekaldelse af en arvepagt sker med en notarielt bekræftet erklæring, der tilstilles den anden part. Hvis der er adgang til tilbagekaldelse i en gensidig arvepagt, bliver hele aftalen

ugyldig, hvis en af parterne tilbagekalder den, medmindre andet er anført i arvepagten. Retten til tilbagekaldelse af en gensidig arvepagt bortfalder, hvis en af parterne dør. Hvis en af parterne i en arvepagt dør, kan den efterlevende kun ophæve en disposition, hvis han eller hun giver afkald på den arvelod, der er tildelt vedkommende ifølge arvepagten.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Notartestamenter og arvepagter registreres altid i registret for testamenter den første arbejdsdag efter den notarielle bekræftelse af notarialdokumentet. Derudover skal notarerne i registret for testamenter registrere alle ændringer af arvepagter, aftaler om ophævelse af arvepagter og erklæringer om tilbagekaldelse af arvepagter. Tilsidesættelse af registreringsforpligtelsen påvirker ikke testamentets gyldighed.

Udarbejdelsen af et privat testamente kan registreres i registret for testamenter af testator eller enhver anden person, der har de fornødne oplysninger om det private testamente, og som testator har anmodet om at foretage registreringen. Det er ikke obligatorisk at lade private testamenter registrere i registret for testamenter.

Notartestamenter og arvepagter registreres i registret for testamenter af den notar, der har attesteret testamentet eller arvepagten, eller som testamentet er blevet deponeret hos. I denne forbindelse skal notaren foretage en registrering i registret for testamenter eller sende en meddelelse herom til registret. Fra og med den 1. januar 2015 skal notarer ikke længere indsende meddelelser til registret for testamenter, men i stedet foretage ændringer af de relevante oplysninger i registret.

Enhver, der har kendskab til oprettelsen af et testamente, og som er blevet anmodet om at foretage den relevante registrering, kan indtaste oplysningerne i det private testamente i registret for testamenter via den statslige portal: https://www.eesti.ee.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Der er generelt ingen begrænsninger for oprettelsen af et testamente. På samme måde har testator normalt fuld råderet over et testamente, som han selv har oprettet.

Den frie ret til at testamentere indskrænkes dog af begrebet tvangsarv, som begrænser arveladers frihed til at efterlade sin formue til bestemte arvinger. Retten til tvangsarv opstår, hvis arvelader i kraft af et testamente eller en arvepagt har gjort en livsarving, forælder eller ægtefælle arveløs, og vedkommende ellers ville have været legal arving, og over for hvem arvelader ved sin død efter de familieretlige regler er forpligtet til at betale underholdsbidrag, eller hvis en arvelader har mindsket deres arvelod i forhold til det, som de ellers ville have haft ret til. Den, der har ret til en tvangsarv, kan således gøre et krav gældende over for de øvrige arvinger. Den pågældende kan således kræve et beløb udbetalt fra boet svarende til tvangsarven opgjort på grundlag af boets værdi. En person, som påberåber sig sin ret til tvangsarv, har ikke status som arving. Tvangsarvens størrelse svarer til halvdelen af den arvelod, som arvingen ville have haft ret til efter de arveretlige regler, hvis alle de legale arvinger havde vedgået arven.

Testators ægtefælle kan ud over sin arvelod gøre en personlig brugsret gældende til fast ejendom, der udgjorde ægtefællernes fælles husstand, forudsat at ægtefællens livskvalitet forringes som følge af arven. Ifølge Riigikohus' retspraksis kan testators ægtefælle gøre denne ret gældende, uanset om han eller hun gør en subsidiær fordring gældende, og uanset om kravet udledes af et testamente (og) eller loven.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis arvelader ikke har efterladt et gyldigt testamente eller en gyldig arvepagt, fordeles arven efter de arveretlige regler. Hvis en arvelader ikke har oprettet et testamente eller en arvepagt, der omfatter alle dennes aktiver, fordeles den del, der ikke er omfattet heraf, efter de arveretlige regler. De legale arvinger er afdødes ægtefælle og slægtninge (i vid forstand), der er inddelt i tre arveklasser. Ægtefællen arver på lige fod med de legale arvinger.

De legale arvinger i første arveklasse er afdødes livsarvinger (børn, adoptivbørn, børnebørn osv.). De først tilgodesete er arveladers livsarvinger. I lighed med arvinger i første arveklasse arver ægtefællen et beløb svarende til et af arveladers børns arvelod, dog ikke mindre end en fjerdedel af boet.

Hvis der ikke findes arvinger i første arveklasse, tilgodeses arveladers forældre og deres livsarvinger (arveladers brødre og søstre) i næste arveklasse. Hvis begge arveladers forældre er i live ved arvefaldet, arver de hele boet med halvdelen til hver. Hvis afdødes far eller mor ikke er i live ved arvefaldet, overtager dennes børn, adoptivbørn og børnebørn osv. vedkommendes plads. Sammen med arvingerne i anden arveklasse arver ægtefællen halvdelen af boet.

Hvis der ikke findes arvinger i anden arveklasse, tilgodeses arveladers bedsteforældre og deres livsarvinger (dvs. arveladers tanter og onkler) i tredje arveklasse. Hvis alle arveladers bedsteforældre er i live ved arvefaldet, arver de hele boet ligeligt. Hvis en af arveladers bedsteforældre på faderens eller moderens side ikke er i live ved arvefaldet, overtages vedkommendes plads af den afdøde bedsteforælders børn, adoptivbørn og børnebørn osv. Hvis vedkommende ikke har livsarvinger, arver den anden bedsteforælder på samme side af familien vedkommendes andel. Hvis den anden bedsteforælder også er gået bort, arver vedkommendes børn, adoptivbørn og børnebørn osv. boet. Hvis enten begge arveladers bedsteforældre på faderens side eller begge arveladers bedsteforældre på moderens side er gået bort før arvefaldet, og de ikke efterlader sig livsarvinger, overtager bedsteforældrene på den anden side af familien og disses børn, adoptivbørn og børnebørn osv. deres plads. Bestemmelserne vedrørende arvinger i første klasse anvendes i tilfælde af efterkommere, der overtager pladsen som arvinger efter deres forældre.

Hvis arvelader var gift og ikke efterlader sig arvinger i første eller anden arveklasse, er ægtefællen universalarving.

Hvis arvelader ikke efterlader sig livsarvinger eller ægtefælle, indtræder de lokale myndigheder på det sted, hvor arven falder, som legal arving. Det sted, hvor arven falder, er arveladers sidste bopæl. Hvis arveladers sidste faste bopæl var i et andet land end Estland, men de estiske arveretlige regler finder anvendelse på dødsboet, fungerer Republikken Estland formelt som bobestyrer.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Dødsbobehandlingen varetages af den estiske notar, som indledte skiftet, hvis arveladers sidste bopæl var i Estland. Notaren registrerer i dødsboregistret, at skiftet er indledt. Hvis afdødes sidste bopæl var i udlandet, behandler den estiske notar kun boet for så vidt angår fast ejendom, der er beliggende i Estland, forudsat at bobehandlingen ikke kan finde sted i udlandet, eller at det udenlandske skifte ikke omfatter den faste ejendom, der er beliggende i Estland, eller det arvebevis, der er udfærdiget i det andet land, ikke anerkendes i Estland.

Arvesagen behandles af en estisk notar, herunder når arvesagen behandles i Estland i henhold til artikel 4 til 15 og artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012. af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 107-134).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Erklæringer om vedgåelse af og afkald på arv skal forelægges den notar, som forestår bobehandlingen. Erklæringer kan også bekræftes notarielt af en anden notar, som derefter fremsender erklæringen til den notar, der behandler boet.

Desuden har visse embedsmænd ved de estiske konsulater adgang til at legalisere erklæringer om vedgåelse af eller afkald på arv. Disse embedsmænd skal straks fremsende de erklæringer, som de legaliserer, til den notar, der behandler boet.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Ifølge bestemmelserne om legater har legatarer ret til at kræve, at bobestyreren udleverer legatet til dem. For at modtage legatet skal legataren forelægge bobestyreren en anmodning om realisation af legatet. Testator kan udpege en arving eller en legatar som bobestyrer. Hvis testator ikke har udpeget en bobestyrer, fungerer arvingen som bobestyrer.

Da bestemmelserne om vedgåelse af eller afkald på arv også anvendes, når det gælder accept af og afkald på legater, indebærer manglende indsendelse af en erklæring om afkald på legatet inden for den fastsatte frist for at give afkald, at man accepterer legatet. Hvis legataren ønsker at give afkald på legatet, skal erklæringen herom indgives inden for den frist, der er fastsat i lovgivningen, og som er på tre måneder efter arveladers død og underretningen om, at man har ret til at modtage et legat.
Som led i dødsbobehandlingen skal notaren kontakte alle de legatarer, der nævnes i testamentet, og oplyse dem om deres rettigheder med hensyn til legatet. Før indsendelse af anmodningen om realisation af et legat, har legataren ret til at indhente oplysninger om legatet. Ligesom det gælder for tiltrædelse af arv, er en erklæring om accept af eller afkald på et legat uigenkaldelig. For at understøtte legatarens rettigheder har denne ret til at anmode den notar, som behandler boet, om en særlig attest vedrørende krav, der udspringer af et legat.
Hvis legatet er en fast ejendom eller andre genstande, hvor ejendomsrettens overgang skal bekræftes notarielt, skal aftalen om overførsel af legatet mellem bobestyreren og legataren også bekræftes notarielt.
En legatar, som også er legal arving, har ret til legatet, selv om han eller hun giver arveafkald.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

En tvangsarv er et pengekrav, der fremsættes mod boet, og som skal forelægges arvingerne. Retten til tvangsarv opstår ved arvefaldet. Man behøver ikke at indgive en erklæring til notaren for at modtage sin tvangsarv.
Hvis en arvelader i kraft af et testamente eller en arvepagt har gjort en livsarving, forælder eller ægtefælle arveløs, og vedkommende ellers ville have været legal arving, og over for hvem arvelader ved sin død efter de familieretlige regler er forpligtet til at betale underholdsbidrag, eller hvis en arvelader har mindsket deres arvelod i forhold til deres legale arv, har de ret til at kræve en tvangsarv fra arvingerne.
Notaren skal på grundlag af en notarielt bekræftet anmodning fra en arving, en bobestyrer eller en person med ret til at modtage en tvangsarv, attestere attesten vedrørende kravet om tvangsarv. Modtageren af tvangsarven og arvens størrelse udtrykt som den legale arvelod skal angives i attesten vedrørende kravet om tvangsarv.
Man kan give afkald på retten til tvangsarv i kraft af en arvepagt, der indgås mellem arvelader og den person, som har ret til at arve. Arvepagten skal bekræftes notarielt.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Ved arvefald — dvs. ved arveladers død — overgår boet til arvingerne, som kan være arvinger i kraft af en arvepagt, testamentsarvinger eller legale arvinger. Med henblik på at fastslå hvem der er arveberettiget, kan en arving, en fordringshaver, en legatar eller en anden, der har et krav mod boet, anmode om, at afdødes bo tages under behandling. En person, som ønsker, at en bobehandling indledes, skal kontakte en notar. Notaren skal udarbejde og notarielt bekræfte en anmodning til dette formål. Proceduren kan kun gennemføres af én notar. Hvis skiftet allerede er indledt af en notar efter anmodning fra en af ovennævnte personer, skal notarer, som efterfølgende modtager tilsvarende anmodninger, således videresende disse til den notar, som forestår bobehandlingen.
En arveberettiget kan enten vedgå eller give afkald på en arv. Fristen for at give afkald på retten til arv er tre måneder. Fristen begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor den arveberettigede får kendskab til eller burde have fået kendskab til dødsfaldet og vedkommendes ret til arv. Hvis en arveberettiget ikke giver arveafkald inden for fristen, anses han eller hun for at have vedgået arven. Den arveberettigede kan også afgive en erklæring til notaren om, at han eller hun vedgår arven inden fristens udløb.
Arvingens beslutning om at vedgå eller give afkald på en arv er uigenkaldelig. Hvis man først har givet afkald på en arv, kan man ikke længere vedgå den, og det er ikke muligt at give arveafkald efter, at man har vedgået arven. Dette princip gælder også for accept af og afkald på et legat, dog med den undtagelse, at legatarer, som også er arvinger, har ret til legatet, selv om de har givet arveafkald.
Erklæringer om vedgåelse af og afkald på arv skal bekræftes notarielt.
Når arvesagen indledes, registrer notaren sagen i registret for testamenter efter at have modtaget meddelelse om, at arvesagen er indledt, og offentliggør en meddelelse i Ametlikud Teadaanded senest to dage efter indledningen af sagen. Desuden sender notaren oplysninger om indledningen af en arvesag til kendte arvinger og til andre personer, der har rettigheder eller forpligtelser i henhold til et testamente eller en arvepagt. Krav på grundlag af testamentariske dispositioner meddeles ligeledes af notaren til de personer, som ville have arvet, såfremt der ikke forelå et testamente.
Notaren undersøger arveladers rettigheder og forpligtelser i registrene og i de kreditinstitutter, der driver virksomhed i Republikken Estland. En bekendtgørelse fra den kompetente minister indeholder en liste over disse institutter. På grundlag af en notarielt bekræftet erklæring fra den person, der har indledt arvesagen, eller fra en person, der har rettigheder i forbindelse med arvesagen, kan notaren også sende anmodninger om oplysninger til andre personer. Hvis arvelader var gift på tidspunktet for arvefaldet, og ægtefællerne indgik ægteskab under den fælles formueordning, fremsender notaren også forespørgsler og anmodninger om oplysninger vedrørende arveladers ægtefælles rettigheder og forpligtelser.
Under arvesagen har enhver person, der har tilladelse til at indlede en arvesag, ret til hos notaren at indhente oplysninger om identiteten af de personer, der har vedgået eller givet afkald på arven. I tilfælde af arv på grundlag af testamentariske dispositioner tilkommer denne ret ligeledes de personer, der ville have arvet, såfremt der ikke forelå et testamente. Ovennævnte personer har også ret til at blive informeret om resultaterne af forespørgsler og anmodninger om oplysninger vedrørende arveladers rettigheder og forpligtelser. I tilfælde af arv på grundlag af testamentariske dispositioner har personer, der ville have arvet, såfremt der ikke forelå et testamente, ret til at få indsigt i testamentet og arvepagten.
Hvis der foreligger et tilstrækkeligt bevis for arvingens ret til at arve og arvens omfang, udsteder notaren et arvebevis, dog først efter en måned efter offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af en arvesag i Ametlikud Teadaanded. Notaren anfører i registret for testamenter, at arvebeviset er udstedt. Efter at arvebeviset er udstedt, kan arvingerne aftale bodeling. I tilfælde af tvister er det en domstol, der er ansvarlig for bodelingen, efter anmodning fra en arving.
På tidspunktet for bodelingen er det nødvendigt at fastslå, hvilke aktiver eller dele af aktiverne der tilhører boet, og hvilke rettigheder og forpligtelser der tilkommer hver arving. Arven deles mellem arvingerne på grundlag af deres arvelod baseret på den almindelige værdi af boets aktiver på tidspunktet for bodelingen. Ved enighed mellem arvingerne kan der i forbindelse med boets aktiver tages højde for en arvings særlige interesser.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Arven falder ved en persons død. Herved tilfalder arven den arveberettigede. Grundlaget for arvefaldet er arvelovgivningen eller arveladers sidste vilje — udtrykt i et testamente eller en arvepagt. Ret til arv efter en arvepagt har forrang for ret til testamentsarv, og begge disse har forrang for arv efter loven.
Der skal ikke indgives en separat anmodning for at modtage arven. Ved vedgåelse af en arv overgår alle arveladers rettigheder og forpligtelser til arvingen med undtagelse af dem, der i sagens natur hænger uløseligt sammen med arveladers person, eller som ifølge lovgivningen ikke kan overdrages. Hvis arvingen vedgår arven, betragtes ejendomsretten til de genstande, der indgår i boet, som overdraget med tilbagevirkende kraft fra datoen for arvefaldet. Hvis arven vedgås af mere end én arving (medarvinger), tilhører boet dem i fællesskab.
Enhver fysisk person, der var i live på tidspunktet for arveladers død, eller en juridisk person, der fandtes på det tidspunkt, kan have status som arveberettiget. Et levendefødt barn, der fødes efter arvefaldet, betragtes som arveberettiget ved arvefaldet, hvis det er undfanget før arvefaldet. En forening,

der er oprettet på grundlag af et testamente eller en arvepagt, anses for at have eksisteret på tidspunktet for arvefaldet, hvis den senere opnår rettigheder som juridisk person.
Den længstlevende ægtefælle er hverken arveberettiget eller har nogen skiftefordele, hvis afdøde havde begæret skilsmisse eller havde indgået en skriftlig aftale om skilsmisse før sin død. Det samme gælder, hvis arvelader ved sin død havde grund til at begære ægteskabet omstødt og havde indgivet en begæring desangående til retten.
En forælder, som helt har fået frataget forældreretten til sit barn, kan ikke blive legal arving til barnet.
En person er ikke arveberettiget, hvis vedkommende opfylder en af følgende betingelser:
forsætligt og i strid med lovgivningen har forårsaget eller forsøgt at forårsage arveladers død
forsætligt og i strid med lovgivningen har sat arvelader i en situation, hvor vedkommende ikke var i stand til at træffe en testamentarisk disposition eller til at tilbagekalde en sådan
ved tvang eller svig har forhindret arvelader i at formulere eller ændre en testamentarisk disposition eller på samme måde har fået arvelader til at formulere eller tilbagekalde en sådan disposition, hvis det ikke længere var muligt for arvelader at udtrykke sin reelle hensigt med testamentet
forsætligt og i strid med lovgivningen har fjernet eller destrueret et testamente eller en arvepagt, og det ikke længere var muligt for arvelader at forny det/den har forfalsket det/den af arvelader udarbejdede testamente/arvepagt eller en del heraf.
Efter estisk ret betragtes modtageren af en tvangsarv ikke som en arving, idet han eller hun erhverver et retskrav mod boet på betaling af et pengebeløb.
Retten til tvangsarv opstår, hvis arvelader i kraft af et testamente eller en arvepagt har gjort en livsarving, forælder eller ægtefælle arveløs, og vedkommende ellers ville have været legal arving, og over for hvem arvelader ved sin død efter de familieretlige regler er forpligtet til at betale underholdsbidrag, eller hvis en arvelader har mindsket deres arvelod i forhold til det, som de ellers ville have haft ret til. Tvangsarvens størrelse svarer til halvdelen af den arvelod, som arvingen ville have modtaget i sin egenskab af legal arving, hvis alle de legale arvinger havde vedgået arven.
Med henblik på at indlede et dødsboskifte kan en arving, en af afdødes fordringshavere, en legatar eller en anden arveberettiget indgive en bekræftet erklæring til en notar. Bobehandlingen varetages af den notar, som indledte skiftet, og som i dødsboregistret er angivet som bobestyrer. Hvis det fremgår af dødsboregistret, at skiftet allerede er indledt af en notar efter en anmodning, der er indgivet til en anden notar, sender den notar, der har modtaget den seneste anmodning, denne videre til den notar, der forestår bobehandlingen. Notaren bekræfter en arveattest, hvis der fremlægges tilstrækkelig dokumentation for, at den pågældende er arveberettiget. Hvis der er flere arvinger, skal notaren oplyse, hvor stor hver arvings arvelod er.
En arveberettiget kan enten vedgå eller give afkald på en arv. Hvis den pågældende ikke giver afkald på arven inden for tre måneder fra det tidspunkt, hvor han eller hun bliver bekendt med eller bør være bekendt med vedkommendes ret til arven, anses personen for at have vedgået arven. En person, som giver afkald på en arv, undgår de retsvirkninger, som ville følge af arven.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, arvingerne skal opfylde alle arveladers forpligtelser. Hvis boet er utilstrækkeligt, skal arvingerne opfylde forpligtelserne med egne midler, medmindre de på baggrund af en opgørelse har opfyldt forpligtelserne i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen, eller boet er erklæret konkurs, eller konkursbegæringen er blevet afvist.
Hvis en arving anmoder om en opgørelse af boet, må dennes kreditorer ikke rette deres krav mod boet, før opgørelsen foreligger, eller fristen herfor er udløbet. Når opgørelsen foreligger, begrænser arvingens forpligtelser med hensyn til boet sig til boets værdi.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Hvis arvelader ejede fast ejendom, bliver registreringen i matrikelregistret ugyldig ved vedkommendes død, da den person, der står opført i matrikelregistret som ejer af den faste ejendom, efterfølgende ikke er den person, som ejendommen (i henhold til den materielle lovgivning) faktisk tilhører, da alle afdødes aktiver overdrages til en anden person, nemlig arvingen, ved arvefaldet.
For at registrere arvingen eller arvingerne i matrikelregistret skal den nye ejer af den faste ejendom indsende en anmodning om registrering og dokumentation i form af en arveattest for, at vedkommende har fået ejendommen udlagt på skiftet.
Hvis den faste ejendom er blevet overdraget til flere medarvinger, er det tilstrækkeligt med en erklæring fra én medarving for at rette registreringen, og de øvrige medarvinger betragtes ikke som relevante. Hermed menes, at deres samtykke ikke er nødvendigt for at foretage registreringen, da en arving ikke kan hindre, at en ejendomsret, som er blevet overdraget til ham eller hende, fremgår af matrikelregistret. Det samme princip gælder, hvis rettighederne hos en del af en gruppe medarvinger overdrages.
Der er i lovgivningen fastsat en række undtagelser for det tilfælde, at det af arveattesten fremgår, at ægtefællerne havde formuefællesskab. I så fald kan hvert enkelt aktiv enten henhøre under formuefællesskabet eller en af ægtefællernes særeje, og dette spørgsmål kan ikke løses ved en bekræftelse af arveattesten.
Der gælder efter estisk ret endvidere nogle undtagelser for det tilfælde, at arvingerne har delt boet med det formål at opløse fællesejet, fastslå, hvilke aktiver eller dele heraf samt de rettigheder og forpligtelser, der tilkommer/påhviler boet, som hver enkelt arving overtager, og hvem der får udlagt den faste ejendom.
Hvis arvelader aldrig har været gift, skal følgende indsendes for at ændre oplysningerne i matrikelregistret:
arveattesten
skødet, der er notarielt bekræftet eller underskrevet digitalt. Et digitalt underskrevet skøde skal udarbejdes og indsendes til matrikelregistret via ejendomsportalen (https://kinnistuportaal.rik.ee), som man kan få adgang til med et estisk **id-kort**, med **mobil-id**, med et udenlandsk id-kort eller via den statslige portal https://www.eesti.ee.
Der skal ikke betales gebyr for at berigtige en registrering i matrikelregistret.
I dette tilfælde registreres alle de arvinger, der er angivet i arveattesten, i matrikelregistret som ejere i lige sameje.
I en tilsvarende situation, hvor boet fordeles mellem arvingerne, således at en bestemt arving får udlagt den faste ejendom, skal følgende indsendes for at ændre registreringen i matrikelregistret:
en bodelingsoverenskomst, som er notarielt bekræftet
skødet (som kan indgå i ovennævnte notarielle bodelingsoverenskomst).
Der skal betales gebyr for ændring af en registrering i matrikelregistret.
I sådan et tilfælde registreres vedkommende, som i bodelingsoverenskomsten er angivet som den person, der får udlagt den konkrete faste ejendom i forbindelse med skiftet, som ejer af ejendommen i matrikelregistret.
Arveattesten skal forelægges notaren med henblik på notariel bekræftelse af bodelingsoverenskomsten.
Hvis arveladers ægteskab var opløst på tidspunktet for arvefaldet eller blev opløst ved arveladers død, og den faste ejendom i boet ikke var omfattet af ægtefællernes formuefællesskab, skal følgende indsendes for at ændre registreringen i matrikelregistret:
arveattesten
dokumentation for, at ejendommen indgår i arveladers særeje

skødet, der er notarielt bekræftet eller underskrevet digitalt. Et digitalt underskrevet skøde skal udarbejdes og indsendes til matrikelregistret via ejendomsportalen (https://kinnistuportaal.rik.ee), som man kan få adgang til med et estisk **ID-kort**, med **mobil-ID**, med et udenlandsk ID-kort eller via den statslige portal https://www.eesti.ee.
Der skal ikke betales gebyr for at berigtige en registrering i matrikelregistret.
Alle de arvinger, der fremgår af arveattesten, registreres i matrikelregistret.
Notaren skal bekræfte, at ejendommen tilhørte ægtefællens særeje i forbindelse med legalisering af skødet. Som hovedregel skal de dokumenter, der har dannet grundlag for erhvervelsen af ejendommen, forelægges notaren, hvis denne ikke selv kan indhente dem, for at godtgøre, at ægtefællerne har opdelt ejendommen eller gjort aktiverne til den enes særeje (f.eks. ved en ægtepagt, en bodelingsoverenskomst eller et andet dokument vedrørende ejendomsret, hvorved det dokumenteres, at der er tale særejeaktiver).
Hvis arveladers ægteskab var opløst på tidspunktet for arvefaldet eller blev opløst ved arveladers død, og den faste ejendom i boet var omfattet af ægtefællernes formuefællesskab, skal følgende indsendes for at ændre registreringen i matrikelregistret:
arveattesten
dokumentation for, at ejendommen tilhørte afdøde og dennes tidligere ægtefælle i forening.
skødet, der er notarielt bekræftet eller underskrevet digitalt. Et digitalt underskrevet skøde skal udarbejdes og indsendes til matrikelregistret via ejendomsportalen (https://kinnistuportaal.rik.ee), som man kan få adgang til med et estisk **ID-kort**, med **mobil-ID**, med et udenlandsk ID-kort eller via den statslige portal https://www.eesti.ee.
Der skal ikke betales gebyr for at berigtige en registrering i matrikelregistret.
Alle de arvinger, der er angivet i arveattesten, og den efterlevende ægtefælle eller den tidligere ægtefælle, uanset om de har status som arvinger eller ej, registreres i matrikelregistret.
Notaren skal bekræfte, at ejendommen tilhørte ægtefællerne i forening i forbindelse med legalisering af skødet. Som hovedregel skal de dokumenter, der har dannet grundlag for erhvervelsen af ejendommen, forelægges notaren, hvis denne ikke selv kan indhente dem (bodelingsoverenskomst, ægtepagt).
Hvis arveladers ægteskab var opløst på tidspunktet for arvefaldet eller blev opløst ved arveladers død, og der i boet indgår en fast ejendom, som var omfattet af de tidligere ægtefællers formuefællesskab, og boet er blevet fordelt mellem arvingerne på en sådan måde, at en bestemt arving har fået udlagt den faste ejendom, skal følgende indsendes for at ændre registreringen i matrikelregistret:
den overenskomst, der er indgået mellem arvingerne om fordeling af de tidligere ægtefællers fælles aktiver som bekræftet af en estisk notar
skødet (som kan indgå i ovennævnte notarielle overenskomst om fordeling af de tidligere ægtefællers aktiver).
Der skal betales gebyr for ændring af en registrering i matrikelregistret.
Som følge af fordelingen af ægtefællernes aktiver registreres arvelader og den efterlevende ægtefælle i matrikelregistret som ejere i overensstemmelse med deres respektive arvelodder. De i arveattesten anførte arvinger, som ejendomsretten til den konkrete faste ejendom overdrages til i henhold til overenskomsten, registreres i matrikelregistret som ejere i overensstemmelse med deres arvelod. Hvis den legale arvelod, der tilkommer arvingerne, fordeles mellem dem, angives størrelsen på hver enkelt arvings arvelod.
Notaren skal bekræfte, at ejendommen ejes i sameje mellem arvingerne i forbindelse med legalisering af skødet og overenskomsten.
I dette tilfælde består en anden mulighed i at fremlægge følgende med henblik på en ændring af registreringen i matrikelregistret:
overenskomsten om fordeling af de tidligere ægtefællers aktiver og bodelingsoverenskomsten som bekræftet af en estisk notar
skødet (som kan indgå i ovennævnte notarielle overenskomst om fordeling af de tidligere ægtefællers aktiver).
Der skal betales gebyr for ændring af en registrering i matrikelregistret.
Den person, der får tilskødet en bestemt fast ejendom i henhold til overenskomsten, registreres som ejer i matrikelregistret.
Ved legaliseringen af overenskomsten om fordeling af de tidligere ægtefællers aktiver og bodelingsoverenskomsten skal notaren sikre sig, at der er tale om aktiver, der var ejet af de tidligere ægtefæller i forening.
9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?
Ved arveladers død kan en domstol træffe foranstaltninger til forvaltning af boet, hvis
der ikke er kendskab til nogen arving
ingen arving er til stede på det sted, hvor aktiverne befinder sig
det er uvist, om en arving har vedgået arven
en arving kun har begrænset rets- og handleevne og ikke har fået tildelt en værge
der foreligger andre situationer som omhandlet i lovgivningen.
Foranstaltningerne består i at tilrettelægge selve forvaltningen af boet og at iværksætte de sikrende tiltag, der er omhandlet i retsplejeloven. Retten udpeger en bobestyrer, som skal forvalte boet.
Retten iværksætter de relevante foranstaltninger af egen drift, medmindre andet er foreskrevet i lovgivningen. Den kan desuden beslutte at iværksætte foranstaltninger til forvaltning af boet efter anmodning fra en af afdødes kreditorer, en legatar eller en anden person, som kan gøre et krav gældende over for boet, hvis manglende iværksættelse af sådanne foranstaltninger kan bringe opfyldelsen af et sådant krav i fare. I tilfælde af en tvist om, hvem der er arveberettiget, kan retten desuden beslutte at iværksætte foranstaltninger til forvaltning af boet efter anmodning fra en person, som fremsætter en begæring om, at vedkommendes status som arving i boet anerkendes.
Hvis afdøde ikke har truffet bestemmelse herom i testamentet, kan retten udpege en person, som har samme rettigheder og er underlagt samme forpligtelser i forhold til dødsboet som dem, der gælder for en bobestyrer.
Nationale og lokale offentlige instanser, notarer og fogeder er forpligtet til at underrette retten om, at der er behov for at iværksætte foranstaltninger til forvaltning af et dødsbo.
9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?
Hvis der ikke er truffet foranstaltninger til forvaltning af dødsboet, bestyrer arvingerne boet i fællesskab. Arvingerne er forpligtet til at efterkomme alle testamentets dispositioner, herunder overdrage de enkelte aktiver i overensstemmelse med disse dispositioner.
Hvis der er truffet foranstaltninger til forvaltning af dødsboet, forvaltes boet af den af retten udpegede bobestyrer, som retten giver instruktioner om forvaltning, benyttelse og administration af aktiverne. Bobestyreren må kun disponere over boets aktiver med det formål at varetage sine forpligtelser og dække omkostningerne til forvaltning af boet. Bobestyreren skal overholde de forpligtelser, som vedkommende har efter lovgivningen.
Hvis der er udpeget en bobestyrer i testamentet, må en arving ikke disponere over aktiver, der indgår i boet, og som bobestyreren behøver for at varetage sine opgaver. Bobestyreren er forpligtet til at forvalte aktiverne med omhu og overlade de genstande, som vedkommende ikke behøver for at bestyre boet, til arvingerne. Indtil arvingen har vedgået arven, har bobestyreren pligt til at forvalte aktiverne eller anmode om sagkyndig bistand hertil.
9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyrerens rettigheder, forpligtelser og kompetenceområde

Forvalte aktiverne med omhu og sikre deres bevarelse.

Sikre midler fra boet til underhold af familiemedlemmer, som har levet sammen med arvelader indtil dennes død, og over for hvem afdøde havde underholdspligt.

Opfylde forpligtelser med relation til boet ved hjælp af boets midler og holde retten og arvingerne underrettet om bobehandlingen.

Inddrage aktiver, der er i en arvings eller tredjemands besiddelse, eller på anden vis holde dem adskilt fra arvingens aktiver, hvis det er nødvendigt for at sikre bevarelse af boet.

Indgive en anmodning til en estisk notar om at tage boet under behandling, eller såfremt en estisk notar ikke har kompetence hertil, træffe de fornødne foranstaltninger for at finde frem til arvingerne.

Bobestyreren skal efter at have udarbejdet en boopgørelse fyldestgøre de fordringer, der er forfaldet til betaling. Bobestyreren må kun fyldestgøre endnu ikke forfaldne fordringer med arvingens samtykke. Hvis retten har besluttet at lade boet forvalte af en bobestyrer efter anmodning fra en af afdødes kreditorer, en legatar, eller en anden person, der har et krav mod boet, i et tilfælde, hvor manglende iværksættelse af sådanne foranstaltninger kan bringe opfyldelsen af et sådant krav i fare, skal bobestyreren efter udarbejdelse af boopgørelsen fyldestgøre alle kravene i den rækkefølge, der er fastlagt i lovgivningen. Aktiverne må ikke udlægges til arvingen, før kravene er fyldestgjort.

Hvis midlerne i et bo ikke er tilstrækkelige til at fyldestgøre alle kravene, og arvingen afviser at fyldestgøre kravene ved hjælp af egne midler, skal bobestyreren eller arvingen indgive en begæring om, at boet erklæres konkurs. Bobestyreren må kun disponere over boets aktiver med det formål at varetage sine forpligtelser og dække omkostningerne til forvaltning af boet. En bobestyrer har ikke ret til at disponere over fast ejendom uden rettens samtykke. Dette gælder ikke i tilfælde, hvor der ikke er fundet nogen arvinger inden et halvt år efter arvefaldet, eller hvis en arving, som har vedgået arven, ikke er begyndt at forvalte aktiverne inden et halvt år efter vedgåelsen af arven, idet bobestyreren i påkommende tilfælde kan afhænde aktiverne i boopgørelsen og deponere midlerne.

Arvingen har ingen ret til at disponere over et bo, som er blevet overdraget til en bobestyrer.

Bobestyreren er berettiget til et honorar for at varetage sine opgaver. Beløbet fastsættes af retten.

Den testamentsindsatte bobestyrers rettigheder, forpligtelser og kompetenceområde

En testamentsindsat bobestyrer skal varetage de opgaver, der er fastsat i lovgivningen, medmindre andet er fastlagt i testamentet. Bobestyreren kan med de berørte personers samtykke træffe andre dispositioner, såfremt dette har til formål at opfylde arveladers sidste vilje.

Bobestyreren er forpligtet til umiddelbart efter at have accepteret sit hverv at give arvingen en fortegnelse over de aktiver i boet, som han har behov for i forbindelse med bobehandlingen.

Indtil arvingen har vedgået arven, har bobestyreren pligt til at forvalte aktiverne eller anmode om sagkyndig bistand hertil.

Bobestyreren er forpligtet til at realisere legater, efterkomme de testamentariske dispositioner og instrukser og enhver anden forpligtelse, der udspringer af et testamente eller en arvepagt.

Bobestyreren skal forvalte boet med omhu og sikre bevarelsen af boets aktiver.

Bobestyreren er forpligtet til at tage en genstand, der indgår i boet, i sin besiddelse eller holde den adskilt fra en arvings aktiver, hvis det er nødvendigt for, at han eller hun kan varetage sine opgaver.

Bobestyreren er berettiget til at påtage sig forpligtelser på boets vegne og disponere over de aktiver, der indgår i boet, hvis det er nødvendigt for, at han eller hun kan varetage sine opgaver.

Hvis arvelader har truffet dispositioner med hensyn til fordeling af aktiverne, skal bobestyreren fordele aktiverne mellem arvingerne.

Bobestyreren har ret til at repræsentere en arving eller legatar i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver.

Bobestyreren skal overdrage de genstande, der indgår i boet, og som er i dennes besiddelse, i det omfang han eller hun ikke behøver dem for at varetage sine opgaver.

Hvis bobestyreren ikke er forpligtet til at udføre arveladers dispositioner personligt, kan han eller hun kræve, at en arving gør det.

En arving har ikke ret til at disponere over aktiver, der indgår i dødsboet, og som bobestyreren behøver for at kunne opfylde sine forpligtelser.

Bobestyreren er ansvarlig for ethvert tab, som vedkommende påfører en arving eller legatar, hvis han eller hun tilsidesætter sine forpligtelser.

Bobestyreren skal holde arvinger og legatarer underrettet om sine dispositioner.

De udgifter, som bobestyreren har i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver, afholdes af boets midler.

Bobestyreren kan kræve et rimeligt vederlag for sit arbejde, medmindre arvelader har bestemt andet i testamentet.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for arvingernes arveret og dennes udstrækning, bekræfter notaren arveattesten, idet han eller hun angiver hver arvings arvelod uden dog at opregne de aktiver, der indgår i boet.

Testators rettigheder og forpligtelser overføres til arvingen ved testators død i overensstemmelse med loven. Arvebeviset er ikke af forskriftsmæssig karakter, dvs. at det ikke ophæver eller medfører nogen ejendomsret. Arvebeviset er et dokument, der fastlægger arven efter loven, og som antager, at den eller de personer, der er nævnt i beviset, er arvinger i det angivne omfang.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Your Europe
This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 18/04/2023

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager

sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Grækenland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

A. Frivillig efterfølgelse kan kun ske gennem testamente (artikel 1710 og 1712 i civilloven).
Følgende typer testamente er omhandlet:
a) Almindelige testamenter:
Holografisk testamente: skriftligt, dateret og underskrevet i sin helhed med egen hånd af testator (ikke ved hjælp af mekaniske midler (artikel 1721-1723 i civilloven). Det er ikke nødvendigt at indgive et sådant testamente til en myndighed. Efter testators død skal enhver, der er i besiddelse af et *holografisk testamente, efter at være blevet informeret om testators død og uden unødigt ophold indgive testamentet til dommeren ved distriktsdomstolen med sæde på testators sidste bopæl eller vedkommendes egen bopæl med henblik på offentliggørelse* eller til en græsk konsulær myndighed, hvis den person, der er i besiddelse af testamentet, er bosiddende i udlandet (artikel 1774 og 1775 i civilloven).
Forseglet testamente: Fuldbyrdet af testator og indgivet i en forseglet kuvert til en notar under tilstedeværelse af tre vidner eller under tilstedeværelse af to notarer og et vidne. Efter testators død skal notaren *uden unødigt ophold personligt forelægge det originale testamente for dommeren ved distriktsdomstolen med sæde i den region, hvor notaren har sit officielle kontor* (artikel 1738-1748 og artikel 1769 i civilloven).
Offentligt testamente: Bekendtgjort mundtligt af testator til notaren under tilstedeværelse af tre vidner eller under tilstedeværelse af to notarer og et vidne. Et notartestamente skal fuldbyrdes. Det indeholder testamentet og opbevares af notaren, som *efter at være blevet informeret om testators død og uden unødigt ophold sender en kopi heraf til dommeren ved distriktsdomstolen med sæde i den region, hvor notaren har sit officielle kontor* (artikel 1724-1737 og artikel 1769 i civilloven).
b) Ekstraordinære testamenter:
Under ekstraordinære omstændigheder kan et testamente fuldbyrdes om bord på et skib (artikel 1749-1752 i civilloven), af soldater i militær indsats (artikel 1753-1756 i civilloven) og af personer i isolation (artikel 1757 i civilloven). Et ekstraordinært testamente indgives uden ophold til den nærmeste græske konsulære myndighed eller til en notar i Grækenland og meddeles den kompetente tilsynsmyndighed (artikel 1761-1762 i civilloven). Et ekstraordinært testamente bliver ugyldigt efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor de ekstraordinære omstændigheder ophørte med at påvirke testatoren, såfremt vedkommende stadig er i live (artikel 1758-1760 i civilloven).
Alle testamenter har samme gyldighed, og et efterfølgende testamente ophæver det foregående, såfremt testator udtrykkeligt har ophævet det foregående testamente, eller når det efterfølgende testamente indeholder bestemmelser, der er i modsætning til eller forskellige fra bestemmelserne i det foregående. I sidstnævnte tilfælde ophæver et efterfølgende testamente kun de dele af det foregående testamente, som er i modsætning til det (artikel 1763-1768 i civilloven).
I alle tilfælde skal testator have kompetence til at handle af egen fri og uhindret vilje og skal opfylde de lovbestemte krav til lovlig fuldbyrdelse af hver type testamente.
B. Alternativt kan der indgås en aftale om en dødsgave (artikel 2032-2035 i civilloven). I det tilfælde betragtes gavemodtageren dog som arveladers arving eller universalarving.
C. Et fælles testamente (dvs. et testamente, der fuldbyrdes af to eller flere personer i én akt) er forbudt i henhold til loven (artikel 1717 i civilloven).
D. Aftaler om fremtidig arv er ligeledes forbudt (artikel 368 i civilloven).

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

A. Et holografisk testamente skal ikke indgives til en bestemt myndighed. Af hensyn til sikkerheden kan testator dog indgive det til opbevaring hos en notar (artikel 1722 i civilloven).
B. Forseglede testamenter og offentlige testamenter skal indgives til en notar, og et notartestamente skal fuldbyrdes (artikel 1743 og 1732 i civilloven).
C. Et ekstraordinært testamente skal forelægges en tilsynsmyndighed og skal uden ophold indgives til den nærmeste græske konsulære myndighed eller til en notar i Grækenland (artikel 1761-1762 i civilloven).
D. Efter testators død skal en *notar, som er i besiddelse af et testamente, såfremt der er tale om et offentligt testamente, sende en kopi til dommeren ved distriktsdomstolen. Hvis der er tale om et forseglet eller ekstraordinært testamente, skal notaren personligt indgive det originale testamente til dommeren ved distriktsdomstolen med sæde i den region, hvor notaren har sit officielle kontor, med henblik på offentliggørelse (artikel* 1769-1780 i civilloven og artikel 807-811 i retsplejeloven). *En person, der er i besiddelse af et holografisk testamente, skal efter at være blevet informeret om testators død og uden unødigt ophold indgive testamentet til dommeren ved distriktsdomstolen med sæde på testators sidste bopæl eller vedkommendes egen bopæl med henblik på offentliggørelse (artikel 1774 og 1775 i civilloven og artikel 807-811 i retsplejeloven).* Hvis den person, der er i besiddelse af testamentet, er bosiddende i udlandet, skal vedkommende indgive det til en græsk konsulær myndighed.
E. En person, der finder eller er i besiddelse af et holografisk testamente og ikke indgiver det til en kompetent myndighed, pålægges civil- og strafferetlig straf. Hvis han/hun er arving, udelukkes han/hun fra arven (artikel 914, 902, 903 og 1860 i civilloven, artikel 811 i retsplejeloven og artikel 222 og 242 i straffeloven).

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

A. Afdødes efterkommere og forældre samt efterlevende ægtefælle eller en efterladt, som afdøde havde indgået registreret partnerskab med, som kan betegnes som arvinger efter loven, har ret til en bestemt del af arven (artikel 1825 i civilloven og artikel 11 i lov 3719/2008).
B. Tvangsarven udgør halvdelen af intestatarven. Den retmæssige arving af tvangsarven medtages som arving i forhold til denne arv (artikel 1825 i civilloven).
C. Der benyttes en kompleks metode til at beregne dette forhold. De goder, som arvingen allerede har modtaget fra afdøde, og den samlede (fiktive) værdi af boet (artikel 1830-1834 i civilloven) indregnes.
D. Enhver indskrænkning i testamentet i arvingens tvangsarv betragtes som ikke-skrevet i det omfang, den gælder for tvangsarven (artikel 1829 i civilloven). Ved at anlægge en sag med det formål at omgøre en donation kan tvangsarvingen forsøge at omgøre en donation, som afdøde foretog, mens han/hun levede, hvis den tilbageværende arv på tidspunktet for afdødes død er utilstrækkelig til at dække tvangsarven. Retten til at anlægge sag er med forbehold af en forældelsesfrist på to år efter afdødes død (artikel 1835-1838 i civilloven).
E. Den retmæssige arving af tvangsarven modtager ikke sin tvangsarv, hvis han/hun er gjort arveløs af den afdøde (artikel 1839-1845), eller hvis han/hun er udelukket (artikel 1860-1864). Den retmæssige arving af tvangsarven kan give afkald på sin arv (artikel 1847-1859 i civilloven) eller kan give afkald på sin tvangsarv (artikel 1826 i civilloven).

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Der er seks klasser af intestatarv. En person, der hører under en klasse, er ikke arveberettiget, hvis en anden person fra en foregående klasse er arveberettiget (artikel 1819 i civilloven):

A. Afdødes efterkommere tilhører den første klasse af intestatarvinger. Arv fastlægges på grundlag af stirpalgrundsætningen. Den nærmeste efterkommer udelukker fjernere efterkommere i samme linje. Børn arver lige dele af boet (artikel 1813 i civilloven).

Den efterlevende ægtefælle tilhører også den første klasse og modtager en fjerdedel af boet (artikel 1820 i civilloven).

En efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, tilhører også den første klasse og modtager en sjettedel af boet (artikel 11 i lov 3719/2008).

B. Afdødes forældre og søskende samt børn og børnebørn af afdødes søskende, der døde før den afdøde, eller som har givet afkald på deres arveret, eller som er blevet udelukket, tilhører den anden klasse. Afdødes forældre og søskende samt børn og børnebørn af afdødes søskende, der døde før den afdøde, eller som har givet afkald på deres arveret, eller som er blevet udelukket, arver på grundlag af stirpalgrundsætningen (artikel 1814 i civilloven).

Hvis halvsøskende sidestilles med forældre eller helsøskende eller med børn eller børnebørn af helsøskende, modtager de halvdelen af den arv, der tilfalder helsøskende. Halvdelen af arven modtages også af børn og børnebørn af afdødes søskende, der døde før den afdøde, eller som har givet afkald på deres arveret, eller som er blevet udelukket (artikel 1815 i civilloven).

Den efterlevende ægtefælle tilhører også den anden klasse og modtager halvdelen af boet (artikel 1820 i civilloven).

En efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, tilhører også den anden klasse og modtager en tredjedel af boet (artikel 11 i lov 3719/2008).

C. Bedsteforældre samt børn og børnebørn af afdødes efterkommere hører under den tredje klasse af intestatarvinger.

Hvis bedsteforældre i begge linjer er levende på tidspunktet for afdødes død og ikke har givet afkald på deres arveret og ikke er blevet udelukket, er de enearvinger til arven og arver det i lige store dele.

Hvis bedstefaderen eller bedstemoderen i faderens eller moderens linje ikke er levende på tidspunktet for afdødes død eller har givet afkald på sin arveret eller er blevet udelukket, træder vedkommendes børn og børnebørn i hans/hendes sted. Hvis der ikke findes børn eller børnebørn, eller hvis disse har givet afkald på deres arveret eller er blevet udelukket, tilfalder arven tilhørende den person, der er død eller har givet afkald på sin arveret eller er blevet udelukket, bedstefaderen eller bedstemoderen i samme linje, og hvis en sådan bedsteforælder ikke findes, eller hvis denne bedsteforælder har givet afkald på sin arveret eller er blevet udelukket, tilfalder den vedkommendes børn og børnebørn.

Hvis bedstefaderen eller bedstemoderen i faderens eller moderens linje ikke er levende på tidspunktet for afdødes død eller har givet afkald på sin arveret eller er blevet udelukket, og vedkommende ikke har børn og børnebørn, eller vedkommendes børn og børnebørn har givet afkald på deres arveret eller er blevet udelukket, er bedstefaderen eller bedstemoderen og vedkommendes børn og børnebørn i den anden linje enearvinger.

Børn arver lige dele af boet og udelukker børnebørn i samme linje. Børnebørn arver efter linje (artikel 1816 i civilloven).

En efterlevende ægtefælle tilhører også den tredje klasse og modtager halvdelen af boet (artikel 1820 i civilloven).

En efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, tilhører også den tredje klasse og modtager en tredjedel af boet (artikel 11 i lov 3719/2008).

D. Afdødes oldeforældre tilhører den fjerde klasse af intestatarvinger og arver lige dele af boet uanset linje (artikel 1817 i civilloven).

En efterlevende ægtefælle tilhører også den fjerde klasse og modtager halvdelen af boet (artikel 1820 i civilloven).

En efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, tilhører også den fjerde klasse og modtager en tredjedel af boet (artikel 11 i lov 3719/2008).

E. En efterlevende ægtefælle eller en efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, tilhører også den femte klasse og modtager hele boet (artikel 1821 i civilloven og artikel 11 i lov 3719/2008).

En fraskilt ægtefælle og en efterladt, som den afdøde havde indgået registreret partnerskab med, betragtes ikke som intestatarvinger, hvis partnerskabet ophørte, mens afdøde var levende.

En efterlevende ægtefælle, som afdøde med gyldig grund havde anlagt skilsmissesag mod, udelukkes fra intestatarven (artikel 1822 i civilloven).

F. Den græske stat tilhører den sjette klasse af intestatarvinger og modtager hele arven efter positiv opgørelse (artikel 1824 i civilloven og artikel 118 i lov om gennemførelse af civilloven).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Arvedomstolen, dvs. den *civile distriktsdomstol* for den region, hvor afdøde på tidspunktet for sin død havde sin bopæl eller sit opholdssted, hvis vedkommende ikke havde en bopæl, eller *den civile distriktsdomstol i hovedstaden*, hvis vedkommende ikke havde en bopæl, har kompetence i arvespørgsmål (artikel 30 og 810 i retsplejeloven).

Notarer og græske konsulære myndigheder har også kompetence til at udarbejde og opbevare testamenter.

Endelig har de græske skattemyndigheder også kompetence til at modtage arveafgiftsopgørelser og pålægge arveafgift.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Ad 5.1 til 5.4: Følgende erklæringer indgives til sekretariatet for arvedomstolen:

Erklæringer vedrørende frasigelse af arv eller legat fra enhver arving (testatarving, intestatarving eller arving). Frasigelsen udøves inden for en frist på fire måneder fra den dato, hvor part, der afgiver frasigelsen, blev informeret om arvefaldet og årsagen til arvefaldet. Hvis afdøde eller arvingen havde bopæl i udlandet, forlænges fristen til et år (artikel 812 i retsplejeloven og artikel 1847-1859 i civilloven).

Erklæringer vedrørende vedgåelse af en arv efter positiv opgørelse (artikel 812 i retsplejeloven og artikel 1902-1912 i civilloven).

Erklæringer vedrørende vedgåelse eller frasigelse af funktionen som bobestyrer eller vedrørende afkald på denne funktion (artikel 812 i retsplejeloven og artikel 2017-2031 i civilloven).

Erklæringer vedrørende accept af eller afkald på udnævnelsen som bobestyrer for et bo uden arvinger efter loven eller testamente (artikel 812 i retsplejeloven og artikel 1865-1870 i civilloven).

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

A. Arvingen kan inden for fristen for frasigelse af arv (dvs. fire måneder eller et år, hvis den afdøde eller arvingen havde bopæl i udlandet på tidspunktet for arvefaldet - artikel 1847 i civilloven) over for sekretariatet for arvedomstolen *(den pågældende domstol er anført i artikel 810 i retsplejeloven)* tilkendegive, at han/hun vedgår arven efter positiv opgørelse. I det tilfælde er arvingen efter positiv opgørelse ansvarlig for at påtage sig boets forpligtelser svarende til dets goder (artikel 1902 og 1904 i civilloven).

Arvingen efter positiv opgørelse skal udforme en opgørelse over boets goder inden for en frist på fire måneder. Boet er ejendom, der er særskilt fra arvingens personlige ejendom. En arving efter positiv opgørelse skal opfylde boets forpligtelser over for først dets kreditorer og derefter dets legatarer. Hvis der er tale om frasigelse af boets goder, skal en arving efter positiv opgørelse anmode arvedomstolen om tilladelse (artikel 1902-1912 i civilloven samt artikel 812 og artikel 838-841 i retsplejeloven).

B. Boets kreditorer eller arvinger kan anmode arvedomstolen om juridisk afvikling af boet (artikel 1913 i civilloven). Domstolen beordrer boet afviklet efter anmodning fra arvingen efter positiv opgørelse, og sidstnævnte overdrager i det tilfælde arven til kreditorerne og fritages for alle forpligtelser (artikel 1909 i civilloven).

Med henblik på afviklingen udnævner arvedomstolen en kurator, som opfordrer kreditorerne til at fremlægge deres krav. Opfyldelse af kreditorernes krav går frem for opfyldelsen af legatarernes krav (artikel 1913-1922 i civilloven).

C. Hvis arvingen er ukendt (ingen arvinger efter loven eller testamente), udpeger arvedomstolen en bobestyrer for boet uden arvinger efter loven eller testamente, som skal være ansvarlig for bobestyrelsen og opfyldelsen af kreditorernes krav, indtil en arving findes (artikel 1865-1870 i civilloven).

D. Hvis afdøde allerede var gået konkurs, fortsættes konkurssagen mod boet.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

A. Boet tilfalder automatisk arvingen på tidspunktet for afdødes død. Der kræves derfor i princippet ikke en specifik udtrykkelig vedgåelse af arven (artikel 1846 i civilloven).

B. Hvis en arving ved sin handlemåde tilkendegiver, at han/hun ønsker at blive arving (ved at involvere sig i arvesagen), vurderes det, at han/hun stiltiende vedgår sig sin arv (artikel 1849 i civilloven).

C. Hvis en arving ikke har udøvet retten til at frasige arven inden for den fastsatte tidsfrist (dvs. fire måneder eller et år, hvis den afdøde eller arvingen havde bopæl i udlandet på tidspunktet for arvefaldet - artikel 1847 i civilloven), vurderes det, at vedkommende vedgår sig sin arv (artikel 1850 i civilloven).

D. Der er en undtagelse til princippet om automatisk overtagelse af boet, hvis den genstand, der arves, er ejerskabet af eller enhver anden tingslig rettighed til fast ejendom. I det tilfælde skal vedgåelsen af arven eller arvebeviset tinglyses på tinglysningskontoret, og arvingen overtager den tingslige rettighed med tilbagevirkende kraft fra tidspunktet for afdødes død (artikel 1846, 1193, 1195 og 1198 i civilloven).

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

A. Som afdødes universalarving er en arving ansvarlig, herunder med sin personlige ejendom, for boets forpligtelser. Det gælder ikke for legatarer, som er afdødes specifikke arvinger (artikel 1901 i civilloven).

B. Arvingen kan inden for fristen for frasigelse af arv (dvs. fire måneder eller et år, hvis den afdøde eller arvingen havde bopæl i udlandet på tidspunktet for arvefaldet - artikel 1847 i civilloven) over for sekretariatet for arvedomstolen tilkendegive, at han/hun vedgår arven efter positiv opgørelse. I det tilfælde er arvingen efter positiv opgørelse ansvarlig for at påtage sig boets forpligtelser svarende til dets goder (artikel 1902 og 1904 i civilloven).

C. Arvingen skal efter positiv opgørelse udforme en opgørelse over boets goder inden for en frist på fire måneder. Boet er ejendom, der er særskilt fra arvingens personlige ejendom. En arving efter positiv opgørelse skal opfylde boets forpligtelser over for først dets kreditorer og derefter dets legatarer. Hvis der er tale om frasigelse af boets goder, skal en arving efter positiv opgørelse anmode arvedomstolen om tilladelse (artikel 1902-1912 i civilloven samt artikel 812 og artikel 838-841 i retsplejeloven).

D. Under opgørelsen kan boets kreditorer anmode arvedomstolen om juridisk afvikling af boet (artikel 1913 i civilloven). Domstolen beordrer boet afviklet efter anmodning fra arvingen efter positiv opgørelse, og sidstnævnte overdrager i det tilfælde arven til kreditorerne og fritages for alle forpligtelser (artikel 1909 i civilloven).

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

For at få tinglyst fast ejendom, der er arvet, kræves der et offentligt dokument (normalt en notarbekræftet vedgåelse af arven eller et arvebevis). Det skal indgives til den kompetente myndighed (tinglysningskontoret) på det sted, hvor ejendommen er beliggende.

Yderligere oplysninger: http://www.ktimatologio.gr/

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

I henhold til den græske arvelov overgår boet til arvingen umiddelbart efter afdødes død uden inddragelse af en repræsentant eller bobestyrer (artikel 983 og 1846 i civilloven).

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Arvingen, som derfor indsættes til bestyrelse af boet. Hvis der er flere arvinger, bestyrer de boet i fællesskab, indtil det er fordelt (artikel 1884-1894 i civilloven).

Afdøde kan i sit testamente – eller arvingerne kan efter aftale eller ved anmodning indgivet til arvedomstolen – udpege en bobestyrer for testamentet, som bliver ansvarlig for at bestyre og fordele boet (artikel 2017-2031 i civilloven).

Hvis arvingen er ukendt (ingen arvinger efter loven eller testamente), udpeger arvedomstolen en bobestyrer for boet uden arvinger efter loven eller testamente, som skal være ansvarlig for forvaltningen af boet og opfyldelsen af kreditorernes krav, indtil en arving findes (artikel 1865-1870 i civilloven).

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

En arving efter positiv opgørelse har beføjelse som bobestyrer, indtil forpligtelserne over for boets kreditorer er opfyldt (artikel 1902-1912 i civilloven).

Efter anmodning fra en kreditor eller en arving indgivet til arvedomstolen kan der afsiges en kendelse om juridisk afvikling af boet, som varetages af en bobestyrer udnævnt af domstolen (artikel 1913-1922 i civilloven).

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

A. En berørt part (arving, legatar, kurator, bobestyrer, boets kreditorer eller køber af boet) kan anmode *dommeren ved den distriktsdomstol*, der er ansvarlig for arvesagen, om at udstede et arvebevis under en sag inden for rammerne af den frivillige retspleje (artikel 819 i retsplejeloven).

B. Arvebeviset er et dokument, der udstedes af *dommeren ved den distriktsdomstol*, der er ansvarlig for arvesagen, som indeholder oplysninger om arven (status, rettigheder og arveandel) (artikel 1961 i civilloven og artikel 820 i retsplejeloven). Arvebeviset kan være et personligt dokument (hvis det bekræfter kapaciteten og andelen for kun én person) eller et fælles dokument (hvis det udstedes for fælles arvinger eller mere end én person) (artikel 1960 i civilloven).

C. Den person, der betegnes som arving, legatar, kurator eller bobestyrer for testamentet i arvebeviset, antages at have den status og de relevante rettigheder, der er anført i beviset. En sådan antagelse kan anfægtes (artikel 821 i retsplejeloven og artikel 1962 i civilloven).

D. Arvebeviset er en officiel bekræftelse. Tredjemand, der i god tro gennemfører transaktioner med den part, der er anført som arving i arvebeviset, er beskyttet (artikel 822 i retsplejeloven og artikel 1963 i civilloven).

E. Hvis der er udstedt et ukorrekt arvebevis, skal det trækkes tilbage, ændres, ophæves og slettes, ligesom der kan gøres brug af en ordinær og ekstraordinær klageret mod dommen om udstedelse af arvebeviset (artikel 1964-1966 i civilloven og artikel 823-824 i retsplejeloven).

F. Hvis den arvede genstand er en tingslig rettighed til fast ejendom, kan arvingen tinglyse arvebeviset (artikel 1846, 1193, 1195 og 1198 i civilloven).

G. Ud over arvebeviser findes der andre dokumenter, som beviser arvingens status og rettigheder (f.eks. kopi af testamentet, vielsesattest, begæring om anerkendelsesdom osv.).

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 11/12/2020
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side es er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog: en er allerede oversat.

Arv - Spanien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Den spanske arvelovgivning er inddelt i syv forskellige systemer. Disse gælder direkte for ikkespanske personer, som opholder sig i de områder, der har deres egen lovgivning, som ikke gælder for hele Spanien. For spanske statsborgere gælder kriteriet om regionalt medborgerskab (tilknytning til et enkelt område med lovgivningskompetence efter spanske interne bestemmelser), jf. artikel 36 i forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012.

For så vidt angår testamentariske dispositioner sondres der mellem reglerne i den fælles lovgivning på det civilretlige område, der er fastlagt i den civile lovbog fra 1889, og som er blevet ændret flere gange, navnlig efter stadfæstelsen af den spanske forfatning fra 1978, og reglerne i den lokale eller særlige lovgivning i de selvstyrende regioner, der har kompetence på det civilretlige område (Galicien, Baskerlandet, Navarra, Aragon, Catalonien og Balearerne).

Ifølge den fælles lovgivning på det civilretlige område er testamentet beviset på retten til arv. Som hovedregel accepteres arvepagter og fælles testamenter ikke. Et testamente kan være

åbent: Notaren udarbejder et udkast og indfører testamentet i sine officielle fortegnelser. Dette er den normale måde at oprette et testamente på hos en notar.

lukket: Denne form for testamente oprettes, uden at notaren kender til indholdet i de testamentariske dispositioner. Er nu forældet.

holografisk: Dette testamente skrives i hånden af testator, hvorefter det dateres og underskrives. Det er en meget usædvanlig måde at oprette testamente på.

Den fælles lovgivning på det civilretlige område findes på det officielle lovtidendes websted (https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1889-4763).

Der findes en engelsk og fransk oversættelse på adressen https://www.mjusticia.gob.es/es/areas-tematicas/documentacion-publicaciones/publicaciones/traducciones-derecho-espanol.

I lokale og særlige love (*derechos forales*) findes der helt specielle regler om testamentariske dispositioner inden for hvert af disse territorier, idet der i hvert af dem anerkendes forskellige og specifikke koncepter. I nogle af territorierne anerkendes fælles testamenter og arvepagter.

Bestemmelserne i de lokale eller særlige love findes på adressen https://www.boe.es/biblioteca_juridica/index.php?tipo=C.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

En notar, der opretter et testamente, skal registrere det i generalregistret for testamenter, der forvaltes af justitsministeriet. Hvis der allerede findes testamentariske dispositioner, vises i dette register datoen for det seneste testamente, eventuelle tidligere testamenter og de officielle notarfortegnelser, som det pågældende testamente er indført i. Notarsammenslutninger kan tilvejebringe opdaterede oplysninger om den notar eller det arkiv, hvor testamentet kan findes, hvis den attesterende notar ikke længere er aktiv (https://www.notariado.org).

Dette register er ikke offentligt tilgængeligt. Det er kun tilgængeligt for personer, der kan påvise, at de har en retlig interesse i boet, når testator er afgået ved døden, og i testators levetid af denne eller vedkommendes særlige repræsentant, eller i kraft af en retskendelse i tilfælde af manglende handleevne.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Det fremgår af den fælles spanske lovgivning, at en del af arven er forbeholdt bestemte slægtninge i form af tvangsarv. Hertil kommer boets aktiver, når værdien af testators vederlagsfri dispositioner er opgjort, herunder livsgaver, og gælden er fratrukket. Ifølge den civile lovbog udgør tvangsarven den del af boet, som testator ikke kan råde over, da den ifølge loven er forbeholdt bestemte arvinger (tvangsarvinger).

Tvangsarvinger er:

Børn og deres efterkommere for forældre og slægtninge i opstigende linje.

Er der ingen børn eller efterkommere, er det forældre og slægtninge i opstigende linje for børn og deres efterkommere.

Efterladte ægtefæller som fastsat i lovgivningen.

Børns og deres efterkommeres tvangsarv udgør to tredjedele af faderens og moderens bo. Sidstnævnte kan dog selv råde over den ene af de to tredjedele, der udgør tvangsarven, for at tilgodese deres børn eller deres efterkommere. Dette betegnes "mejora". Den resterende tredjedel kan der frit disponeres over. Der tildeles herved en ret til hele aktivmassen, da der generelt er tale om pars bonorum, dog med nogle få undtagelser.

Tvangsarven til slægtninge i opstigende linje udgør halvdelen af boets aktiver, medmindre de er i konkurrence med ægtefællen. I så fald udgør den en tredjedel.

Såfremt der hverken er slægtninge i opstigende linje eller efterkommere, har den ikke fraseparerede ægtefælle i forbindelse med tvangsarv brugsret over de to tredjedele af boet, men hvis der er efterkommere, har han eller hun kun brugsret over en af de to tredjedele, der tilkommer efterkommerne. Hvis der kun er

slægtninge i opstigende linje, har han eller hun brugsret over halvdelen af boet, idet arvingerne kan vælge at udbetale ham eller hende et kontant beløb for denne brugsret.
I lokale eller særlige love kan der være forskellige specifikke bestemmelser vedrørende tvangsarv. Det er disse bestemmelser, der regulerer de særlige aspekter i de enkelte territorier. De kan variere fra pars bonorum-tvangsarv til pars valorum-tvangsarv med en ret til en andel af aktivernes værdi, der udbetales kontant og udgør en simpel fordring, som f.eks. i Catalonien, eller en symbolsk tvangsarv, som f.eks. i Navarra, hvor der blot kræves en standardformulering i testamentet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Spanien har som nævnt syv systemer på arveområdet. Findes der ingen testamentsarvinger, fordeles arven efter den fælles lovgivning på det civilretlige område i denne rækkefølge:
til efterkommere,
til slægtninge i opstigende linje (idet ægtefællen i begge tilfælde har brugsret over henholdsvis en tredjedel eller halvdelen af arven),
til den ikke-fraseparerede ægtefælle,
til slægtninge ud til fjerde led (dvs. fætre og kusiner) og
til staten.
Der findes særlige bestemmelser på dette område i lokal lovgivning. Ud over muligheden for, at slægtninge kan arve, åbner lokal lovgivning mulighed for, at arv kan tilfalde en selvstyrende region, herunder en bestemt institution.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Hvis ikke der er foretaget testamentariske dispositioner, har notarer kompetence til at afgøre, hvem der har status af arvinger efter loven (arvebevis).
Hvis en af de involverede personer bestrider en persons status som arving, de aktiver, der indgår i boet, eller arvens fordeling, træffer den retslige myndighed afgørelse herom efter den relevante procedure.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Som hovedregel vedgås eller gives der afkald på arv hos en notar. Man kan desuden erklære sin udtrykkelige vedgåelse i et privat dokument. Af bevishensyn, og hvis der er tale om overdragelse af fast ejendom, kræves der imidlertid et offentligt notarialdokument. Samtidig kan en spansk diplomatisk eller konsulær embedsmand med bemyndigelse til at udføre notarialfunktioner intervenere.
Vedgåelse kan ske stiltiende ved udførelse af handlinger, der nødvendigvis indebærer, at man vedgår arven, eller som rent juridisk ikke kunne udføres, hvis ikke man var arving.
Enhver, der har interesse i, om en arving vedgår eller giver afkald på arven, kan henvende sig til en notar og få denne til at underrette den pågældende arving om, at han eller hun har 30 kalenderdage til at vedgå eller give afkald på arven.
Hvis arvingen giver afkald på arven, og dette er til skade for arvingens egne kreditorer, kan disse anmode dommeren om tilladelse til at vedgå arven på arvingens vegne for at få dækket deres tilgodehavender.
Vedgåelse kan ikke være delvis eller betinget. Det er dog muligt at vedgå arven og ikke legatet og omvendt.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Bestemmelserne er de samme som for arv, sådan som de fremgår af foregående afsnit.
Som en undtagelse til forbuddet mod delvis vedgåelse kan en legatar, hvis der foreligger flere vederlagsfri legater (eller hvis alle er mod vederlag), vedgå dem uafhængigt af hinanden. Til gengæld kan legataren ikke give afkald på den del, der er mod vederlag, og vedgå den del, der er vederlagsfri.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Det er som sådan ikke muligt at give afkald på eller tiltræde en tvangsarv. Man modtager den i form af et legat eller en udlodning, undtagen i tilfælde af retlige foranstaltninger, hvor der træffes afgørelse om betaling af et beløb eller overdragelse af aktiver fra boet.
Ifølge den civile lovbog kan man give afkald på arven og tiltræde "mejora" (dvs. en af de to tredjedele i tvangsarven til efterkommere).

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Når der foreligger et testamente, og testator har udpeget en eksekutor testamenti, kan sidstnævnte betale begravelsesudgifterne og legaterne, opbevare aktiverne, forsvare testamentets gyldighed og bestyre boet.
Hvis der er udpeget en bobestyrer, forestår denne fordelingen af boet. Bobestyreren kan udpeges af testator, af arvingerne efter fælles overenskomst eller af justitssekretæren eller notaren efter anmodning fra arvinger og legatarer, som repræsenterer 50% af arven.
Hvis ikke der er udpeget en bobestyrer, og testator ikke har fordelt boet, kan arvingerne frit dele boet mellem sig.
I praksis dokumenteres arvens fordeling i begge tilfælde, og aktiverne fordeles i overværelse af en notar af bevishensyn og med henblik på registrering af rettighederne.
Når der ikke er udpeget en bobestyrer, og en arving anmoder herom, fordeles arven ved skifteretten. I denne forbindelse udpeges der en sagkyndig, som vurderer aktiverne, og der udpeges en regnskabsfører, som fordeler arven. På samme måde er det muligt på forhånd og på anmodning at få udpeget en administrator og at få boet opgjort ved retten. Bobestyrerens fordeling af arven (med de ændringer, som retten kan træffe afgørelse om, hvis en arving bestrider fordelingen) registreres i et notarialdokument.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

De personer, der ifølge loven eller de testamentariske dispositioner indkaldes i forbindelse med en arv eller et legat, bliver arvinger eller legatarer, hvis de vedgår arven eller legatet (jf. punkt 5.2). Vedgåelsen får virkning med tilbagevirkende kraft fra testators dødsdato.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

I tilfælde af uforbeholden vedgåelse af arven eller vedgåelse uden status som beneficium inventarii påtager arvingen sig at hæfte for alle boets passiver, og her kan der blive gjort udlæg i ikke blot de arvede midler, men også i arvingens egne.
Hvis arvingen vedgår arven som beneficium inventarii, er vedkommende kun forpligtet til at svare for boets gæld og de afgifter, der hviler på boet, op til værdien af boets aktiver.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Som hovedregel registreres status som arving eller legatar ikke i tingbogen, da den ikke giver nogen reel rettighed til et bestemt aktiv. Der kan derfor kun være tale om en midlertidig registrering. Arvinger har ret til en forholdsmæssig andel af hele arven. Legatarer har en personlig ret til at kræve, at arvingen overdrager de efterladte aktiver. Den faktiske overdragelse af rettighederne forudsætter, at arven eller legatet vedgås, og at man får tildelt de pågældende aktiver. Det er kun muligt at undgå fordelingen i bestemte tilfælde (når der kun er én arving, ét aktiv, én legatar, der er bemyndiget til selv at tage aktivet i besiddelse).

Ved registrering af fast ejendom kræves offentlig dokumentation for arvens vedgåelse og tildeling, som er udstedt af en notar, eller i påkommende tilfælde den eventuelt trufne retsafgørelse. Denne dokumentation skal ledsages af supplerende dokumenter, beviset på retten til arv (testamente, arvebevis, pagt, hvorved arven vedgås) samt dødsattesten og det bevis, der er udstedt af generalregistret for testamenter. Det er ligeledes et krav, at afgifterne i forbindelse med arvens overgang er betalt.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter spansk lovgivning kræves det ikke, at der udpeges en administrator. Under visse omstændigheder kan der dog træffes aftale om dette i forbindelse med delingen af boets aktiver.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Hvis der er udpeget en eksekutor testamenti i testamentet (efter de fælles civilretlige regler), skal den pågældende bestyre boet (se punkt 6).
Testator kan i sit testamente også udpege en bobestyrer, som skal udarbejde en boopgørelse og fordele aktiverne.
Generelt kan der udpeges tre personer – en eksekutor testamenti, en bobestyrer og en administrator – som alle har administrative beføjelser, der kan gradueres af testator eller af retten og i visse tilfælde af arvingerne selv.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Administratorens vigtigste beføjelser består i
repræsentation af boet
regelmæssige opgørelser
opbevaring af boets aktiver og eventuel anden forvaltning, der betragtes som nødvendig.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

En anmeldelse af intestatarvinger er et notarialdokument, som bekræfter deres status som legale arvinger og den del af arven, der tilfalder dem.
I det offentlige dokument om arvens vedgåelse og fordeling (og eventuel overdragelse af legater), som udfærdiges af en notar, når de forskellige parter er nået til enighed, tildeles ejendomsretten til arvens forskellige aktiver.
Hvis boet afvikles ved skifteretten, udgør skifterettens afgørelse om arvens fordeling (som også afgør eventuelle tvister) tilstrækkelig dokumentation, og den skal formaliseres hos en notar som fastsat i lovgivningen.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 14/04/2023
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side fr er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Arv - Frankrig

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

I en tværnational situation er et testamente gyldigt, hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen på det sted, hvor det blev oprettet.
Kravene til testamentshabilitet i Frankrig
• Den, der opretter testamente, skal være ved sin fornufts fulde brug (artikel 901 i den franske civillovbog (code civil)).
• Testator skal have rets- og handleevne (artikel 902 i civillovbogen).
• Der gælder særlige bestemmelser for umyndige personer (personnes sous protection légale). En mindreårig under 16 år kan således ikke oprette et testamente (artikel 903 i civillovbogen), og voksne under værgemål (tutelle) skal godkendes af en dommer eller familerådet (conseil de famille) (artikel 476 i civillovbogen). Personer under samværgemål (curatelle) kan oprette et testamente (artikel 470 i civillovbogen) med forbehold for bestemmelserne i artikel 901.
Formkrav
I Frankrig anerkendes fire typer af testamente:
• "testamentum holographum": testator skal skrive dette i hånden i sin helhed samt datere og underskrive det (artikel 970 i civillovbogen).
• legaliserede testamenter: de skal oprettes for to notarer eller en notar og to vidner (artikel 971 i civillovbogen). Hvis testamentet oprettes for to notarer, dikterer testator det til dem. Det samme gælder, hvis testamentet kun oprettes for én notar. I begge tilfælde oplæses testamentet herefter for testator (artikel 972 i civillovbogen). Testamentet skal underskrives af testator under overværelse af notaren og de to vidner (artikel 973 i civillovbogen) og underskrives af notaren og vidnerne (artikel 974 i civillovbogen).
• "testamentum mysticum": maskinskrevet eller håndskrevet af testator eller en anden person, underskrevet af testator og herefter forevist, lukket og forseglet for en notar under overværelse af to vidner (artikel 976 i civillovbogen).

• internationale testamenter: forevist af testator til en notar og to vidner, underskrevet af dem og herefter vedhæftet en attest udfærdiget af notaren, hos hvem de vil blive deponeret (Washingtonkonventionen, 26. oktober 1973).
Testator kan til enhver tid tilbagekalde testamentet i medfør af artikel 895 i civillovbogen.
Arvepagter
Pagter om fremtidig arv er i princippet forbudt (artikel 722 i civillovbogen).
Siden januar 2007 har en person, der kan se frem til at modtage en arv (et barn), dog på forhånd kunnet give helt eller delvist afkald på arven til fordel for en eller flere personer, hvad enten de er legale arvinger (søskende eller egne efterkommere) eller ej. Der er tale om et forhåndsafkald på retten til at anlægge sag med påstand om reduktion af de øvrige arvingers arvelod (artikel 929 i civillovbogen). For at være gyldigt skal afkaldet udfærdiges som et officielt dokument, og det skal afgives for to notarer. De, som arven tilfalder, skal ligeledes være nævnt i pagten (jf. ligeledes punkt nr. 3).
I forbindelse med arveforskud mellem generationer kan en person, der kan se frem til at modtage en arv (et barn), desuden give sit samtykke til, at dennes egne efterkommere modtager hele eller en del af personens andel i dennes sted (artikel 1078-4 i civillovbogen).

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Alle testamenter, især testamentum holographum, kan registreres. Registreringen foretages af notaren i det centrale testamenteregister (Fichier central des dispositions de dernières volontés, FCDDV). Opførelsen i registret omfatter ikke indholdet af testamentet, men udelukkende den pågældende persons civilstand og oplysninger om, hvilken notar testamentet er deponeret hos. Det centrale testamenteregister har til opgave at henvise ansøgeren til den notar, som er i besiddelse af testamentet, og ikke at afsløre indholdet.
Alle har adgang til registret mod fremvisning af en dødsattest eller enhver anden dokumentation for, at den person, hvis testamente man leder efter, er død, hvorefter ansøgeren skal henvende sig til den notar, ved hvilken testamentet er registreret. Ansøgningen foretages online: https://www.adsn.notaires.fr/fcddvPublic/profileChoice.htm.
Notaren kan kun meddele testamentets indhold til arvinger og legatarer, medmindre der foreligger en kendelse afsagt af præsidenten for retten i første instans (Tribunal de grande instance).

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Efter fransk ret har kun afdødes efterkommere (børn, børnebørn osv. i prioriteret rækkefølge) og afdødes ægtefælle, hvis der ikke er nogen efterkommere, krav på tvangsarv.
Slægtninge i opstigende linje og slægtninge i sidelinjen har ikke krav på tvangsarv.
Disse krav på tvangsarv, som begrænser testationskompetencen, og hvis størrelse varierer afhængigt af, hvor mange børn afdøde har, eller hvilken tvangsarving der er tale om (barn eller ægtefælle), må ikke overstige tre fjerdedele af boet. Arvinger, som har ret til tvangsarv (héritiers réservataires), må ikke give afkald på denne, medmindre de giver et generelt arveafkald. De kan derimod på forhånd fraskrive sig retten til at anfægte testamentariske dispositioner, der griber ind i deres tvangsarv (det forhåndsafkald på retten til at anlægge sag med påstand om reduktion af de øvrige arvingers arvelod, der er nævnt i punkt 1 vedrørende arvepagter).
Disse arvinger kan således fremsætte et krav på tvangsarv (artikel 721 og 912 i civillovbogen).
• Tvangsarv til børn: halvdelen, hvis afdøde kun efterlader et barn ved sin død, to tredjedele, hvis afdøde efterlader to børn, og tre fjerdedele, hvis afdøde efterlader tre eller flere børn (artikel 913 i civillovbogen).
• Tvangsarv til en efterlevende ægtefælle: Tvangsarven til en efterlevende ægtefælle er en fjerdedel af aktiverne i boet (artikel 914-1 i civillovbogen). Det gælder kun, såfremt der ikke er slægtninge i nedstigende eller opstigende linje, og kun for boer, der er taget under skiftebehandling efter den 1. juli 2002.
Fremgangsmåden ved fremsættelse af krav på tvangsarv
Et søgsmål med påstand om reduktion af de øvrige arvingers arvelod (action en réduction) giver arvingerne mulighed for at gøre deres ret til tvangsarv gældende. Såfremt en direkte eller indirekte disposition er til skade for en eller flere arvingers tvangsarv, kan den fratrækkes friarven (la quotité disponible) (artikel 920 i civillovbogen).
Et sådant søgsmål kan kun anlægges af tvangsarvinger senest fem år efter, at boet blev taget under skiftebehandling, eller to år efter, at de fik kendskab til forringelsen af deres tvangsarv (artikel 921 i civillovbogen).
Enhver myndig tvangsarving kan på forhånd fraskrive sig retten til at anlægge en sådan sag (artikel 929 i civillovbogen). Dette skal ske i form af et legaliseret dokument oprettet for to notarer. Det underskrives separat af hver af de personer, der fraskriver sig deres rettigheder i denne henseende, i overværelse af notarerne alene. De fremtidige retsvirkninger for hver af de pågældende personer skal klart fremgå af dokumentet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger et testamente, er arvefølgen efter fransk ret som følger:
• Hvis afdøde - uden samtidig at efterlade sig en ægtefælle - efterlader sig børn, fordeles boet ligeligt mellem afdødes efterkommere i lige linje (artikel 734 og 735 i civillovbogen).
• Hvis afdøde var ugift og ikke havde børn, fordeles boet mellem afdødes forældre, afdødes søskende og deres efterkommere (artikel 738 i civillovbogen).
• Hvis afdøde ikke efterlader sig hverken søskende eller efterkommere heraf, arver afdødes mor og far hver halvdelen af boet (artikel 736 i civillovbogen).
Hvis moren og faren er afgået ved døden før arvelader, arver afdødes søskende eller deres efterkommere med udelukkelse af de øvrige slægtninge i opstigende eller nedstigende linje eller i sidelinjen (artikel 737 i civillovbogen).
• Såfremt afdøde efterlader en ægtefælle, skal formueforholdet mellem ægtefællerne opløses, før det egentlige dødsboskifte kan foretages. Efter formuefællesskabets opløsning gælder følgende regler:
Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle og børn, har ægtefællen en valgret (un droit d'option). Vedkommende kan vælge mellem en brugsret (usufruit) til alle i boet værende aktiver eller en ejendomsret til en fjerdedel af aktiverne, når alle børnene er børn af begge ægtefæller, og ejendomsret over en fjerdedel, hvis der er et eller flere børn, som ikke er børn af begge ægtefæller (artikel 757 i civillovbogen). Ægtefællen anses for at have valgt brugsret, hvis denne afgår ved døden uden at have taget stilling.
• Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle og slægtninge i opstigende linje, tilfalder halvdelen af boet ægtefællen, en fjerdedel tilfalder faren og en fjerdedel moren. Hvis en af slægtningene i opstigende linje er afgået ved døden før afdøde, tilfalder dennes fjerdedel ægtefællen (artikel 757-1 i civillovbogen).
• Hvis der hverken er slægtninge i opstigende eller nedstigende linje, tilfalder hele boet den efterlevende ægtefælle (artikel 757-2 i civillovbogen). Når der ikke er slægtninge i opstigende linje, får afdødes søskende eller deres efterkommere som en undtagelse fra artikel 757-2 i civillovbogen udlagt halvdelen af de aktiver, der er i behold i boet, og som afdøde har modtaget fra sine slægtninge i opstigende linje i form af arv eller gave. Der er her tale om den såkaldte tilbageførselsret (artikel 757-3 i civillovbogen). Alle øvrige aktiver tilfalder den efterlevende ægtefælle.
Partnere i registreret partnerskab
Den efterlevende partner i et registreret partnerskab har ikke legal arveret. Derimod kan en registreret partner modtage en testamentsarv.

En registreret partner anses således ikke for at være arving efter afdøde. En registreret partner har således kun en midlertidig gratis brugsret på et år til familiens bolig (og indboet) efter partnerens død, såfremt denne rent faktisk havde fast bopæl i boligen på tidspunktet for dødsfaldet i medfør af artikel 515-6 i civillovbogen. Den registrerede partner har således kun arveret, hvis denne er indsat som arving i et testamente.
Er der børn, uanset om det er begge partneres børn, er det kun friarven (la quotité disponible), der kan testamenteres til den efterlevende partner. Friarven afhænger af, hvor mange børn der er: En tredjedel af aktiverne, når der er to børn, en fjerdedel, når der er tre eller flere børn (se ovenfor).
Er der ingen børn, kan hele boet testamenteres til den efterlevende partner eller tredjemand, eftersom der ikke er nogen tvangsarvinger. Lever afdødes forældre stadig, kan de dog begære de aktiver udlagt, som de har foræret deres afdøde barn, op til en fjerdedel af boets værdi for hver forælder, der lever endnu (artikel 738-2 i civillovbogen).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

I Frankrig er det notarerne, der forestår behandlingen af dødsboer. Deres medvirken er obligatorisk, hvis boet omfatter fast ejendom. Det er valgfrit, hvis der ikke indgår fast ejendom i boet.
Notaren opgør boet i et vitterlighedsdokument (acte de notoriété) og udsteder relevante attester vedrørende fast ejendom med henblik på tinglysning af overdragelsen heraf efter dødsfaldet. Notaren bistår arvingerne med at opfylde deres skattemæssige forpligtelser (udfærdigelse og indgivelse af boopgørelsen inden for den fastsatte frist og betaling af arveafgift). Hvis aktivernes art og antallet af arvinger og deres ønsker gør det muligt, fordeler notaren boet mellem arvingerne og udfærdiger en skifteattest (acte de partage).
Opstår der tvister, har retten (Tribunal de Grande Instance) på det sted, hvor skiftet blev indledt, stedlig og saglig kompetence til at behandle sagen. Retten har enekompetence.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Justitskontoret ved retten på det sted, hvor boet blev taget under skiftebehandling, har kompetence til at registrere erklæringer om afkald på eller vedgåelse af arven op til beløbet for boets nettoaktiver.
Der kræves ingen særlige formaliteter, hvis arven vedgås uden betingelser.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Retten på det sted, hvor boet tages under skiftebehandling, er kompetent til at registrere afkald på universel testamentsarv og universalarv. Efter fransk ret kræves der ikke en erklæring om afkald på personlig testamentsarv.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Retten til at vedgå sig eller give afkald på arv er udelelig. Den vedrører hele arven og kan således ikke begrænses til tvangsarven.
Det er dog muligt for en arving at give afkald på en nedsættelse af de testamentariske dispositioner, der griber ind i dennes tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Skiftet indledes ved dødsfald, på afdødes sidste bopæl.
Straks efter dødsfaldet har arvingerne tre muligheder: De kan vedgå arven ubetinget, vedgå arven op til værdien af nettoaktiverne eller give afkald på arven. Ubetinget vedgåelse af arven kan være udtrykkelig eller stiltiende (artikel 782 i civillovbogen). Den er stiltiende, når en arving træffer foranstaltninger, som nødvendigvis indebærer en intention om at ville vedgå arven, og som den pågældende kun ville have ret til at træffe i sin egenskab af arving, der vedgår arven (artikel 783 i civillovbogen).
Vedgåelse af arven op til værdien af nettoaktiverne kræver en erklæring til rettens justitskontor i den retskreds, hvor boet tages under skiftebehandling (artikel 787 og 788 i civillovbogen). Erklæringen skal vedlægges eller efterfølges af boopgørelsen inden for en frist på to måneder. Boopgørelsen skal udarbejdes af en notar, en auktionarius/sagkyndig (commissaire-priseur) eller en justitssekretær (huissier) (artikel 789 i civillovbogen). Foreligger der ikke en boopgørelse, vil arven blive anset for at være vedgået uden betingelser (artikel 790 i civillovbogen). Boopgørelsen skal omfatte alle boets elementer, aktiver og passiver.
Vedgåelse af arven op til værdien af nettoaktiverne gør det muligt at undgå, at arvingernes personlige formue blandes sammen med boets. Arvingerne bevarer over for boet alle de rettigheder, de tidligere havde til afdødes aktiver, og de hæfter kun for boets gæld op til værdien af de aktiver, de har modtaget. De hæfter således for passiverne, men kun op til værdien af de aktiver, de får udlagt fra boet.
Arveafkald kan ikke lægges stiltiende til grund for skiftet og skal være udtrykkeligt. For at kunne gøres gældende over for tredjemand skal arveafkaldet sendes eller indgives til retten i den retskreds, hvor boet tages under skiftebehandling (artikel 804 i civillovbogen). En arving, som giver arveafkald, anses for aldrig at have været arving.
Fristen for at give afkald på arven er 10 år, og når denne frist er udløbet, anses arvingen for at have givet afkald. En arving kan dog indkaldes for at vælge, om denne vil vedgå eller give afkald på arven (artikel 771 i civillovbogen), og har derefter en svarfrist på to måneder. Når denne betænkningstid er udløbet, og arvingen ikke har truffet en afgørelse, anses denne for at have vedgået sig arven uden betingelser.
Princippet i fransk ret er, at skiftet finder sted i mindelighed uden medvirken af domstolene. Domstolene inddrages kun, hvis arvingerne er uenige.
De fleste boer behandles i mindelighed med hjælp fra en notar. I visse tilfælde kan det dog ske uden notarbistand, især hvis der ikke indgår fast ejendom i arveladers bo. Når arvingerne søger bistand hos en notar, kan de vælge en hvilken som helst notar. Kan de ikke enes om valget af notar, kan de hver især benytte deres egen notar.
Når notaren er valgt, er det næste skridt at opgøre boet efter afdøde under hensyntagen til formueforholdet mellem afdøde og ægtefællen, eventuelle arveforskud osv. For at fastslå størrelsen af det bo, der skal tages i betragtning, kontakter notaren forskellige organisationer (forsikringsselskaber, banker osv.) og anmoder arvingerne om at få vurderet den faste ejendom eller andre aktiver, der ikke er noteret på børsen. Det kan også være nødvendigt at udarbejde en fortegnelse over løsøret. Passiverne opgøres ved at foretage en opgørelse over afdødes gæld, hvad enten det drejer sig om simple regninger, skyldige skatter og afgifter, offentlige ydelser, der kan kræves tilbagebetalt, kautionsforpligtelser eller underholdsbidrag til en tidligere ægtefælle.
Ved dødsfaldet bliver arvingerne fælles ejere af alle aktiverne i boet, indtil aktiverne er fordelt. Som medejere hæfter de også for gælden i samme omfang. Beslutninger om salg af de fællesejede aktiver (formueretlige dispositioner) skal træffes enstemmigt. Til gengæld kan rent administrative dispositioner træffes af et flertal på mindst to tredjedele af dem, der er indehavere af de fælles rettigheder. En medejer kan desuden tage de nødvendige skridt til at bevare fællesejede aktiver. Opstår der en fastlåst situation, kan tvisten indbringes for retten for at ophæve kravet om tilladelse fra nogle af medejerne.
Fordelingen af aktiverne mellem arvingerne afslutter deres fælles ejerskab. Denne fordeling sker enten i mindelighed, hvis arvingerne er enige (reglen, artikel 835 i civillovbogen), eller efter en retssag i tilfælde af uenighed med bistand fra en notar (undtagelsen, artikel 840 i civillovbogen). Fordelingen af aktiverne kan desuden være hel eller delvis, hvis nogle aktiver fortsat ejes i fællesskab (f.eks. aktiver med brugsret). Enhver af arvingerne kan begære boet delt (artikel 815 i civillovbogen). En af medejernes kreditorer kan ligeledes fremprovokere boets deling (artikel 815 i civillovbogen).
Dette sidste led i skiftet indebærer, at overdragelsen af boets aktiver til arvingerne skal registreres. Der skal således udfærdiges erklæringer om ejendomsret (attestations de propriété), der tjener som dokumentation for, at arvingerne er de nye ejere af aktiverne, hvad enten disse har karakter af fast ejendom,

kapitalandele, køretøjer eller værdipapirer. For så vidt angår fast ejendom skal arvingerne have erklæringen tinglyst i matrikelregistret (fichier immobilier). Det samme gælder kapitalandele, som skal registreres i erhvervs- og selskabsregistret (greffe du tribunal du commerce et des sociétés).
Foretages der ikke en deling, forbliver arvingerne således medejere.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Efter fransk ret medfører en persons død, at der indledes skifte, ligesom de arvinger, der er udpeget ved lov, bliver medejere og automatisk får "udleveret" afdødes formuegenstande, rettigheder og fordringer (artikel 720 og 724 i civillovbogen), hvilket i princippet gør det muligt for dem at overtage boet straks.
Disse arvinger skal dog vælge: vedgå arven uden betingelser, vedgå arven op til værdien af nettoaktiverne eller give afkald på arven (jf. punkt 6).
Legatarer og almindelige gavemodtagere kan kun få boet udleveret, hvis der ikke findes nogen tvangsarvinger (artikel 1006 i civillovbogen). Når der findes tvangsarvinger, skal de anmode disse om at få udleveret testamentsarven (artikel 1004 i civillovbogen).
Universelle legatarer og privatpersoner skal henvende sig til en af de arvinger, der forestår bobehandlingen (artikel 1011 og 1014 i civillovbogen). Det er via dem, at de får udleveret deres testamentsarv.
Staten (i tilfælde af arveløst bo) skal have en afgørelse om udlevering af boet. Staten repræsenteres i så fald af Administration des domaines.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Universalarvinger eller andre arvinger, der vedgår arven ubetinget, hæfter ubegrænset for boets gæld og boafgifterne. Testamentsarvinger til pengebeløb hæfter kun op til boets nettoværdi (artikel 785 i civillovbogen).
Hvor der er flere arvinger, hæfter hver enkelt personligt for boets gæld og for boafgifterne i forhold til deres arvelod (artikel 873 i civillovbogen).
Arvinger, som har valgt ubetinget vedgåelse, hæfter ubegrænset for hele afdødes gæld og alle afgifter. De kan dog anmode om helt eller delvist at blive fritaget for denne forpligtelse, hvis de på tidspunktet for arvefaldet ikke har haft kendskab til det pågældende passiv, og hvis betaling af gælden i væsentlig grad kan reducere deres private formue.

- Hvis arvingerne har valgt vedgåelse op til værdien af nettoaktiverne, hæfter de kun for gælden i boet op til værdien af de aktiver, som de har modtaget.
- Arvinger, der har givet afkald på arv, hæfter ikke for gælden.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

I henhold til artikel 710-1 i civillovbogen kan tinglysning kun ske på grundlag af dokumenter udfærdiget af en notar i Frankrig, retsafgørelser og legaliserede dokumenter udstedt af en forvaltningsmyndighed.
Når der indgår fast ejendom i boet, udfærdiger notaren en notarerklæring eller en såkaldt "ejendomsopgørelse". Dette vitterlighedsdokument fastslår, at ejendomsretten til fast ejendom overdrages til arvingerne. Det skal offentliggøres i tingbogen. Arvingerne skal angive værdien af godet, som skal fremgå af vitterlighedsdokumentet. Den skal svare til markedsprisen.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det kræves ikke efter fransk ret, at der medvirker en bemyndiget person. Det er dog muligt, hvis retten udpeger en. Det påhviler arvingerne med bistand fra notaren at sørge for at dispositioner over fast ejendom registreres i tingbogen. Afdøde kan indsætte en eksekutor i sit testamente, hvis beføjelser fremgår af artikel 1025 ff. i civillovbogen.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Det påhviler arvingerne at realisere dispositionen og bestyre boet. Opstår der uenighed, har retten på det sted, hvor boet tages under skiftebehandling, kompetence til at behandle tvisten.
Retten kan udpege en fuldmægtig, der repræsenterer alle arvinger inden for rammerne af de beføjelser, den pågældende tillægges (artikel 813-1 i civillovbogen).
Andre typer af bemyndigelse med henblik på forvaltning af et dødsbo gælder også efter fransk ret. Det drejer sig navnlig om posthum fuldmagt (artikel 812 i civillovbogen), hvorved arvelader i levende live udpeger en fuldmægtig til at forvalte eller bestyre hele eller en del af boet på vegne af arvingerne. De øvrige muligheder er fuldmagt efter aftale (artikel 813 i civillovbogen), der er omfattet af de generelle aftaleretlige regler, og endelig som tidligere nævnt bemyndigelse fra retten.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Arvinger, som har fået arven udleveret, har de fulde beføjelser. Opstår der et problem eller en fastlåst situation, kan sagen indbringes for retten, og der kan udpeges en bobestyrer. I så fald er denne ansvarlig for at forestå bobehandlingen midlertidigt, såfremt en eller flere arvinger har udvist passivitet eller har handlet ansvarspådragende. I denne egenskab skal bobestyreren bevare, føre tilsyn med og forvalte boet (artikel 813-4). Inden for rammerne af de beføjelser, bobestyreren har fået tillagt, repræsenterer denne også alle arvingerne i civilretlige spørgsmål og i retssager (artikel 813-5 i civillovbogen).

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Efter fransk ret udfærdiges vitterlighedsdokumentet normalt af en notar som dokumentation for arvingens status (artikel 730-1 i civillovbogen), selv om der ikke findes nogen krav til dokumentationen. Der er tale om et bekræftet dokument, hvoraf det fremgår, hvem arvingerne er, og hvor stor en andel de hver især får. Med henblik herpå fremlægger afdødes slægtninge dokumentation for identiteten på de familiemedlemmer, der er berørt af arvesagen ("familiebogen", vielsesattest, skilsmissedom osv.). Det bekræftede dokument er gældende, indtil der foreligger bevis for det modsatte. Dette dokument kan erstattes af en simpel overførende erklæring underskrevet af arvingerne, når der er tale om små boer.
En erklæring om vedgåelse af eller afkald på arv kan i givet fald udstedes af notaren, og det samme gælder ejendomsopgørelsen.
Skiftet afsluttes med delingen af boets aktiver, som ofte dokumenteres ved hjælp af en notarbekræftet skifteattest.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Your Europe
This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 14/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side hr er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Arv - Kroatien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Retten til arv og de forskrifter, som domstole, andre myndigheder og bemyndigede personer følger i spørgsmål vedrørende arv, findes i arveloven (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens lovtidende) nr. 48/03, 163/03, 35/05 og 127/13).

En dødsdisposition kan nedskrives i et testamente. Enhver person ved sin forstands fulde brug, som er fyldt 16 år, kan oprette et testamente.

Kun testamenter, der er udfærdiget i overensstemmelse med den i loven foreskrevne form og opfylder lovens betingelser, er gyldige. Under almindelige omstændigheder kan et testamente oprettes i form af et privat eller et offentligt testamente, men under ekstraordinære omstændigheder kan det være mundtligt.

Et privat testamente er et holografisk testamente og et vidnetestamente. Et holografisk testamente er håndskrevet og underskrevet af testator. Et vidnetestamente kan oprettes af en testator, der kan læse og skrive, ved at denne under samtidig tilstedeværelse af to vidner erklærer, at det pågældende dokument, uanset hvem der har udfærdiget det, er testatorens egen vilje, og underskriver dokumentet i deres nærvær. Vidnerne skal også underskrive testamentet.

Et offentligt testamente er et testamente, der er oprettet med offentlige myndigheders medvirken. Enhver person kan oprette et gyldigt testamente i form af et offentligt testamente. Personer, der ikke kan læse eller skrive deres eget navn, må under normale omstændigheder kun oprette et testamente i form af et offentligt testamente. Et offentligt testamente kan på testators anmodning oprettes af en af følgende personer, der er bemyndiget efter loven: en byretsdommer, byretsrådgiver eller notar eller en konsul eller diplomatisk/konsulær repræsentant for Republikken Kroatien i udlandet. Den foreskrevne fremgangsmåde og de foranstaltninger, som en bemyndiget person skal træffe i forbindelse med oprettelsen af et offentligt testamente, er fastsat i loven.

En testator, der ønsker at oprette et testamente som et internationalt testamente, skal indgive anmodning herom til en person, der er bemyndiget til at udfærdige offentlige testamenter. Formålet med et internationalt testamente er at sikre, at det opfylder formkravene i de stater, der er part i konventionen om ensartede regler for et internationalt testamentes udformning fra 1973, og i de stater, der har gennemført bestemmelserne om et internationalt testamente i deres lovgivning.

Kun i nødstilfælde, hvor testator er forhindret i at oprette testamente efter en af de andre gyldige fremgangsmåder, kan denne oprette et mundtligt testamente under samtidig tilstedeværelse af to vidner. Denne form for testamente bortfalder automatisk 30 dage efter ophøret af de ekstraordinære omstændigheder, hvorunder det blev oprettet.

Aftaler om arv (en aftale, hvorefter en person testamenterer sin ejendom eller en del heraf til en anden af aftalens parter eller til tredjemand), aftaler om fremtidig arv eller legat (en aftale, hvorefter en person overfører en arv, som vedkommende forventer, en aftale om arv hidrørende fra en tredjemand, der er i live, en aftale om arv eller anden fordel, som en kontrahent forventer fra en arvesag, der endnu ikke er indledt), og aftaler om testamentets indhold (en aftale, hvorefter en person indvilliger i enten at medtage eller undlade en konkret bestemmelse i sit testamente eller i at tilbagekalde eller undlade at tilbagekalde en bestemmelse i sit testamente) er ikke tilladt ifølge kroatisk lovgivning og er derfor ugyldige.

Ifølge kroatisk lov er det tilladt at indgå en aftale om overdragelse og fordeling af formuegenstande, mens man er i live. Det er en aftale, som en slægtning (overdrager) indgår med sine efterkommere, hvorefter overdrageren helt eller delvist fordeler og overdrager de formuegenstande, som vedkommende er indehaver af på tidspunktet for aftalens indgåelse, til sine efterkommere. For at aftalen kan være gyldig, skal alle børn og andre efterkommere, der er arveberettigede i forhold til overdrageren, give deres samtykke til dens indgåelse. En sådan aftale skal enten udfærdiges skriftligt og bekræftes af en dommer ved den kompetente ret, udfærdiges i form af et notarialdokument eller bekræftes (gøres juridisk bindende) ved en notar. Aftalen kan omfatte overdragerens ægtefælle, hvis samtykke i så fald ligeledes er påkrævet. Ejendom, der indgår i denne aftale, er ikke en del af boet og medtages heller ikke ved fastsættelsen af det.

Efter kroatisk lov er det ikke tilladt at indgå en aftale om afkald på ventende arv i forbindelse med en arvesag, der endnu ikke er indledt. Som en undtagelse kan en efterkommer, der selv kan forvalte sine rettigheder, indgå en aftale med slægtningen om afkald på ventende arv, som den pågældende efterkommer ville være berettiget til efter slægtningens død. En sådan aftale kan ligeledes indgås af en ægtefælle med hensyn til den arv, han/hun ville være berettiget til efter ægtefællens død. En sådan aftale skal enten udfærdiges skriftligt og bekræftes af en dommer ved den kompetente ret, udfærdiges i form af et notarialdokument eller bekræftes (gøres juridisk bindende) ved en notar.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Hvis et testamente er blevet udfærdiget, deponeret og bekendtgjort, indberettes det til det kroatiske testamenteregister, der forvaltes af det kroatiske notarkammer. Oplysninger vedrørende disse forhold kan på testators anmodning fremsendes til registrering af de kompetente domstole, notarer, advokater og de personer, som har oprettet testamentet. Det er ikke obligatorisk at indberette testamenter til det kroatiske testamenteregister, og det forhold at et testamente ikke er indberettet til registret eller deponeret et bestemt sted, anfægter ikke testamentets gyldighed.

Registeroplysningerne kan inden testatorens død ikke gøres tilgængelige for andre end testatoren eller den person, som testatoren udtrykkeligt har bemyndiget dertil.

I sager om stadfæstelse af testamenter skal retten eller den notar, der behandler sagen, anmode det kroatiske testamenteregister om alle oplysninger, der måtte være registreret om eventuelle testamenter oprettet af den afdøde.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Testatorens ret til at disponere over formuegenstande er begrænset af tvangsarvingers ret til arv.

Tvangsarvinger er:

testatorens efterkommere, adopterede børn, børn i testatorens varetægt som f.eks. testatorens partner og deres efterkommere, testatorens ægtefælle eller uægteskabelige partner, testatorens partner eller uformelle partner – de er berettigede til en tvangsarv, der udgør halvdelen af den arv, som ifølge arveloven ville være tilgået dem, hvis der ikke havde foreligget testamente

testatorens forældre, adoptanter og andre slægtninge – de er kun berettigede til en tvangsarv, hvis de er varigt uarbejdsdygtige og trængende, og deres tvangsarv udgør en tredjedel af den andel, der ifølge arveloven ville være tilgået dem, hvis der ikke havde foreligget testamente.
Tvangsarvinger er kun berettigede til tvangsarv, hvis de i en konkret sag indkaldes som lovlige arvinger.
Loven indeholder bestemmelser om, i hvilke tilfælde en testator helt eller delvist kan udelukke en arving, der er berettiget til tvangsarv. Det kan testatoren gøre, hvis den pågældende arving har krænket testatoren groft ved at overtræde en juridisk eller moralsk forpligtelse vedrørende arvingens familiemæssige forhold til testatoren, hvis arvingen forsætligt har begået en alvorlig forbrydelse mod testatoren eller dennes ægtefælle, barn eller forælder, hvis arvingen har begået en forbrydelse mod Republikken Kroatien eller de i folkeretten beskyttede værdier, eller hvis arvingen lever et driverliv eller har en uhæderlig livsførelse. En testator, der ønsker at gøre en arving arveløs, skal udtrykkeligt anføre dette i sit testamente ledsaget af en begrundelse. Begrundelsen for udelukkelsen skal foreligge på tidspunktet for testamentets oprettelse. Udelukkelsen medfører, at arvingen fortaber retten til arv, i det omfang der er anført i selve udelukkelsen, og andre personers ret til arv fra testatoren fastsættes, som om den arving, der er gjort arveløs, er død inden testatoren.
Ud over muligheden for at udelukke tvangsarvinger kan testatoren udtrykkeligt gøre en efterkommer, der er berettiget til tvangsarv, helt eller delvist arveløs, hvis den pågældende efterkommer er alvorligt gældsat eller ødsel. Den brøkdel, der skulle være tilfaldet en efterkommer, som er frataget tvangsarven, udbetales i stedet til dennes efterkommere. Denne fratagelse af retten til tvangsarv er kun gyldig, hvis den efterkommer, der er frataget retten til tvangsarv på tidspunktet for testatorens død, har et mindreårigt barn eller et mindreårigt barnebarn af et barn, der tidligere er afgået ved døden, eller har et myndigt barn eller et myndigt barnebarn af et barn, der tidligere er afgået ved døden, og som er uarbejdsdygtigt og trængende. Den arving, der er frataget retten til tvangsarv, får udbetalt arv af den brøkdel, der ikke er omfattet af frakendelsen, og det samme er tilfældet, hvis betingelserne for frakendelsen af retten til arv ikke længere er til stede på tidspunktet for testatorens død.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis testatoren ikke har oprettet testamente, tilfalder arven testatorens legale arvinger i arvefølgen på grundlag af princippet om, at de arvinger, der står øverst i arvefølgen, udelukker arvinger, der står længere nede i arvefølgen.
Testatorens legale arvinger er testators:
efterkommere, adopterede børn og børn i testatorens varetægt, som f.eks. testatorens partner og dennes efterkommere,
ægtefælle,
partner uden for ægteskab,
partner,
uformelle partner,
forældre,
adoptanter,
søskende og søskendebørn,
bedsteforældre og deres efterkommere og
andre slægtninge.
Med hensyn til retten til arv sidestilles en partner uden for ægteskab med en ægtefælle, mens børn født uden for ægteskab og deres efterkommere sidestilles med børn født i ægteskab og deres efterkommere. Et forhold uden for ægteskab, der berettiger til legal arv, er et forpligtende forhold mellem en ugift kvinde og en ugift mand af en vis varighed (mindst tre år eller derunder, hvis der er født et fællesbarn i forholdet), som er ophørt ved testators død, forudsat at betingelserne for et ægteskabs gyldighed er opfyldt.
Med hensyn til retten til arv sidestilles en partner med en ægtefælle, og eventuelle børn i dennes varetægt som partner sidestilles med egne børn. Et partnerskab er et forpligtende samlivsforhold mellem to personer af samme køn, som er indgået for en kompetent myndighed i overensstemmelse med bestemmelserne i en særlov (lov om partnerskab mellem to personer af samme køn).
Med hensyn til retten til arv sidestilles en uformel partner med en partner uden for ægteskab. Et uformelt partnerskab er et forpligtende samlivsforhold mellem to personer af samme køn, som ikke har indgået et partnerskab for en kompetent myndighed, dog forudsat at forholdet har varet i mindst tre år og fra begyndelsen har opfyldt betingelserne for gyldigheden af et partnerskab.
Testatorens efterkommere og ægtefælle arver i første række. De arvinger, der arver i første række, arver i lige lodder. Reglerne om stirpalarv finder anvendelse på denne arvefølge og betyder, at den brøkdel af dødsboet, som ville have tilfaldet et barn, der tidligere er afgået ved døden, hvis barnet havde overlevet testatoren, arves indbyrdes i lige lodder af det afdøde barns børn, dvs. testatorens børnebørn. Hvis et barnebarn er afgået ved døden inden testatoren, arves den brøkdel, der ville være tilfaldet det pågældende barnebarn, hvis dette havde været i live på tidspunktet for testatorens død, i lige lodder af det pågældende barnebarns børn, dvs. testatorens oldebørn, og så videre, så længe der er efterkommere af testatoren.
Hvis testator er barnløs, tilfalder arven arvinger i anden række, nemlig testatorens forældre og ægtefælle. Testatorens forældre arver halvdelen af boet, og testatorens ægtefælle arver den anden halvdel. Hvis testatoren har overlevet begge forældre, arver ægtefællen hele boet. Hvis testatorens ægtefælle ikke overlever testatoren, arver testatorens forældre hele boet i lige lodder, og hvis en af testatorens forældre er afgået ved døden inden testatoren, tilfalder den brøkdel af boet, som denne forælder ville have været berettiget til, hvis vedkommende havde overlevet testatoren, den anden forælder. Testatorens søskende og søskendebørn arver testatoren i anden række, hvis ægtefællen ikke overlever testatoren, og hvis en af eller begge testatorens forældre er afgået ved døden inden testatoren. I så fald (hvis en af eller begge testatorens forældre er afgået ved døden inden testatoren, hvis ægtefælle ikke er overlevet testatoren), tilfalder den brøkdel af boet, som hver af forældrene ville have været berettiget til, hvis de havde overlevet testatoren, forældrenes børn (dvs. testatorens søskende), deres børnebørn, oldebørn og øvrige efterkommere i nedstigende linje i overensstemmelse med de regler, der finder anvendelse på de tilfælde, hvor arven tilfalder testatorens børn og øvrige efterkommere i nedstigende linje. Hvis en af testatorens forældre er afgået ved døden inden testatoren, der ikke overleves af ægtefællen, uden at testatorens forældre har nogen efterkommere, tilfalder den brøkdel af boet, som den pågældende forælder ville have været berettiget til, hvis vedkommende havde overlevet testatoren, den anden forælder, og hvis den anden forælder ligeledes er afgået ved døden inden testatoren, der ikke overleves af ægtefællen, arver denne forælders efterkommere i nedstigende linje det, som ville være tilfaldet begge forældre.
Hvis en testator ikke har nogen efterkommere i nedstigende linje eller ægtefælle eller forældre, eller hvis testatorens forældre ikke har nogen efterkommere i nedstigende linje, tilfalder arven testatorens arvinger i tredje række. I tredje række tilfalder testatorens arv vedkommendes bedsteforældre, idet den ene halvdel af boet arves af bedsteforældrene på faderens side og den anden halvdel af bedsteforældrene på moderens side. Bedsteforældre i samme linje arver i lige lodder. Hvis en af disse slægtninge fra en linje er afgået ved døden inden testatoren, tilfalder den brøkdel af boet, som denne slægtning ville have været berettiget til, hvis vedkommende havde overlevet testator, dennes efterkommere i nedstigende linje (dvs. børn, børnebørn og øvrige efterkommere i nedstigende linje) i overensstemmelse med de regler, der finder anvendelse på de tilfælde, hvor arven tilfalder testatorens børn og øvrige efterkommere i nedstigende linje. Hvis bedsteforældrene i én linje er afgået ved døden inden testatoren uden at have efterkommere, tilfalder den brøkdel af boet, som disse bedsteforældre ville have været berettiget til, hvis de havde overlevet testatoren, bedsteforældrene fra den anden linje eller deres efterkommere i nedstigende linje.

Hvis en testator ikke har efterkommere i nedstigende linje eller forældre, eller hvis hverken testatorens efterkommere eller forældre har efterkommere i nedstigende linje eller ægtefælle eller bedsteforældre, der heller ikke har nogen efterkommere i nedstigende linje, tilfalder arven arvinger i fjerde række. Testatorens oldeforældre arver i fjerde række. Den ene halvdel tilfalder oldeforældrene på faderens side (denne halvdel tilfalder i lige lodder forældrene til testatorens bedstefader på faderens side og forældrene til testatorens bedstemoder på faderens side), og den anden halvdel tilfalder oldeforældrene på moderens side (denne halvdel af arven tilfalder i lige lodder forældrene til testatorens bedstefader på moderens side og forældrene til testatorens bedstemoder på moderens side). Hvis en eller flere af disse slægtninge ikke længere er i live, tilfalder den brøkdel af arven, som disse ville have været berettiget til, hvis de havde været i live, den slægtning, som var den begunstigede slægtnings ægtefælle. Hvis et ægtepar blandt disse slægtninge ikke er i live, tilfalder den brøkdel af arven, som dette ægtepar ville have været berettiget til, hvis det havde været i live, det andet ægtepar fra samme linje. Hvis oldeforældrene fra en linje ikke er i live, tilfalder den brøkdel af arven, som de ville have været berettiget til, hvis de havde været i live, oldeforældrene fra den anden linje.
Hvis der ikke er nogen arvinger i fjerde række, tilfalder arven efter testatoren dennes fjernere slægtninge i overensstemmelse med de arveregler, der finder anvendelse på testatorens oldeforældre.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Arvesager i første instans føres ved byretten eller for en notar, der er bemyndiget af retten.
Spørgsmålet om, hvorvidt byretten har stedlig kompetence til at behandle arvesager, afhænger af testatorens hjemsted på dødstidspunktet og subsidiært af testatorens bopæl, det sted, hvor langt den overvejende del af testatorens bo befinder sig i Republikken Kroatien, eller det sted, hvor testatoren har ladet sig indskrive i folkeregistret. Retten har betroet behandlingen af arvesager til notarer, og hvis flere notarer har deres registrerede hjemsted i rettens jurisdiktion, fordeles sagerne ligeligt mellem dem i alfabetisk rækkefølge i henhold til notarens efternavn.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Erklæringer om vedgåelse eller fragåelse af arv (arveerklæring) kan afgives mundtligt ved enhver byret, ved skifteretten eller for den notar, der behandler arvesagen, eller i et bekræftet dokument, der indeholder en arveerklæring, og som forelægges skifteretten eller den notar, der behandler den pågældende arvesag.
En erklæring om vedgåelse eller fragåelse af arv er uigenkaldelig.
Det er ikke obligatorisk at afgive en arveerklæring. Personer, der ikke har afgivet erklæring om fragåelse af arv, anses for at vedgå arven. Personer, der har afgivet en gyldig erklæring om vedgåelse af arven, kan ikke efterfølgende give afkald på denne.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

En erklæring om fragåelse eller vedgåelse af et legat kan afgives mundtligt ved skifteretten eller for den notar, der behandler den pågældende arvesag, eller også kan et bekræftet dokument om fragåelse eller vedgåelse af legatet forelægges skifteretten eller den notar, der behandler arvesagen.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Retten til tvangsarv er en ret til arv, som erhverves ved testatorens død. En tvangsarving kan enten afgive en mundtlig erklæring om vedgåelse eller fragåelse af tvangsarv ved enhver byret, ved skifteretten eller for den notar, der behandler den pågældende arvesag, eller forelægge skifteretten eller den notar, der behandler den pågældende arvesag, et bekræftet dokument med en arveerklæring.
I arvesager udøves retten til tvangsarv kun på en tvangsarvings anmodning – hvis en tvangsarving i forbindelse med behandlingen af en arvesag ikke fremsætter krav om tvangsarv, påhviler det ikke retten eller notaren at fastslå tvangsarvingens ret til tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Arvesager er ikkekontraditoriske sager, hvor formålet er at fastslå, hvem testatorens arvinger er, omfanget af testatorens bo, og hvilke andre rettigheder arvinger, legatarer og andre personer er berettiget til med hensyn boet.
Arvesager behandles ved byretten eller for en notar, der er bemyndiget af retten. En byret, der har stedlig kompetence til at behandle arvesager, kaldes også en skifteret. Spørgsmålet om, hvorvidt byretten har stedlig kompetence til at behandle arvesager, afhænger af testatorens hjemsted på dødstidspunktet og subsidiært testatorens bopæl, det sted, hvor langt den overvejende del af testatorens bo befinder sig i Republikken Kroatien, eller det sted, hvor testatoren har ladet sig indskrive i borgerregistret.
Arvesager indledes af egen drift, efter at retten har modtaget en dødsattest, en udskrift fra et register over dødsfald eller et tilsvarende dokument. Retten overlader det til en notar med registreret hjemsted i den pågældende retskreds at behandle arvesager og leverer dødsattesten til notaren samt fastsætter en frist for afslutningen af behandlingen af sagen. Notaren behandler sagen i sin egenskab af bemyndiget af retten i henhold til en retsafgørelse om, at behandlingen af arvesagen overdrages til notaren, og i overensstemmelse med arvelovens bestemmelser. Arvesager behandles som hovedregel af en notar i dennes egenskab af bemyndiget af retten; kun undtagelsesvist behandles denne sagstype af retten.
En notar, der behandler arvesager som bemyndiget af retten, har i lighed med en dommer eller rådgiver ved byretten beføjelse til at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige i sagen, og træffe alle beslutninger, medmindre andet er fastsat i arveloven. Hvis parterne under behandlingen af sagen for notaren anfægter de faktiske omstændigheder, som en af deres rettigheder afhænger af (f.eks. retten til arv, arveloddets størrelse osv.), eller som sammensætningen af boet eller genstanden for legatet afhænger af, skal notaren hjemvise sagen til retten med henblik på rettens afgørelse om udsættelse af sagen og pålægge parterne at anlægge et civilt eller forvaltningsretligt søgsmål. Hvis parterne under behandlingen af sagen for notaren anfægter de faktiske omstændigheder, som retten til et testamentarisk legat eller en anden ret afhænger af, skal notaren hjemvise sagen til retten, som pålægger sagens parter at anlægge et civilt eller forvaltningsretligt søgsmål, men som ikke udsætter behandlingen af arvesagen. I specifikke tilfælde, der er beskrevet i loven (afgørelser om oprettelse af særeje i forhold til en arvings formuegenstande, om de rettigheder, som medarvinger, der har været samlevende med eller tjent i forening med testatoren, har, og om skifte) kan notaren alene træffe afgørelse, hvis alle sagens parter giver deres samtykke. I modsat fald skal notaren ligeledes i dette tilfælde hjemvise sagen til retten. Den ret, der har bemyndiget en notar til at behandle arvesager, fører regelmæssigt tilsyn med notarens arbejde.
Skifteretsmødet er det væsentligste element i behandlingen af en arvesag, og der kan blive afholdt flere retsmøder af denne art.
Der afholdes ikke skifteretsmøde i arvesager, hvis den afdøde ikke har efterladt noget bo, eller hvis testatoren kun har efterladt løsøregenstande og tilsvarende rettigheder, og hvis ingen af de arveberettigede personer stiller krav om afholdelse af skifteretsmøde.
Parterne (arvinger, legatarer samt andre personer, der har en rettighed i forhold til boet), personer, der lovligt kan fremsætte krav om udlæg i boet (hvis er foreligger et testamente), eksekutoren (hvis en sådan er udpeget) og andre relevante personer, indkaldes til et skifteretsmøde. I indkaldelsen til et møde giver retten eller notaren de relevante personer meddelelse om, at sagen er indledt, og om hvorvidt der er blevet forelagt et testamente for retten eller notaren, og de relevante personer tilsiges omgående at indlevere et skriftligt testamente eller et dokument, der bekræfter det mundtlige testamente, hvis en person er i besiddelse af et sådant, eller at oplyse navnene på vidnerne til det mundtlige testamente. I indkaldelsen informeres de relevante personer specifikt om, at de, indtil der er truffet en afgørelse i første instans i arvesagen, kan afgive en mundtlig erklæring på retsmødet om fragåelse af arven eller en

skriftlig, offentlig erklæring i form af et bekræftet dokument, og at en eventuel udeblivelse fra retsmødet eller undladelse af at afgive erklæring indebærer, at de antages af ville vedgå arven.
Eventuelle spørgsmål, der er relevante, for at der kan træffes en afgørelse i arvesager, herunder især retten til arven, arveloddets størrelse og retten til legater, vil blive behandlet på et skifteretsmødet. Retten eller notaren træffer en afgørelse på grundlag af udfaldet af alle retsmøderne. Retten eller notaren har både beføjelse til at afdække faktiske omstændigheder, som sagens parter ikke har forelagt, og til at fremlægge bevismidler, som sagens parter ikke har fremført, hvis retten eller notaren finder, at disse faktiske omstændigheder og bevismidler er relevante for afgørelsen. Som hovedregel træffer retten eller notaren afgørelse om rettighederne, efter de har givet de relevante personer mulighed for at afgive de nødvendige erklæringer. De rettigheder, der tilfalder eventuelle personer, som på trods af at være blevet behørigt indkaldt, er udeblevet fra retsmødet, tages op til behandling af retten eller notaren med udgangspunkt i de for retten eller notaren tilgængelige oplysninger og under hensyntagen til eventuelle skriftlige erklæringer, der afgives af disse personer, og som modtages, inden afgørelsen træffes.
Arveerklæringer er erklæringer, hvorefter en arving enten vedgår eller fragår arven. Enhver person har tilladelse, men ikke pligt, til at afgive en arveerklæring. Personer, der ikke har afgivet erklæring om fragåelse af arv, anses for at vedgå arven. Personer, der har afgivet en gyldig erklæring om vedgåelse af arven, kan ikke efterfølgende give afkald på denne. Retten eller notaren pålægger ikke nogen at afgive en arveerklæring, men en arving, der ønsker at afgive en sådan, kan afgive en mundtlig erklæring ved skifteretten eller for den notar, der behandler arvesagen, ved enhver anden byret eller ved at forelægge skifteretten eller den notar, der behandler arvesagen, et bekræftet dokument, der indeholder en arveerklæring. Ved afgivelse af en erklæring om fragåelse af arven påhviler det retten eller notaren at advare arvingen om de konsekvenser, der er forbundet med en sådan erklæring, og at rådgive arvingen om, at fragåelsen af arven alene kan foretages i vedkommendes eget navn samt for vedkommendes efterkommere i nedstigende linje.
Retten udsætter behandlingen af arvesagen og pålægger parterne at anlægge et civilt eller forvaltningsretligt søgsmål, hvis de anfægter de faktiske omstændigheder, som en af deres rettigheder, sammensætningen af boet eller genstanden for legatet afhænger af. Den part, hvis rettighed retten anser for at være mindst plausibel, pålægges at anlægge et civilt eller forvaltningsretligt søgsmål. Hvis parterne anfægter de faktiske omstændigheder, som retten til et testamentarisk legat eller en anden rettighed afhænger af, pålægger retten parterne at anlægge et civilt eller forvaltningsretligt søgsmål, men udsætter ikke behandlingen af arvesagen.
Ved afslutningen af behandlingen af arvesagen træffer retten eller notaren en afgørelse i sagen. Eftersom arvesager ifølge kroatisk ret gennemføres i kraft af lovgivningen på tidspunktet for testatorens død, er afgørelser i arvesager en retskonstaterende afgørelse. I afgørelsen fastslås det, hvem der er arvinger efter testatorens død, og hvilke rettigheder andre personer har erhvervet. Afgørelsens indhold er fastlagt i arveloven, og afgørelsen indeholder oplysninger om: testatoren (navn og efternavn, personnummer, navn på en af testatorens forældre, fødselsdato, nationalitet og, hvis det drejer sig om en person, der var gift, da vedkommende afgik ved døden, vedkommendes efternavn før ægteskab), boets indhold (oplysninger om fast ejendom, herunder oplysninger registreret i tingbogen, oplysninger om løsøregenstande og andre rettigheder, som retten har vurderet som værende omfattet af boet), arvingerne (navn og efternavn, personnummer, hjemsted, arvingens forhold til testatoren, oplysninger om, hvorvidt arven tilfalder arvingen som en legal eller testamentarisk arv, og hvis der er flere arvinger, den enkelte arvings arvelod anført som en brøkdel af dødsboet), eventuelle begrænsninger eller behæftelser af arvingernes rettigheder (hvorvidt arvingens rettighed er afhængig af en betingelse, en frist eller et pålæg, og, hvis dette er tilfældet, hvorvidt og hvordan rettighederne på anden måde er begrænset eller behæftet, og oplysninger om den begunstigede i denne forbindelse), personer, der er berettigede til et legat eller andre rettigheder, der er afledt af boet, med en nøjagtig angivelse af den pågældende rettighed (personens navn og efternavn, personnummer og hjemsted).
Afgørelsen i arvesagen forkyndes for alle arvinger og legatarer samt for alle personer, der under behandlingen af sagen har gjort gældende, at de er arveberettigede, og den endelige afgørelse forelægges ligeledes den kompetente skattemyndighed. I en afgørelse vedrørende dødsboskifte fastslår retten eller notaren, at der, når den endelige afgørelse om dødsboskifte foreligger, skal foretages de behørige indførelser i tingbogen i overensstemmelse med bestemmelserne i tinglysningsloven, og at løsøre, der er i rettens, notarens eller, efter deres anvisning, tredjemands varetægt, overdrages til de dertil berettigede personer.
Inden retten eller notaren træffer en afgørelse i en arvesag, kan de på en legatars begæring træffe en særskilt afgørelse om et legat, forudsat at dette legat ikke anfægtes af arvingerne. Hvis boets sammensætning kun delvist er uanfægtet, kan der træffes en delafgørelse i arvesagen med henblik på at fastslå, hvem der er arvinger og legatarer, og hvad der ikke anfægtes som værende en del af boet.
Afgørelser truffet af en notar, der er bemyndiget af retten i arvesager, kan påklages. En eventuel indsigelse skal indgives til notaren senest otte dage fra meddelelsen af afgørelsen til parterne, og det påhviler notaren omgående at forelægge indsigelsen for den kompetente byret sammen med sagsakterne. Indsigelser behandles af en enkelt dommer. Eventuelle ubetimelige, ufuldstændige eller uantagelige indsigelser tilsidesættes af retten. I forbindelse med behandlingen af en indsigelse vedrørende en afgørelse truffet af en notar kan retten vælge at stadfæste afgørelsen helt eller delvist eller at ophæve den. Hvis afgørelsen ophæves (helt eller delvist), behandles den ophævede del af afgørelsen af retten selv. Rettens afgørelse om hel eller delvis ophævelse af den af notaren trufne afgørelse kan ikke påklages af enkeltpersoner. Afgørelsen vedrørende indsigelsen vil blive forkyndt for parterne og notaren.
Afgørelser truffet af en ret i første instans i arvesager kan påklages, medmindre andet er fastsat i arveloven. En appel kan indgives senest 15 dage efter meddelelsen af den afgørelse, der er truffet af retten i første instans. Der kan indgives en appel til retten i første instans, som i forbindelse med behandlingen af en rettidig indgivet appel kan træffe en ny afgørelse, der ændrer den anfægtede afgørelse, forudsat at den ikke indebærer, at andre personers rettigheder, der bygger på denne afgørelse, bliver krænket. Hvis retten i første instans ikke ændrer sin afgørelse, henvises appellen til retten i anden instans, uanset om appellen er indgivet rettidigt i henhold til den lovbestemte frist. Som hovedregel behandler retten i anden instans alene appeller, der er rettidigt indgivet, men den kan ligeledes behandle en appel, som ikke er indgivet rettidigt, forudsat at appellen ikke indebærer, at andre personers rettigheder, der bygger på den anfægtede afgørelse, bliver krænket.
Det er ikke tilladt at iværksætte ekstraordinære retsmidler i arvesager.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Man bliver legal eller testamentarisk arving i kraft af selve lovgivningen ("*ipso jure*") ved testatorens død. På det tidspunkt bliver arvingen berettiget til arv, og dødsboet overdrages i overensstemmelse med loven til arvingen og bliver dennes arv. Det er ikke nødvendigt at afgive en arveerklæring for at blive arveberettiget. Arvinger, der ikke ønsker at arve, har ret til at fragå arven, indtil der er truffet en afgørelse i arvesagen.
En legatar bliver ved testatorens død berettiget til et legat.
Arvesager, hvori det fastslås, hvem testatorens arvinger er, omfanget af testatorens bo, og hvilke andre rettigheder arvinger, legatarer og andre personer er berettiget til med hensyn til boet, er beskrevet i svaret på spørgsmål 6 vedrørende arvesager.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvinger, der ikke er fragået arven, hæfter solidarisk for testatorens gæld med den respektive arvings andel af boet.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Med henblik på indførelse i tingbogen skal følgende dokumenter fremsendes til tinglysningskontoret ved byretten i den retskreds, hvor ejendommen er beliggende:
et forslag til registrering

det originale adkomstdokument eller en bekræftet genpart heraf (den juridiske dokumentation for adkomsten – en købeaftale, et gavebrev, en aftale om underhold, en afgørelse om dødsboskifte osv.)
dokumentation for erhververens nationalitet (et identitetskort med angivelse af statsborgerskab, en bekræftet kopi af pas osv.) eller dokumentation for status som juridisk person (en udskrift fra selskabsregistret), hvis erhververen er en udenlandsk juridisk person
hvis den begunstigede er repræsenteret ved en advokat, skal den originale fuldmagt eller en bekræftet kopi heraf fremvises
hvis den begunstigede ikke har en advokat til at repræsentere sig, og den begunstigede opholder sig i udlandet, er vedkommende forpligtet til at udpege en advokat med bopæl i Kroatien, der kan modtage dokumenter
kvittering for betalt retsafgift, der udgør 200 HRK, overskrift nr. 16, og for en stempelafgift på 50 HRK, overskrift nr. 15, i overensstemmelse med lov om retsafgifter (NN nr. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 og 157/13).

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er efter kroatisk lovgivning ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer. Begrundelsen herfor er, at dødsboet i kraft af lovgivningen overdrages til arvingerne på det tidspunkt, hvor arvesagen indledes (dvs. når testator afgår ved døden eller erklæres død).
Det følger imidlertid af kroatisk lovgivning, at skifteretten i nærmere angivne tilfælde udpeger en midlertidig bobestyrer. Det er tilfældet, hvis arvingernes identitet er ukendt, hvis deres opholdssted er ukendt, eller hvis der ikke kan opnås kontakt til arvingerne, samt i andre tilfælde hvor det måtte være nødvendigt. Den midlertidige bobestyrer er påtaleberettiget og kan også selv blive sagsøgt, har beføjelse til at inddrive fordringer eller afvikle fordringer på vegne af arvingerne og repræsentere arvingerne. Retten kan om nødvendigt angive særlige rettigheder og pligter for bobestyreren. Retten kan ligeledes udpege en bestyrer af det bo, der på testatorens kreditorers begæring er blevet udskilt fra arvingernes arvelod.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Boet bestyres af arvingerne med undtagelse af de tilfælde, hvor ansvaret er blevet overladt til eksekutor af testamentet eller til en bobestyrer.
Testatoren kan i sit testamente udpege en eller flere eksekutorer af testamentet. En person, der er udpeget som eksekutor af testamentet, har ikke pligt til at påtage sig dette hverv. Testatoren anfører eksekutorens opgaver i testamentet. Hvis testatoren ikke har givet specifikke anvisninger, vil eksekutorens opgaver særlig bestå i:
at drage omsorg og træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte boet på vegne af arvingerne og for deres regning
at bestyre boet
at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at afvikle fordringer og udbetale legater på vegne af arvingerne og for deres regning.
Administratoren skal i denne forbindelse til enhver tid sørge for, at administrationen af testamentet gennemføres som ønsket af testatoren.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Efter kroatisk lovgivning udpeges der som hovedregel ikke en bobestyrer. Grunden er, at dødsboet i kraft af lovgivningen overdrages til arvingerne på det tidspunkt, hvor arvesagen indledes (dvs. når testator afgår ved døden eller erklæres død). Arvingerne bestyrer og disponerer over alt, der udgør arven. Hvis der er flere arvinger, bestyrer og disponerer alle arvingerne i fællesskab over alt, der udgør arven, med undtagelse af det, som er blevet overladt til eksekutoren af testamentet eller til en bobestyrer, indtil de enkelte arvingers retmæssige arvelod er blevet fastslået.
Efter de enkelte arvingers retmæssige arvelod er blevet fastslået i den endelige skifteretsafgørelse, bestyrer og disponerer samtlige arvinger indtil boets afvikling over det, der indtil dette tidspunkt har været fælleseje, i overensstemmelse med de regler, hvorefter arvingerne bestyrer og disponerer over boet, med undtagelse af den del af boet, som er blevet overladt til eksekutoren af testamentet eller til en bobestyrer.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Hvis der er udpeget en eksekutor af testamentet, udsteder retten under behandlingen af arvesagen omgående et bevis til eksekutoren på dennes anmodning som dokumentation for eksekutorens funktion og beføjelser og med en anvisning om, at eksekutorens erklæringer skal behandles, som var det erklæringer afgivet af testatoren selv. Enhver, der handler i god tro og i overensstemmelse med en erklæring fremsat af en person, der har forevist identifikation i form af en attest udstedt af retten, hvoraf det fremgår, at vedkommende er eksekutor af testamentet, er ikke erstatningspligtig for eventuelle tab, som arvingerne måtte lide. Hvis retten opsiger eksekutoren af testamentet, påhviler det denne omgående at tilbagelevere den attest, der dokumenterer eksekutorens funktion og beføjelser, dersom en undladelse heraf medfører, at den pågældende eksekutor holdes ansvarlig for eventuelle tab, der måtte opstå i forbindelse hermed.
Efter afslutningen af behandlingen af arvesagen træffer skifteretten en afgørelse. I denne afgørelse fastslås det, hvem der er testatorens arvinger efter dennes død, og hvilke rettigheder der herved tildeles arvingerne samt øvrige personer. Da status som arving ifølge kroatisk lovgivning opnås i kraft af lovgivningen, er formålet med at fastslå, hvem der er arving, ikke at opnå retten til at arve eller at erhverve selve arven (idet denne retsstilling i begge tilfælde opnås automatisk, når testatoren afgår ved døden), men blot at muliggøre og fremme udøvelsen af de rettigheder og pligter, der er forbundet med at arve.
Virkningen af den endelige skifteretsafgørelse er, at denne anses for at indeholde en angivelse af boets sammensætning, identiteten på testatorens arvinger, arveloddernes størrelse, eventuelle begrænsninger eller hæftelser for så vidt angår arvingernes ret til at arve, og, hvor dette er tilfældet, hvorvidt der er ret til legater og i givet fald hvilke.
Det, der fastslås i den endelige skifteretsafgørelse, kan anfægtes af en person, som ifølge arvelovens bestemmelser ikke er bundet af, at skifteretsafgørelsen er endelig, og dette kan ske ved anlæggelse af et civilt søgsmål mod de personer, der begunstiges som følge af de konklusioner, hvis pålidelighed den pågældende drager i tvivl.
Den endelige skifteretsafgørelse er ikke bindende for personer, der gør gældende, at de er berettigede til en andel af det, der er fastslået som værende boet, men dette forudsætter, at disse personer ikke har deltaget i skifteretsmødet som parter og heller ikke er blevet behørigt, personligt indkaldt til dette møde.
Skifteretsafgørelsen er heller ikke bindende for personer, der gør gældende, at de som følge af testatorens død er berettiget til legal eller testamentarisk arv, eller at de er berettiget til et legat, men dette forudsætter ligeledes, at de ikke har deltaget i skifteretsmødet som parter og heller ikke er blevet behørigt, personligt indkaldt til dette møde.
Som en undtagelse er personer, der har deltaget i skifteretsmødet som parter eller er blevet behørigt indkaldt til dette møde, ikke bundet af den endelige skifteretsafgørelse for så vidt angår eventuelle rettigheder til deres arvelod i henhold til et testamente, der efterfølgende bliver fundet, eller for så vidt angår rettigheder, der er fastslået i civile eller forvaltningsmæssige sager (som de er blevet pålagt at anlægge), efter skifteretsafgørelsen er blevet endelig, forudsat at de betingelser, som de eventuelt begrunder kravet i den civile sag om, at sagen skal gå om, er opfyldt.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 06/02/2023

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Italien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

En dødsdisposition kan kun foretages ved hjælp af et testamente. Fælles testamenter og aftaler om fremtidig arv er ikke tilladt.
Testamentariske dispositioner kan bestå af enten
udpegelse af en arving, som testator overlader en del af eller hele boet til uden at udspecificere de pågældende aktiver
et legat, hvorved testator disponerer over en eller flere udspecificerede aktiver.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Testamentariske dispositioner behøver ikke at blive registreret, uanset deres form. Hvis der er tale om et offentligt testamente, som er et testamente, der oprettes i form af et notarialdokument, skal notaren efter testators død overføre testamentet fra registret for testamenter til registret over inter vivos-transaktioner og registrere overførselsbeviset. Et holografisk testamente, som er et testamente, der oprettes egenhændigt, skal forelægges en notar efter testators død, således at notaren kan sikre sig, at det har retsvirkning, ved hjælp af en protokol om offentliggørelse, som derefter registreres.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

En testator har ret til at disponere over hele sin ejendom. Testators ægtefælle, børn og disses efterkommere og (hvis der ikke er nogen børn) testators forældre har ret til en tvangsarv, som er en minimumsandel af boet, der er forbeholdt dem. Et testamente, hvor der ikke tages hensyn til denne ret, er dog stadig gyldigt og har retsvirkning, forudsat at det ikke anfægtes af ovennævnte arvinger. Hvis testamentet ikke anfægtes, eller eventuelle forsøg på at anfægte det erklæres grundløse, har det fortsat ubegrænset retsvirkning.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke findes noget testamente, gælder bestemmelserne om arv efter bestemmelserne i den civile retsplejelov. Der kan være tilfælde, hvor der i et testamente kun disponeres over en del af boet. For så vidt angår resten af boet gælder dels bestemmelserne om arv efter loven og dels reglerne om testamentariske dispositioner. De personer, som arver i kraft af loven, er ægtefællen, børn, forældre, søskende og slægtninge op til sjette række. Deres andele af boet afhænger af, hvor mange af dem der reelt findes. Hvis der findes børn, udelukkes både forældre, søskende og fjernere slægtninge.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

En arv tilfalder arvingen på grundlag af en erklæring om accept, mens et legat tilfalder automatisk, forudsat at der ikke gives afkald på det. Man kan ikke nøjes med at acceptere en del af en arv. Accepten kan være udtrykkelig (ved hjælp af en erklæring) eller stiltiende (hvis arvingen foretager en handling, som man ikke kan foretage, medmindre man er arving, såsom salg af en del af den arvede ejendom). Accept af eller afkald på arv fremsættes i kraft af en erklæring, der udstedes af en notar eller en medarbejder ved den kompetente domstol i den retskreds, hvor arven er faldet. De samme regler gælder for modtagere af tvangsarv, som ikke må nøjes med kun at acceptere eller give afkald på tvangsarven. Disse arvinger må dog gerne give afkald på deres ret til en tvangsarv i et bo, hvis den del, som de skal arve, er blevet beskadiget. Hvis en modtager af en tvangsarv er blevet udelukket fra at arve eller har fået tildelt en andel af boet, der er mindre end tvangsarven, kan vedkommende træffe retlige foranstaltninger med det ene formål at gøre krav på en ret til at modtage tvangsarven.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Der er ikke fastlagt en enkelt procedure i lovgivningen.
Arven falder, når testator dør. Herefter identificeres de personer, der er udpeget som arvinger eller legatarer, på basis af testamentet eller de gældende retsregler. De pågældende personer har derefter selv ansvaret for at træffe de nødvendige foranstaltninger for at fremsætte de erklæringer om accept eller afkald, som efterfølgende bruges til at fastslå, hvem der skal arve og i hvilket omfang.
Hvis der findes flere fælles ejere, har hver af disse ret til at anmode om opdeling af boet. Denne opdeling kan foretages ved hjælp af en aftale eller i kraft af en anmodning til domstolene om at afsige en kendelse om opdeling af boet i en almindelig civilsag.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Legatarer opnår automatisk deres status, medmindre de giver afkald på arven. Man opnår status som arving i kraft af en udtrykkelig erklæring om accept eller en handling, som indebærer stiltiende accept. Personer, der udpeges som arvinger, og som er i besiddelse af goder, der udgør arven, bliver automatisk arvinger tre måneder efter den dato, hvor arven er faldet.
Udtrykkelig accept, som skal fremsættes inden for 10 år efter arvefaldet, kan være betingelsesløs accept eller accept som beneficium inventarii for at begrænse hæftelsen for afdødes gæld.
Accept af arv, der tilfalder mindreårige og andre umyndige personer, skal ske udtrykkeligt og som beneficium inventarii.
Accept af en arv eller et legat har tilbagevirkende kraft til det tidspunkt, hvor arven er faldet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvingerne hæfter for al afdødes gæld i forhold, der svarer til værdien af deres respektive andele af arven. Omvendt hæfter legatarer ikke for en sådan gæld.
Arvinger, der arver betingelsesløst, hæfter ubegrænset for afdødes gæld, og de hæfter således, selv om gælden overstiger værdien af de arvede aktiver.
Hvis arven er accepteret som beneficium inventarii, hæfter arvingen kun for afdødes gæld op til værdien af de arvede aktiver.
Hvis arven er accepteret som beneficium inventarii, skal der udarbejdes en rapport med en beskrivelse og angivelse af værdien af al ejendom, der udgør aktiver og passiver. Arvingen skal være bemyndiget af domstolene til at foretage eventuelle handlinger for at disponere over goder, der udgør arven, og denne bemyndigelse gives kun, hvis de pågældende handlinger harmonerer med interesserne hos kreditorerne i forbindelse med arven.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Arvinger og legatarer skal forelægge skattemyndighederne en arveerklæring, der rummer oplysninger om alle arvede aktiver, herunder fast ejendom, med de tilsvarende oplysninger fra matrikelregistret. En kopi af arveerklæringen bruges til registrering i matrikelregistret og dermed til registrering af eventuel ejendom i navnene på de arvinger eller legatarer, som er de nye ejere.
Der skal anvendes forskellige procedurer ved registrering af overtagelse af ejendom, som henholdsvis arvinger og legatarer arver, i ejendomsregistret. For legatarer registreres overtagelse af ejendom på grundlag af en kopi af det testamente, hvoraf arven fremgår. For arvinger registreres den udtrykkelige erklæring om accept eller handlingen, som tilkendegiver stiltiende accept.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer.
Enhver, der opretter et testamente, kan navngive en eksekutor, som kun har ansvaret for at administrere aktiverne, i det omfang der er nødvendigt for at varetage denne funktion.
I lovgivningen er det fastsat, hvilke personer der har ansvaret for at bestyre et bo, hvis arvingerne ikke er myndige.
Hvis ingen af de udpegede arvinger accepterer arven, kan en domstol anmodes om at udpege en midlertidig bobestyrer, som administrerer boets aktiver, indtil der udstedes en foreløbig erklæring om accept. På dette tidspunkt ophører bobestyrerens funktion automatisk.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Hvis en legatar forventer, at arvingerne træffer foranstaltninger, er det disse personer, der har ansvaret for at gennemføre testamentets bestemmelser.
Testator kan navngive en bobestyrer, som får ansvaret for at sikre, at bestemmelserne i testamentet efterleves.
Boets aktiver bestyres af de personer, der pålægges at gennemføre bestemmelserne i testamentet, indtil disse opgaver er tilendebragt.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Som regel har bobestyrere kun beføjelse til generel administration, så de kan beskytte aktiverne og deres værdi. Foranstaltninger vedrørende disponering over ejendom eller ekstraordinær administration kræver tilladelse fra en domstol.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Den kommune, hvor afdøde blev født eller var bosiddende, udsteder en dødsattest, et uddrag af registret over dødsfald og et bevis på familiestatus, som indeholder information om vedkommendes død, personoplysninger og familierelationer.
De offentlige myndigheder udsteder ikke nogen dokumenter, der attesterer en persons status som arving eller legatar.
Enhver, der ønsker at påberåbe sig status som arving eller legatar, kan fremlægge et bekræftet dokument i form af en erklæring, som to vidner, der ikke indgår i arvespørgsmålet, har oprettet hos en notar under strafferetligt ansvar. I stedet for et bekræftet dokument accepterer offentlige myndigheder desuden en erklæring, der er udarbejdet af den enkelte, stadig under strafferetligt ansvar.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 22/12/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Cypern

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

I princippet åbner den nationale lovgivning ikke mulighed for fælles testamenter. I praksis kan ægtefæller dog udpege hinanden som deres enearvinger, når de opretter deres testamente.
Testamenter oprettes og gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 23 i kapitel 195.
Testamenter skal udfærdiges på skrift og underskrives af testator eller en anden person efter anmodning fra og i nærværelse af testator. De skal desuden underskrives i nærværelse af mindst to vidner, idet alle skal være til stede samtidig, for at bekræfte og attestere testamentet i nærværelse af testator. Hvis testamentet består af flere sider, skal alle sider underskrives eller forsynes med initialer.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Et testamente kan enten

a) indskrives i registret i testators provins i henhold til bestemmelserne i artikel 9 i kapitel 189
b) opbevares på testators advokats kontor eller
c) opbevares af testator selv eller enhver anden, som vedkommende udpeger til dette formål.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Princippet om tvangsarv er indarbejdet i national lovgivning og reguleres af artikel 41 i kapitel 195. Artikel 51 i kapitel 195 er også relevant.
Børn har ret til at dele op til 25 % af boets nettoværdi. Hvis der ikke er børn, men derimod en overlevende ægtefælle eller far eller mor, har disse ret til at dele op til 50 %, mens hele arven kan tilfalde dem i alle andre tilfælde.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

I mangel af en dødsdisposition overdrages arven i henhold til bestemmelserne i artikel 44 ff. i kapitel 195.
Hvis der både findes børn og en ægtefælle, fordeles arvens nettoværdi ligeligt mellem ægtefællen og børnene. Hvis der ikke findes børn eller andre efterkommere, øges ægtefællens andel, afhængigt af om der findes andre slægtninge op til fjerde grad af slægtskab. Hvis der findes søskende eller forældre til afdøde, udgør en ægtefælles andel 50 % af nettoværdien, og hvis der ikke findes nogen slægtninge op til fjerde grad af slægtskab, er ægtefællen berettiget til tre fjerdedele af arven. I alle andre tilfælde tilfalder hele boet ægtefællen.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

I alle ovennævnte tilfælde er den kompetente myndighed domstolen i det distrikt, hvor testator havde sin sidste bopæl.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Indgivelse af ansøgning
Godkendelse af anmodning om midlertidig dispensation hos skatteinspektoratet
Udstedelse af overdragelsesdokument
Registrering af opgørelse
Betaling af eventuel gæld i boet, herunder skatteforpligtelser
Fordeling af boet
Registrering af endelige regnskaber
National lovgivning åbner ikke mulighed for, at en domstol iværksætter en arvesag ex officio.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Man kan blive arving, hvis man er slægtning til afdøde i op til sjette grad af slægtskab. De relevante bestemmelser findes i artikel 44 ff. i kapitel 195 samt første og andet bilag til kapitel 195.
Man kan også blive arving, hvis testator overdrager én et bo i vedkommendes testamente.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

I henhold til national lovgivning holdes arvinger ikke ansvarlige for afdødes gæld. Gæld opstår alene i selve boet, og dette fordeles først til arvingerne /legatarerne, når eventuel gæld (herunder skatteforpligtelser) er betalt. Den relevante bestemmelse findes i artikel 41(b) og 42 i kapitel 189.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Hvis begrebet "registrering" af ejendom betyder overdragelse af afdødes ejendom til arvingerne/legatarerne, kræves følgende dokumenter:
overdragelsesdokumentet
et bevis på afregning af skatteforpligtelser udstedt af skatteinspektoratet og tilladelse til overdragelse af ejendom
et bevis på afregning af skatteforpligtelser med relation til fast ejendom/kapitalgevinster
kvitteringer/bevis på betaling af kommuneskatter og kloakeringsafgifter samt en formel erklæring om fordeling fra bobestyreren og/eller eksekutoren
eventuelle andre dokumenter, som matrikelregistret og/eller skatteinspektoratet anmoder om.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Der skal udpeges en bobestyrer, som skal fordele boet. Vedkommende udpeges ved en retskendelse efter anmodning. Anmodning om bobehandling indgives i henhold til kapitel 189 artikel 18, 19, 20, 29, 49 m.fl. og kapitel 192. Anmodningen skal ledsages af en edsvoren erklæring fra den udpegede bobestyrer eller eksekutor og om nødvendigt en edsvoren erklæring fra en garant og sikkerhedsstillelse. Den skal desuden ledsages af en dødsattest og en arveattest, som er udstedt af borgmesteren i den kommune, hvor afdøde boede, og arvingernes samtykke til udpegelse af en bobestyrer. I alle andre henseender følges den procedure, der beskrives under pkt. 6 ovenfor.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Retten til at foretage dødsdispositionen ligger hos eksekutoren, og hvis denne er afgået ved døden eller ikke er interesseret heri, overgår retten til enhver person med en retlig interesse i boet, f.eks. en legatar eller arving.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyrerens beføjelser beskrives i artikel 41 i kapitel 189.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Her er der tale om overdragelsesdokumentet, hvori bobestyreren og/eller eksekutoren nævnes ved navn. Navnene på de arveberettigede anføres i anmodningen om bobehandling og/eller validering af testamentet og i den dødsattest og den arveattest, der udstedes af borgmesteren i den kommune, hvor afdøde boede.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 10/02/2023
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Letland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

I henhold til artikel 418 i civillovbogen (*Civillikums*) er et testamente en ensidig instruktion, som en person udfærdiger til brug efter sin død, og som vedrører alle vedkommendes aktiver, en del af disse aktiver eller enkelte effekter eller rettigheder. I henhold til artikel 420 i civillovbogen kan enhver oprette et testamente, undtagen mindreårige. Mindreårige, der er fyldt 16 år, kan oprette et testamente over deres uafhængige aktiver (artikel 195 i civillovbogen). Personer under værgemål kan også oprette testamente. I henhold til artikel 421 i civillovbogen kan personer, der er ude af stand til at give udtryk for deres hensigter, dog ikke oprette testamente.

I civillovbogen bestemmes det, at testamenter som følge af deres form enten er offentlige eller private.

Offentlige testamenter oprettes enten ved en notar eller ved en familiedomstol. Et offentligt testamente skal oprettes i testators nærvær. Som originalen af et offentligt testamente betragtes det eksemplar, der indføres i aktregistret hos en notar eller en konsul, eller i registret over testamenter ved en familiedomstol. Testator får en kopi af testamentet, når originalen er underskrevet.

For private testamenter gælder det i henhold til artikel 445 og 446 i civillovbogen, at et sådant testamente kun er gyldigt, hvis der er vished for, at det er udarbejdet af testator, og at det korrekt gengiver vedkommendes sidste vilje. Private testamenter udformes på skrift. Hele testamentet skal være skriftligt og underskrevet af testator selv.

I henhold til artikel 604 i civillovbogen defineres et testamente, hvor to eller flere personer gensidigt udpeger hinanden som arvinger ved hjælp af et enkelt dokument, som et fælles testamente. Hvis indsættelsen af en person som arving i et sådant testamente imidlertid er betinget af, at indsættelsen af den anden person skal være sket og være gyldig, således at indsættelsen kun vil være gyldig eller ugyldig i kombination med den anden person, betegnes testamentet som gensidigt.

I henhold til artikel 639 i civillovbogen indgås såkaldte arveaftaler ved, at en part tildeler en anden part rettighederne til sin fremtidige arv eller en del heraf, eller ved at flere parter tildeler sådanne rettigheder til hinanden. . I en arveaftale kan en part også tildele en arvelod til en anden part eller en tredjemand. En arveaftale kan ikke bruges til at udelukke en person fra at arve.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Hvis en dødsdisposition udformes som et offentligt dokument (notarialakt, testamente attesteret af en familiedomstol), indskrives den i det offentlige testamenteregister. Dødsdispositioner, der udfærdiges som private dokumenter, registreres ikke, medmindre de overdrages til en autoriseret notar eller en familiedomstol.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

En testator kan frit træffe beslutning om fordelingen af sit bo ved vedkommendes død med den begrænsning, at personer, der er berettiget til tvangsarv, testamenteres den pågældende tvangsarv. Personer, der er berettiget til tvangsarv, har kun ret til udlægning heraf i form af et pengebeløb.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Efter civillovbogen er ægtefæller, slægtninge og adoptivbørn arveberettigede.

Et adoptivbarn og dets slægtninge i nedstigende linje arver efter adoptanten eller dennes slægtninge. Slægtninge i nedstigende linje efter et adoptivbarn arver efter adoptivbarnet, og det samme gælder adoptanten eller dennes slægtninge. En arving, der befinder sig længere nede i arverækkefølgen, arver ikke, hvis en arving, der befinder sig højere oppe i arverækkefølgen, har givet udtryk for, at vedkommende ønsker at arve.

En ægtefælle arver sammen med en arving, der står som nummer et, to eller tre i arverækkefølgen. Når ægtefællen arver sammen med en arving, der står som nummer et i arverækkefølgen, modtager ægtefællen en arvelod svarende til barnets, hvis antallet af børn, der har givet udtryk for, at de ønsker at arve, er mindre end fire, men hvis der er fire eller flere børn, der har givet udtryk for, at de ønsker at arve, arver ægtefællen en fjerdedel. Når ægtefællen arver sammen med arvinger, der står som nummer to eller tre i arverækkefølgen, får ægtefællen halvdelen af boet. En ægtefælle får hele boet, hvis der ikke findes arvinger, der står som nummer et, to eller tre i arverækkefølgen, eller hvis disse ikke ønsker at arve.

Testators slægtninge arver i en bestemt rækkefølge, som dels er baseret på slægtskabets art og dels på graden af slægtskabet. I arverækkefølgen opdeles legale arvinger i fire klasser:

I den første klasse, hvor der ikke tages hensyn til slægtskabsgraden, arver alle slægtninge i nedstigende linje, hvis der ikke findes andre arveberettigede slægtninge i nedstigende linje mellem dem på den ene side og testator på den anden side.

I den anden klasse arver slægtninge i opstigende linje af nærmeste slægtskabsgrad til testator, og det samme gælder testators helsøskende og børn af helsøskende, der er døde forud for testator.

I den tredje klasse arver testators halvsøskende, og det samme gælder børn af disse halvsøskende, der er døde forud for testator.

I den fjerde klasse arver de resterende beslægtede i lige linje med nærmeste slægtskabsgrad uden skelnen mellem helt og delvist slægtskab.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Autoriseret notar.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Autoriseret notar.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Autoriseret notar.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Autoriseret notar.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Når boet er åbnet, skal arvingen give udtryk for, om vedkommende ønsker at vedgå arven. Dette gøres ved at indgive en arveanmodning til en autoriseret notar. Den autoriserede notar indleder bobehandlingen, meddeler, at boet er åbnet, identificerer de arveberettigede og udsteder et arvebevis.

Hvis bobehandlingen sker i henhold til en dødsdisposition, skal denne indgives til en autoriseret notar, som læser den og erklærer den for værende trådt i kraft i henhold til lovgivningen. Også her skal arvingen meddele, om vedkommende ønsker at vedgå arven. Hvis der er indsat en legatar, fremgår vedkommende ligeledes af arvebeviset.

Lettisk lov giver ikke mulighed for afvikling og skifte af testators aktiver. Testator kan indføje en bestemmelse herom i dødsdispositionen, men dette er ikke almindeligt. Når den autoriserede notar har bekræftet de arveberettigede, kan arvingerne bevare boet i fælleseje eller skifte boet ved at indgå en aftale om boskifte. Hvis kun en enkelt eller nogle af arvingerne ønsker at skifte boet, mens de øvrige ikke ønsker det, kan de parter, der ønsker at skifte boet, indbringe sagen for domstolene.

Det eneste tilfælde, hvor loven giver mulighed for salg af testators aktiver, er, når der ingen arvinger er, og aktiverne erklæres for *bona vacantia* og dermed tilfalder staten. Hvis der er kreditorer, sælges boet på auktion af en autoriseret foged. Hvis der ikke er kreditorer, træffer skattemyndighederne beslutning om bortsalg af boet.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Efter definitionen i artikel 500 i civillovbogen er legatarer personer, der kun har fået testamenteret en enkelt effekt fra et bo og ikke hele boet eller en andel af boet, og arven kaldes en arvelod eller et legat.

Den pågældende skal indgive en arveanmodning til en autoriseret notar. Hvis der findes en dødsdisposition, skal denne også indgives til og læses af den certificerede notar. Den certificerede notar udsteder et arvebevis til arvingerne og legatarerne efter udløbet af fristen for vedgåelse af arven, som fastsættes af notaren (mindst tre måneder), eller som fremgår af civillovbogens bestemmelser (et år efter åbningen af bobehandlingen eller efter formodning om åbning af bobehandlingen).

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

I civillovbogen fastsættes det, at alle testators rettigheder og pligter overgår til arvingen, når denne vedgår arven, medmindre disse rettigheder og pligter bortfalder ved testators død. Arvinger hæfter for testators gæld, herunder med deres egen formue, hvis boet ikke kan dække gælden. En arving, der har vedgået arv og gæld på betingelse af beneficium inventarii, hæfter kun for testators gæld og andre krav mod testator op til boets værdi.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Arvebeviset og registreringsanmodningen indgives til matrikelregistret.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Følgende personer kan udpeges:

En kurator for boet – efter åbning af bobehandlingen. Efter anmodning fra arvingerne eller i visse tilfælde i henhold til loven (f.eks. når boet er kraftigt gældstynget, der ikke er nogen arvinger, eller man ikke kan komme i kontakt med dem osv.), fastsættes forvaltningen af boet af en autoriseret notar i et særligt dokument, der indgives til en familiedomstol med henblik på beskikkelse af en kurator.

En eksekutor for testamentet – dette sker, mens testator stadig lever, i forbindelse med oprettelse af testamentet.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Når et testamente får retsvirkning, udpeges den eksekutor for testamentet, som enten er indsat i selve testamentet eller ved en anden særlig klausul, som bobestyrer. Hvis der ikke er indsat en eksekutor, udpeges en af de arvinger, der er indsat i testamentet, som bobestyrer. Hvis der ikke er indsat nogen arvinger i testamentet, beskikker en familiedomstol en kurator til at bestyre boet i henhold til en beslutning truffet af en autoriseret notar.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

En eksekutors retlige status og grænserne for vedkommendes rettigheder og pligter fastlægges i testamentet og er et udtryk for testators vilje. Hvis der ikke foreligger yderligere instrukser fra testator, skal eksekutor blot sikre, at testators sidste vilje respekteres og gennemføres, og sørge for, at boet gøres op og fordeles mellem arvingerne og legatarerne i det nødvendige omfang.

Kuratorer for et bo handler uafhængigt, når de bestyrer og repræsenterer boet, og på boets vegne. Kuratorer bestyrer et bo med samme omhu, som de ville forvalte deres egne midler. I den periode, hvor de bestyrer boet, indsender kuratorerne årlige opgørelser til familiedomstolen, og når boet er blevet fordelt mellem arvingerne, eller når kuratorperioden udløber af andre årsager, indsender de en endelig opgørelse. Funktionen som kurator og kurators ret til at handle på boets vegne udløber, når en notar udsteder et arvebevis.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

En autoriseret notar udsteder et arvebevis i form af en notarialakt. Lovligheden af en notarialakt kan ikke anfægtes. Den kan dog anfægtes ved et særskilt søgsmål.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Your Europe
This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 06/02/2024

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Litauen

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Dødsdispositionen udfærdiges i form af et testamente ifølge civillovbogen for Republikken Litauen (*Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas*). Et testamente kan være officielt (udfærdiges på skrift in duplo og attesteres af enten en notar eller en medarbejder ved et litauisk konsulat i udlandet) eller privat (et holografisk testamente angiver testators fornavn og efternavn, datoen (dag, måned og år) og stedet for oprettelsen af testamentet med angivelse af testators ønsker og underskrevet af testator; denne type testamente kan være udfærdiget på et hvilket som helst sprog). Ægtefæller kan oprette et fælles testamente, hvor begge ægtefæller gensidigt gør hinanden til arvinger, således at den overlevende ægtefælle arver alle afdødes aktiver efter den ene ægtefælles død (inklusive andelen af aktiver i fælleseje), efter udbetaling af eventuel tvangsarv.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Et officielt testamente attesteres og indskrives i notarregistret i overværelse af testator. Testator beholder et eksemplar af testamentet, og det andet eksemplar bliver hos attesteringsinstansen. Testator kan overdrage et privat testamente til en notar eller en af Litauens konsulater i udlandet for at få det opbevaret på et sikkert sted. Registret over testamenter udarbejdet i Litauen forvaltes af det centrale tinglysningskontor (*Centrinė hipotekos įstaiga*). Notarer og konsulatmedarbejdere skal inden for tre hverdage give det centrale tinglysningskontor besked om alle testamenter, der attesteres, modtages til opbevaring eller ophæves. Anmeldelsen skal indeholde testators fornavn og efternavn, personnummer og bopæl samt dato og sted for udfærdigelse af testamentet, dets type og stedet, hvor det opbevares. Det er ikke nødvendigt at angive testamentets indhold.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja, i civillovbogen er retten til tvangsarv fastslået: arveladers børn (adoptivbørn), ægtefælle og forældre (adoptivforældre), som afdøde forsørgede på sin dødsdag, arver, uanset testamentets indhold, halvdelen af den andel, som de hver især ville have været berettiget til ved intestatarv (tvangsarven), medmindre de testamenteres mere i testamentet. Tvangsarven fastlægges på grundlag af boets værdi, inklusive almindeligt bohave og udstyr i husholdningen.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger et testamente, fordeles boet som intestatarv. Når boet gøres til genstand for intestatarv, modtager følgende personer lige store dele af boet: arvinger af første grad – arveladers børn (inklusive adoptivbørn) og arveladers børn født efter arveladers død; arvinger af anden grad – arveladers forældre (adoptivforældre), børnebørn; arvinger af tredje grad – arveladers bedsteforældre på fædrene og mødrene side og arveladers oldebørn; arvinger af fjerde grad – arveladers søskende og oldeforældre på fædrene og mødrene side; arvinger af femte grad – børn af arveladers søskende (nevøer og niecer) og arveladers forældres søskende (onkler og tanter); arvinger af sjette grad – børn af arveladers forældres søskende (fætre og kusiner). Arvinger af anden grad er kun berettiget til intestatarv, når der ikke findes arvinger af første grad, hvis disse giver arveafkald, eller hvis alle arvinger af første grad er blevet frataget arveretten. Arvinger af tredje, fjerde, femte og sjette grad arver, hvis der ikke findes arvinger af en højere grad, eller hvis disse giver arveafkald eller har fået frataget arveretten. Adoptivbørn og deres slægtninge i nedstigende linje, der arver efter deres adoptivforældres eller dennes slægtninges død, behandles på lige fod med børn af adoptivforældrene og deres slægtninge i nedstigende linje. De er ikke berettiget til intestatarv, hvis deres biologiske forældre og andre slægtninge af højere grad i lige linje er døde, og det samme gælder ved deres biologiske søskendes død. Adoptivforældre og deres slægtninge, der arver efter deres adoptivbarns eller dennes slægtninge i nedstigende linjes død, behandles på lige fod med biologiske forældre og andre biologiske slægtninge. Biologiske forældre til et adoptivbarn og andre biologiske slægtninge af højere grad i lige linje er ikke berettiget til intestatarv ved adoptivbarnets eller dennes slægtninge i nedstigende linjes død. Børn født inden for ægteskab eller af forældre, hvis ægteskab er blevet omstødt, er berettiget til intestatarv, og det samme gælder børn født uden for ægteskab, hvor faderskabet er ifølge loven. I tilfælde hvor børnebørn eller børns forældre, som ville have arvet, allerede er døde på tidspunktet for åbning af bobehandlingen, er arveladers børnebørn eller oldebørn berettiget til intestatarv på lige fod med de tilsvarende arvinger af første og anden grad. De arver ligelige andele af den del af boet, som deres afdøde far eller mor ville have arvet ved intestatarv. Arveladers overlevende ægtefælle er berettiget til intestatarv eller arver på lige fod med eventuelle arvinger af første eller anden grad. Ægtefællen arver en fjerdedel af boet på lige fod med arvinger af første grad, når der ikke er flere end tre arvinger ud over ægtefællen. Når der er flere end tre arvinger, arver ægtefællen og de øvrige arvinger lige store andele. Hvis ægtefællen arver på lige fod med arvinger af anden grad, er førstnævnte berettiget til halvdelen af arven. Hvis der ikke er nogen arvinger af første eller anden grad, arver ægtefællen hele boet. Almindeligt bohave og udstyr i husholdningen tilfalder arvinger ved intestatarv uanset deres slægtskabsgrad og arveandel, hvis de har levet sammen med afdøde i mindst et år op til dødstidspunktet.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Notaren og retten på stedet for åbning af bobehandlingen.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Notaren på stedet for åbning af bobehandlingen.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Notaren på stedet for åbning af bobehandlingen.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Notaren på stedet for åbning af bobehandlingen.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

I henhold til civillovbogen skal en arving vedgå arven for at modtage den. Denne vedgåelse kan ikke være delvis eller omfattet af betingelser eller undtagelser. En arving anses for at have vedgået arv og gæld, hvis vedkommende tager boet i besiddelse eller har indgivet meddelelse om vedgåelse af arven til en notar på stedet for åbning af bobehandlingen. En arving anses for at have vedgået arven, når vedkommende har taget boet i besiddelse, behandler det som sin ejendom (når vedkommende tager boet i besiddelse, anvender, disponerer over og fører tilsyn med boet, betaler skatter og har givet retten besked om sin hensigt om vedgå arven og udpege en bobestyrer osv.). En arving, der er begyndt at tage boet eller enkelte dele heraf i besiddelse, anses for at have vedgået arven fuldstændigt. En arving, som er begyndt at tage boet i besiddelse, har ret til i den fastsatte periode for vedgåelse af arven at afstå fra arven ved at indgive meddelelse herom til en notar på stedet for åbning af bobehandlingen. I disse tilfælde anses arvingen for at have taget boet i

besiddelse på andre arvingers vegne. Disse foranstaltninger skal træffes inden for tre måneder fra åbning af bobehandlingen. Personer, hvis arverettigheder udelukkende opstår ved, at andre arvinger frasiger sig arveretten, kan tilkendegive deres vedgåelse af arven senest tre måneder fra den dato, hvor retten til vedgåelsen opstod. Tidsfristen for vedgåelse af arven kan forlænges af retten, hvis den anerkender, at tidsfristen blev overskredet med god grund. Arven kan også vedgås efter tidsfristens udløb uden at indgive anmodning til retten, hvis alle arvinger, der har vedgået arven, er enige om dette. Notaren er forpligtet til at underrette det centrale tinglysningskontor om vedgåelsen af arven inden for tre hverdage. Arvingen eller legataren har ret til at afstå fra arven senest tre måneder fra åbning af bobehandlingen. Afståelsen kan ikke være delvis eller omfattet af betingelser eller undtagelser. Afståelsen fra arven har samme virkning som manglende vedgåelse af arven. Arvingen afstår fra arven ved at give en notar på stedet for åbning af bobehandlingen meddelelse herom. Så snart arvingen har meddelt notaren, at vedkommende vedgår arven, eller har anmodet om, at der udstedes et arvebevis, er det ikke længere muligt at afstå fra arven. Hvis der er indsat flere arvinger, indgår det arvede bo i sameje for alle arvinger, medmindre andet bestemmes i testamentet. Ingen kan tvinges til at frasige sig deres ret til at udlodde den del af boet, som de er berettiget til. Boet deles efter gensidig aftale mellem arvingerne. Boet kan ikke skiftes før arvingens eller legatarens fødsel, eller hvis testator i testamentet har fastsat en bestemt periode med sameje for arvinger til boet. Denne periode kan ikke overstige fem år efter åbning af bobehandlingen, undtagen i tilfælde hvor der er mindreårige blandt arvingerne. I så tilfælde kan testator nedlægge forbud mod skifte af boet, indtil de berørte arvinger fylder 18 år. Arvingerne kan fordele arven efter fælles aftale, inden arvingernes rettigheder til aktiverne indskrives i det offentlige register. Skifte af fast ejendom formaliseres ved en notarialakt, der skal tinglyses i det offentlige register. Hvis arvingerne ikke kan blive enige om boskiftet, fordeles det af retten på grundlag af indlæg fra de enkelte arvinger. Delelige aktiver opdeles som naturalier, og udelelige aktiver tilfalder en af arvingerne under hensyntagen til aktivets karakter og arvingens behov, mens de øvrige arvinger godtgøres for aktivets værdi ved hjælp af andre aktiver eller kontant. Efter fælles aftale mellem arvingerne kan hele boet eller enkelte dele heraf sælges på auktion og udbyttet deles imellem arvingerne, eller arvingerne kan indbyrdes byde på enkelte dele af boet, hvorefter de enkelte effekter tilfalder den højestbydende arving. Der kan træffes fælles aftale om udlægning af enkelte aktiver til bestemte arvinger ved lodtrækning.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Tidspunktet for åbning af bobehandlingen defineres som tidspunktet for dødsfaldets indtræden, når en af retten afsagt dødsfaldskendelse får retsvirkning, eller når en dødsformodningsdom får retskraft. For at blive arving skal en person vedgå arven (enten ved i praksis at tage det arvede i besiddelse eller ved at give en notar på stedet for åbning af bobehandlingen meddelelse om, at man ønsker at vedgå arven). En legatar meddeler sin vedgåelse til eksekutoren af testamentet (bobestyreren), en arving, som har vedgået arven og er bemyndiget til at videregive arvelodden, eller en notar på stedet for åbning af bobehandlingen. Når arvelodden omfatter ejendomsret til fast ejendom, skal der under alle omstændigheder indgives meddelelse til en notar.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

En arving, som har vedgået arven ved at tage boet i besiddelse eller ved at indgive meddelelse til en notar, hæfter for testators gæld med hele sin formue. Når flere arvinger har vedgået boet på ovenstående måde, hæfter de solidarisk for testators gæld med hele deres formue. Arvingen kan i sin meddelelse til notaren om vedgåelse af arven anføre, at vedkommende ønsker at vedgå arven på grundlag af en fortegnelse over aktiver i boet. I dette tilfælde hæfter arvingen kun for testators gæld med sin egen arv. Hvis mindst en arving har vedgået arven på grundlag af fortegnelsen over aktiver, anses alle de øvrige arvinger for at have vedgået arven på dette grundlag. Testators kreditorer kan også anmode om at få udarbejdet en fortegnelse over aktiver. Hvis arvingen på tidspunktet for udarbejdelsen af fortegnelse fejlagtigt har undladt at anføre alle aktiver i boet eller har skjult testators debitorer, hvis ikke-eksisterende gæld er medtaget i fortegnelsen på arvingens foranledning, eller hvis arvingen ikke har opfyldt sin forpligtelse til at udlevere fuldstændige oplysninger til brug for fortegnelsen, hæfter denne arving for testators gæld med hele sin formue.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Følgende former for fast ejendom registreres i matrikelregistret, hvis de er kategoriseret som individuelle dele af fast ejendom og får tildelt et entydigt nummer i henhold til proceduren i den litauiske lov om matrikelregistret (*Lietuvos Respublikos nekilnojamojo turto kadastro įstatymas*): jordstykker, bygninger, lejligheder i ejendomme og kontorer. Ansøgninger om registrering af fast ejendom i matrikelregistret (*Nekilnojamojo turto registras*) skal ledsages af følgende dokumenter:

en ansøgning om registrering af ejendomsrettigheder (ejerskab eller forpagtning) til den faste ejendom eller om ændring af oplysningerne vedrørende ejendomsrettigheder i matrikelregistret

dokumenter, som indeholder matrikeldata for den faste ejendom, om fast ejendom, der er kategoriseret som individuel fast ejendom, og eventuelle dokumenter, der ændrer disse oplysninger (en beslutning truffet af en offentlig myndighed eller et forvaltningsorgan, en dom fra en domstol, en kendelse, en afgørelse eller et dekret, skriftlige transaktioner, dokumenter fra andre landes matrikelregistre og andre registre eller andre dokumenter, som er angivet i lovgivningen eller af staten)

dokumenter, der attesterer ejerskabet til ejendommen, skabelsen af ejendomsrettigheder, begrænsninger af disse rettigheder og juridiske forhold og donation, salg og køb eller leje af virksomheder; notarialdokumenter, der attesterer skabelsen af ejendomsrettigheder, begrænsninger af disse rettigheder og juridiske forhold, som indgives i elektronisk form til det lokale register via en notar

dokumenter, der identificerer den person, der indgiver anmodningen, undtagen i tilfælde, hvor anmodningen indgives med posten, ad elektronisk vej eller via en notar.

Når der er tale om arv af fast ejendom, og når ejendomsrettighederne allerede er registreret i matrikelregistret, skal arvingen kun indsende arvebeviset fra notaren til registret (eller ejerbeviset, når den ene ægtefælle er død, og hele ejendommen tilfalder den overlevende ægtefælle). Registrering af udstedelsen af arvebeviser ved arv af fast ejendom og/eller et ejerbevis, når den ene ægtefælle er død, kan også foretages i matrikelregistret efter modtagelsen af en meddelelse herom fra en notar.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Når den arvede ejendom er en enkeltmandsvirksomhed eller et landbrug, eller når afdødes gæld overstiger boets værdi, kan arvingen efter at have vedgået arven anmode en domstol på stedet for åbning af bobehandlingen om at beskikke en bobestyrer eller om at beskikke en bobestyrer og træffe beslutning om at afholde en auktion eller indlede en konkursprocedure. I sådanne tilfælde dækkes afdødes gæld udelukkende af boet. Hvis boet omfatter aktiver, der skal forvaltes (en enkeltmandsvirksomhed, et landbrug, værdipapirer osv.), og forvaltningen ikke kan varetages af testamentets eksekutor eller af arvingen, eller hvis afdødes kreditorer indbringer et søgsmål inden vedgåelsen af arven, beskikker distriktsdomstolen en bobestyrer. Boet bestyres i henhold til en kendelse afsagt af distriktsdomstolen på stedet for åbning af bobehandlingen. I sin kendelse beskikker domstolen en bobestyrer og fastsætter dennes vederlag.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Bobehandlingen foretages af eksekutoren af testamentet eller af en arving, som er indsat af testator, eller af en bobestyrer, der beskikkes af retten. Hvis testator ikke har indsat en eksekutor, eller den indsatte eksekutor eller arving ikke er i stand til at udføre opgaven, beskikker distriktsdomstolen på stedet for åbning af bobehandlingen en bobestyrer til at iværksætte bobehandlingen. Eksekutoren af testamentet udfører alle de opgaver, der er nødvendige for

bobehandlingen. Frem til udpegelsen af en bobestyrer eller identifikationen af arvingerne varetager eksekutoren af testamentet en arvings funktioner – overtagelse af ansvaret for boet, udarbejdelse af en fortegnelse over aktiverne i boet, betaling af gæld vedrørende boet, inddrivelse af fordringer fra testators debitorer, udbetaling af underholdsbidrag til forsørgede, eftersøgning efter arvinger, konstatering af, hvorvidt arvingerne vedgår arven osv.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyreren har de samme rettigheder og pligter som eksekutoren af testamentet og er *mutatis mutandis* omfattet af bestemmelserne i lovgivningen om administration af ejendom ejet af en anden person eller en anden persons aktiviteter i henhold til civillovbogen.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Tre måneder efter åbning af bobehandlingen kan arvinger eller legatarer anmode om, at en notar på stedet for åbning af bobehandlingen udsteder et arvebevis. Et arvebevis er et dokument, der er udformet i overensstemmelse med statens krav, og hvori det attesteres, at arvingen vedgår arven og har erhvervet ejendomsretten til boet. Det er vigtigt at bemærke at, ifølge civillovbogen overgår ejendomsretten til et bo, når man vedgår arven, og ikke ved udstedelsen af arvebeviset. Desuden har arvingen ret til at få udstedt et arvebevis, men er ikke forpligtet til det. Arvebeviset attesterer vedgåelsen af arven og indeholder de retlige begrundelser for registreringen af ejendomsrettighederne til den arvede faste ejendom. I henhold til den civile retsplejelov i Litauen (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*) betragtes et arvebevis udstedt af en notar som officiel skriftlig dokumentation med større beviskraft. De omstændigheder, der nævnes i den officielle skriftlige dokumentation, anses for fuldt ud bevist, medmindre de efterfølgende anfægtes i form af andre beviser, undtagen vidneudsagn.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/12/2020
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Luxembourg

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Ved oprettelse af testamenter gælder følgende regler:
For det første skal arvelader være ved sin fornufts fulde brug. Personer, der officielt mangler rets- og handleevne, kan ikke oprette et testamente. For mindreårige gælder særlige regler. Disse har især til formål at beskytte de berørte personers formue.
Nogle testamenter, f.eks. fælles testamenter, er forbudt. Det samme gælder arvepagter.
Civillovbogen, Code Civil, omfatter følgende former for testamente, der er fastsat i Luxembourgs arveret:
holografisk testamente
notartestamente
forseglet testamente.
Procedurer og ordninger varierer alt efter den valgte type testamente.

Holografiske testamenter

Et holografisk testamente er et testamente, som arvelader personligt har skrevet, dateret og underskrevet.
Holografiske testamenter har den fordel, at de er enkle. Ulempen ved dem er, at de kan oprettes af arvelader, uden at nogen får at vide, at testamentet findes. Som følge heraf bliver testamentet måske ikke fundet efter arveladers død.
Der er også risiko for forfalskning eller ødelæggelse. Endvidere er et holografisk testamente måske ikke gyldigt, hvis det er ulæseligt, tvetydigt eller ufuldstændigt. Det skal i den forbindelse bemærkes, at selv en ukorrekt dato på et holografisk testamente kan gøre det ugyldigt. Det kan også blive erklæret for ugyldigt på grund af en væsentlig mangel.
Det er derfor i arveladers interesse at oplyse om, at testamentet eksisterer, og hvor det opbevares, og sørge for, at testamentet er gyldigt.
Arvelader kan sørge for, at det holografiske testamentes eksistens er kendt, ved at fortælle en person, de stoler på, om det, eller de kan mod betaling af et gebyr få de vigtigste oplysninger om testamentet (såsom arveladers navn og adresse og testamentets opbevaringssted) indført i det centrale testamenteregister. Registret er en database, som føres af matrikel- og ejendomsforvaltningen (*Administration de l'Enregistrement et des Domaines*) (se også nedenfor).
For at være gyldigt skal testamentet være skrevet helt med arveladers egen håndskrift og skal være dateret og underskrevet af arvelader. På baggrund af ovenstående anbefales det at benytte en arveretsekspert, f.eks. en notar, for at sikre, at testamentet er gyldigt.

Notartestamente

Et notartestamente oprettes af to notarer eller en notar bistået af to vidner.
Det har betydelige fordele sammenlignet med et holografisk testamente.
For det første kan notaren, som opretter dokumentet, give arvelader juridisk bistand. Det sikrer, at der ikke er nogen formelle eller materielle mangler i arveladers sidste vilje, og at testamentet er gyldigt.

Da et notartestamente for det andet deponeres hos notaren, vil det forblive forseglet indtil arveladers død, og hans sidste vilje vil alligevel blive fundet efter hans død. Det skal i den forbindelse også bemærkes, at det påhviler notaren, som opretter testamentet, at få de centrale oplysninger i det pågældende testamente indført i testamenteregistret.

Forseglet testamente

Et forseglet testamente er et dokument, som er skrevet af arvelader eller en anden person og forevist en notar, lukket og forseglet, af arvelader under overværelse af to vidner eller en anden notar. Notaren, som modtager det forseglede testamente, udfærdiger en notarialpåtegning i form af et offentligt eller privat originalt dokument (*acte de suscription en minute ou en brevet*).

Notaren opbevarer det forseglede testamente, idet enhver risiko for substitution eller forfalskning forhindres.

Med et forseglet testamente er det – ligesom med et notartestamente – muligt at holde de foranstaltninger, arvelader har truffet i sin levetid, forseglet. Og da testamentet også bliver deponeret hos notaren, vil det blive fundet efter arveladers død.

Den kendsgerning, at notaren udfærdiger en notarialpåtegning, når han modtager testamentet, betyder dog ikke, at det deponerede testamente er gyldigt. Selv om det forseglede testamente er blevet udfærdiget og deponeret i overensstemmelse med de relevante proceduremæssige regler, kan det nemlig alligevel blive erklæret ugyldigt på grund af en væsentlig mangel. Notaren kan ikke sikre, at testamentet er gyldigt, eftersom han får det forevist lukket og forseglet.

Det forseglede testamente bruges sjældent i Luxembourg.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

I Luxembourg skal eller kan de centrale oplysninger om nogle testamenter indføres i testamenteregistret (se også svaret på det foregående spørgsmål). Registrering er obligatorisk for notartestamenter og for forseglede og holografiske testamenter, der er deponeret hos en notar. Dette gælder også, hvis sådanne testamenter annulleres, tilbagekaldes eller på nogen anden måde ændres. Registrering er valgfrit for holografiske testamenter, der opbevares hos privatpersoner.

Selve testamentet og indholdet heraf opbevares ikke i registret. Registreringen viser blot arveladers fornavn og efternavn og navnet på den eventuelle ægtefælle, arveladers fødselsdato og fødested, identitetsnummer, erhverv, adresse eller bopæl, type og dato for det registrerede dokument, navn og adresse på den notar, der oprettede dokumentet, eller hos hvem, det er deponeret, eller i tilfælde af holografiske testamenter, om nødvendigt navn og adresse på en eventuel anden person eller institution, som har fået testamentet betroet, eller det sted, hvor det opbevares.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Efter luxembourgsk arveret er der begrænsninger i friheden til at disponere over sin formue ved dødsfald.

Mere specifikt forhindrer tvangsarven en person i at gøre visse legale arvinger arveløse ved hjælp af en gave eller en dødsdisposition.

Efter luxembourgsk ret har kun afdødes slægtninge i nedstigende linje (børn eller deres børn, hvis børnene allerede er afgået ved døden på tidspunktet for dødsfaldet) ret til tvangsarv.

Tvangsarven er halvdelen af arven, hvis afdøde kun efterlader ét barn, to tredjedele, hvis afdøde efterlader to børn, og tre fjerdedele, hvis afdøde efterlader tre børn eller flere.

Man kan give afkald på tvangsarven. Afkaldet skal være eksplicit i form af en erklæring til justitskontoret ved retten i den retskreds, hvor arvesagen indledes, indført i et særligt register, som føres med det formål.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Foreligger der ikke noget testamente, forvaltes arven efter de gældende retsregler.

Arvefølgen er normalt som følger:

slægtninge i nedstigende linje (børn, børnebørn)

efterlevende ægtefælle

afdødes far og mor sammen med afdødes søskende og disses slægtninge i nedstigende linje

andre slægtninge i opstigende linje end faren og moren (bedsteforældre, oldeforældre osv.)

andre slægtninge i sidelinje end søskende (onkler, mostre, tanter, nevøer, niecer osv.)

staten.

Der kan opstå flere situationer med dette hierarki af arvinger:

Situation 1: afdøde har en efterlevende ægtefælle og børn (eller børnebørn)

Ifølge lovgivningen er den efterlevende ægtefælle en ikke fraskilt ægtefælle, mod hvem der ikke foreligger en endelig separationsafgørelse.

Boet deles ligeligt mellem afdødes børn i forhold til deres antal med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

Eksempel:

Hvis afdøde har efterladt et barn, arver barnet hele boet med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

Hvis afdøde har efterladt to børn, deler de to afdødes bo, igen med forbehold for den efterlevende ægtefælles rettigheder.

I den situation har den efterlevende ægtefælle et valg mellem:

brugsret (retten til at nyde brugen og afkastet) af den ejendom, ægtefællerne beboede i fællesskab, og møblerne heri, på betingelse af at afdøde havde fuldt ejerskab til ejendommen eller ejede den i sameje med den efterlevende ægtefælle, og

den mindste tvangsarv for et barn født inden for ægteskab, forudsat at det ikke er mindre end en fjerdel af boet.

Den efterlevende ægtefælle har tre måneder og 40 dage fra dødsfaldet til at foretage valget ved en erklæring til justitskontoret ved retten i den retskreds, hvor arvefaldet er sket. Hvis der ikke foretages noget valg inden for den fastsatte periode, formodes den efterlevende ægtefælle at have valgt brugsretten.

Hvis den efterlevende ægtefælle vælger barnets arvelod, vil børnenes andele blive reduceret forholdsmæssigt til det omfang, der er nødvendigt, til at udgøre den efterlevende ægtefælles arvelod.

Hvad sker der, hvis et af afdødes børn er død forud for afdøde, men har efterladt sig børn?

I så fald bliver der tale om indtræden i en afdød livsarvings arveret (*représentation*). Det tidligere afdøde barns barn/børn (dvs. afdødes børnebørn) deler i så fald deres fars/mors tvangsarv imellem sig.

Med andre ord får de til sammen den arvelod, som ellers ville være tilfaldet den pågældende person, hvis denne havde overlevet afdøde.

Hvad sker der, hvis den efterlevende ægtefælle gifter sig igen efter at have valgt brugsret til det fælles hjem?

I så fald kan børn eller børnebørn, hvis et af afdødes børn er død før afdøde, søge en fælles aftale om at konvertere brugsretten til kapital.

Kapitalen skal svare til værdien af brugsretten, hvilket bl.a. afhænger af brugsretshaverens alder.

Ansøgningen om konvertering skal indgives til retten senest seks måneder efter, at den efterlevende ægtefælle har giftet sig igen, og skal foretages af alle børnene eller børnebørnene, hvis et af afdødes børn er afgået ved døden før afdøde.

Såfremt ikke alle børnene er enige om at søge om konvertering til kapital, træffer retten frit afgørelse herom.

Situation 2: afdøde har en efterlevende ægtefælle, men ingen børn

Hvis afdøde ikke efterlader nogen børn eller efterkommere af børn, har den efterlevende ægtefælle forrang for alle sin afdøde ægtefælles øvrige slægtninge og arver i overensstemmelse hermed hele afdødes bo, uanset om den efterlevende ægtefælle sidenhen gifter sig.
Imidlertid er efterlevende ægtefæller ikke tvangsarvinger (*héritier réservataire*). I modsætning til afdødes børn har de derfor heller ikke ret til en tvangsarv.
Såfremt afdøde ikke har nogen børn, kan den efterlevende ægtefælle med andre ord teoretisk set blive udelukket fra ægtefællens bo ved enten en gave eller et testamente.

Situation 3: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, men efterlader sig søskende (eller nevøer og niecer)

I den situation skal man se på, om afdødes forældre stadig lever.
Lever forældrene endnu, får faren og moren hver en fjerdedel af boet, dvs. halvdelen i alt.
Den anden halvdel deles mellem afdødes brødre og søstre eller deres efterkommere.
Hvis kun faren eller moren overlever afdøde, får de pågældende en fjerdedel af boet, mens søskende eller deres efterkommere tildeles de resterende tre fjerdedele.
Brødrenes og søstrenes børn (dvs. afdødes nevøer og/eller niecer) deler deres fars eller mors tvangsarv imellem sig i kraft af repræsentationsretten, hvis deres forældre er afgået ved døden før afdøde.
Således får de til sammen den arvelod, som ville være tilfaldet deres far og/eller mor, hvis han/hun havde overlevet afdøde.

Situation 4: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, søskende eller nevøer og niecer, men afdødes forældre lever endnu

I den situation går hele boet til afdødes far og mor, idet de hver modtager halvdelen.
Såfremt kun faren eller moren stadig lever, arver den person hele boet efter deres afdøde barn (ibidem).

Situation 5: afdøde har ingen børn eller ægtefælle, søskende eller nevøer og niecer, og afdødes forældre og øvrige slægtninge i opstigende linje er døde

I den situation skal afdødes onkler og/eller tanter, deres grandonkler og/eller grandtanter, fætre og kusiner og efterkommere af fætre og kusiner betragtes som arvinger.
Boet deles mellem to linjer, den fædrene og den mødrene linje, som hver modtager halvdelen af boet.
En arving ud over en fætters/kusines barnebarn på mødrene eller fædrene side kan ikke længere arve. I den situation bliver boet statens ejendom, hvilket også kaldes hjemfald.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Arvesagen indledes af arvingen eller arvingerne, som på eget initiativ overdrager alle transaktioner med henblik på deling af boet til en notar udpeget af dem eller af arvelader.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Efter luxembourgsk ret er der ikke udpeget en særlig myndighed med henblik på vedgåelse af arv. Ifølge de relevante lovbestemmelser kan vedgåelse af arv være eksplicit eller stiltiende. Accepten er eksplicit, når en person påtager sig arvingetitel eller -status i et officielt eller privat oprettet dokument. Vedgåelsen er stiltiende, når en arving træffer foranstaltninger, som nødvendigvis indebærer en hensigt om at vedgå arven, og som den pågældende kun ville have ret til at træffe i sin egenskab af arving.
Ifølge Code Civil skal afkald på arven gives på justitskontoret ved førsteinstansdomstolen i den retskreds, hvor arvesagen behandles, i et særligt register med henblik herpå.
På baggrund af de konsekvenser, rettigheder og forpligtelser, der måtte følge af en arvesag, anbefales det at konsultere en notar, før man vedgår eller giver afkald på en arv.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Luxembourgs Code Civil indeholder ingen særlige regler for dette punkt, og retspraksis i Luxembourg er derfor baseret på det princip, at enhver procedure kan følges med henblik på vedgåelse af en testamentsarv (universalarv, testamentarisk disposition eller testamentsarv).
Det samme gælder for afkald på en testamentsarv. Således kan afkald bl.a. være stiltiende, hvis testamentsarvingen f.eks. afviser at opfylde forpligtelser i forbindelse med arven.
I tilfælde af afkald på en universalarv eller testamentsarv kræver nogle domstole overholdelse af de formelle regler for arveafkald, mens andre domstole ikke mener, at disse regler gælder.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Ovennævnte regler gælder for vedgåelse af en tvangsarv.
Der kan kun gives afkald på en tvangsarv på justitskontoret ved førsteinstansdomstolen i den retskreds, hvor arvefaldet er sket, i et særligt register med henblik herpå.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Arvesagen indledes af arvingen eller arvingerne, som på eget initiativ overdrager alle transaktioner med henblik på deling af boet til en notar udpeget af dem eller af arvelader.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

På tidspunktet for dødsfaldet overgår afdødes formue direkte til arvingen. Dette betyder dog ikke, at arvingerne skal vedgå arven (se ovenfor).
For at en person kan arve, skal bl.a. følgende betingelser være opfyldt. Personen:
skal retligt set eksistere på tidspunktet for arveladers død, dvs. i det mindste være undfanget, på betingelse af at det pågældende barn fødes levende
må ikke være retligt udelukket, især i tilfælde af:
personer uden retsevne
læger eller kirurger, sundhedspersonale og farmaceuter, som behandler en person under en sygdom, der fører til den pågældendes død, hvis der under sygdommen er skrevet et testamente til deres fordel
må ikke være udelukket fra at arve på grund af uværdighed.
Med hensyn til testamentsarven følges proceduren for udlevering af en arv (*délivrance de legs*) eller afgørelsen om udlevering af boet (*envoi en possession*), alt efter hvad der er relevant.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, hvis arvingerne vedgår arven uden betingelser.
På tidspunktet for arvefaldet kan arvingerne dog også vedgå arven med forbehold for gældsfragåelse.
Virkningen af en gældsfragåelse giver arvingerne den fordel, at de kun hæfter for betaling af gælden i boet op til værdien af de aktiver, de har modtaget, og de kan endda fritages for at betale gælden ved at overdrage alle aktiver i deres arv til kreditorer og testamentsarvinger.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Arvelader kan frit udpege en/flere person(er) til at fuldbyrde sit testamente, bortset fra mindreårige.
Se ovenfor vedrørende bobestyrerens rolle.
I henhold til artikel 1 i loven af 25. september 1905 vedrørende registrering af tinglige rettigheder over fast ejendom skal alle transaktioner i levende live, uanset om de sker mod betaling eller ej, hvorved der overdrages andre tinglige rettigheder over fast ejendom end præference- og panterettigheder, registreres på tinglysningskontoret i den retskreds, hvor ejendommen er beliggende. I henhold til lovens artikel 2 kan kun retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og forvaltningsakter registreres.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter luxembourgsk arveret findes der tre mulige situationer, hvor bobehandling kan komme på tale:

1) Bobehandling, når der ikke er arvinger

I tilfælde af at der ikke er nogen arvinger, udpeger den kompetente førsteinstansdomstol på anmodning af de berørte personer eller på anmodning af anklagemyndigheden en bobestyrer til at administrere arven.

2) Forvaltningsakter, hvor arven vedgås med forbehold for gældsfragåelse

I denne særlige situation er det den arving, der fragår gælden, som er ansvarlig for at forvalte aktiverne i boet og skal stå til ansvar over for kreditorer og testamentsarvinger for sin forvaltning.
Ifølge retspraksis i Luxembourg er bl.a. forpligtelsen til at inddrive boets fordringer en integreret del af den forvaltning.
Domstolene kan undtagelsesvis overdrage denne forvaltning til tredjemand. Det er muligt, når de arvinger, som har valgt gældsfragåelse, på grund af passivitet, dårlig forvaltning eller inkompetence bringer det pågældende bos kreditorers interesser i fare og måske skader dem (luxembourgsk retspraksis).

3) Forvaltningsakter i tilfælde af arvefællesskab

I tilfælde af arvefællesskab kan retsformanden for den kompetente underret udpege en medarving som bobestyrer.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Arvelader kan frit udpege en/flere person(er) til at fuldbyrde sit testamente, bortset fra mindreårige.
Se ovenfor vedrørende bobestyrerens rolle.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se ovenfor.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Vitterlighedsdokumentet (*acte de notoriété*), som udarbejdes af en notar, der har supplerende beviskraft.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/12/2020
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Ungarn

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

a) Testamenter

Der findes tre hovedtyper af testamenter i det ungarske retssystem: autentiske testamenter, skriftlige private testamenter og (undtagelsesvis) mundtlige testamenter (artikel 7:13 i den ungarske civillovbog (Polgári Törvénykönyv)).
aa) Et autentisk testamente skal udfærdiges i overværelse af en notar. Når et autentisk testamente udfærdiges, anvender notaren de relevante særlige retlige bestemmelser (bestemmelserne i loven om notarer vedrørende notarialakter).
ab) I ungarsk lov anerkendes tre undertyper af *skriftlige private testamenter*:
– *Holografisk testamente*: Dette testamente er formelt gyldigt, hvis det udelukkende foreligger på skrift og er underskrevet af testator personligt (artikel 7:17(1)(*a*) i civillovbogen)
– *Testamente udformet skriftligt af andre* (allografisk testamente): Sådanne testamenter skal være underskrevet af testator i overværelse af to vidner samtidig. Hvis de er underskrevet på forhånd, skal testator erklære, at det er hans eller hendes egen underskrift i overværelse af to vidner samtidig. Vidnerne skal underskrive testamentet, idet de angiver, at de er til stede som vidner. Maskinskrevne testamenter betragtes altid som allografiske, selv om testator selv har skrevet det på maskine (artikel 7:17(1)(*b*) i civillovbogen)
– *Privat testamente deponeret hos en notar*: For at et sådant testamente skal have formel gyldighed, skal testator underskrive testamentet (allografisk eller holografisk) selv og herefter deponere det hos en notar med specifik angivelse af, at der er tale om et testamente. Testamenter kan deponeres hos en notar som et åbent dokument eller som et forseglet dokument (artikel 7:17(1)(*c*) i civillovbogen).
Et andet formelt krav for gyldigheden af alle tre typer private testamenter er, at *datoen for udfærdigelsen* skal angives tydeligt i selve dokumentet.
Inden for kategorien af skriftlige private testamenter findes der særlige regler for testamenter, der består af *flere separate ark*:

– Hvis testamentet er holografisk, skal hvert ark være påført et fortløbende sidenummer
– Hvis testamentet er allografisk, skal testator og de to vidner underskrive de enkelte ark ud over kravet om fortløbende nummerering af arkene (artikel 7:17 (2) i civillovbogen).
Et skriftligt testamente kan *udfærdiges på et sprog*, som testator forstår og
– kan skrive (for holografiske testamenter) og
– kan læse (for allografiske testamenter).
Håndskrevne testamenter eller testamenter udfærdiget i andre former for symbol- eller kodeskrift end normalt skrift er ugyldige (artikel 7:16 i civillovbogen).
ac) Mundtlige testamenter (nuncupative testamenter) kan oprettes af personer, der befinder sig i ekstraordinært livstruende situationer, hvor det ikke er muligt at udfærdige et skriftligt testamente (artikel 7:20 i civillovbogen). Et mundtligt testamente oprettes ved, at testator mundtligt fremsiger sit testamente i dets helhed i overværelse af to vidner samtidig på et sprog, som vidnerne forstår – eller på tegnsprog, hvis testator bruger tegnsprog – og samtidig erklærer, at det mundtlige udsagn udgør hans testamente (artikel 7:21 i civillovbogen). Mundtlige testamenters ekstraordinære karakter understreges af, at bestemmelserne i et sådant testamente bliver ugyldige, hvis testator får mulighed for uden problemer at udfærdige et skriftligt testamente inden for et tidsrum på 30 på hinanden følgende dage efter ophøret af den situation, der var begrundelsen for udfærdigelsen af det mundtlige testamente (artikel 7:45 i civillovbogen).

b) Særlige regler vedrørende formen af fælles testamenter

I henhold til civillovbogen kan ægtefæller udfærdige fælles testamenter i løbet af deres ægteskabelige samliv (artikel 7:23 i civillovbogen).
Det skal bemærkes, at ud over ægtefæller kan registrerede partnere også udfærdige fælles testamenter i henhold til artikel 3(1) i lov om regulering af registrerede partnerskaber (lov XXIX fra 2009).
Ægtefæller (registrerede partnere) kan udfærdige fælles testamenter i følgende formater:
ba) i form af et autentisk testamente (notarialakt)
bb) i form af et holografisk privat testamente: I dette tilfælde foreligger dokumentet udelukkende på skrift og er underskrevet personligt af en af testatorerne, og den anden testator erklærer i samme dokument i en personligt underskrevet erklæring, at dokumentet ligeledes indeholder hans eller hendes sidste vilje og testamente
bc) i allografisk form: I dette tilfælde underskrives testamentet af testatorerne i overværelse af den anden testator og to vidner. Hvis testamentet er underskrevet tidligere, erklærer begge testatorer hver for sig i overværelse af den anden testator og vidnerne, at underskriften på dokumentet er deres egen.
Der gælder særlige regler for formen på fælles testamenter, der består af *flere separate ark*:
– Hvis testamentet er skriftligt og udfærdiget i hånden af en af testatorerne, skal alle ark i testamentet være nummeret fortløbende og være underskrevet af den anden testator
– Hvis testamentet er allografisk, skal de to testatorer og de to vidner underskrive de enkelte ark ud over kravet om fortløbende nummerering af arkene (artikel 7:23(3) i civillovbogen).

c) Arveaftale

Ifølge ungarsk ret er en arveaftale en aftale, hvor en af aftaleparterne (testator) indsætter den anden part som arving *til gengæld for underhold, en årlig ydelse eller pasning* (artikel 7:48 i civillovbogen).
Dette betyder, at en arveaftale i henhold til ungarsk ret altid er en aftale om pekuniære ydelser. I arveaftalen kan testator indsætte den anden aftalepart som arving af hele boet eller en bestemt del af dette eller et bestemt aktiv. Underholdet, den årlige ydelse eller pasningen, som tilbydes til gengæld, kan ydes over for testator eller en tredjepart, som specificeres i aftalen. En arveaftale er kun en dødsdisposition i forhold til testators aftaleerklæring, ikke i forhold til den anden kontraherende part (personen, der yder underhold, en årlig ydelse eller pasning).
Bestemmelserne vedrørende skriftlige testamenter gælder også for arveaftalers *formelle gyldighed*, med den undtagelse at de formelle krav til allografiske testamenter gælder for sådanne aftaler, selv om en af parterne har skrevet dem i hånden (artikel 7:49(1) i civillovbogen). Dermed har en arveaftale formel gyldighed, hvis
– den udfærdiges som et autentisk dokument af en notar (svarende til et testamente), eller
– den udfærdiges i overensstemmelse med kravene for allografiske testamenter (dvs. i overværelse af to vidner).
For at en arveaftale er gyldig, kræves der *samtykke fra den retlige repræsentant og godkendelse fra værgemyndigheden*, hvis den part, der indgår en arveaftale som testator er
– mindreårig med begrænset retsevne eller
– en person, hvis retsevne er delvis begrænset, for så vidt angår afgivelse af juridisk bindende erklæringer vedrørende ejendom (artikel 7:49(2) i civillovbogen).

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Nej. Dispositionens gyldighed er ikke afhængig af, at den indføres i et officielt register. I tilfælde, hvor en notar inddrages i udfærdigelsen af en disposition, sørger denne dog ex officio for registrering af, at en ejendomsdisposition er blevet udfærdiget (eller ophævet, ændret, eller at et testamente, der er deponeret hos notaren, er blevet trukket tilbage) i det nationale testamenteregister (Végrendeletek Országos Nyilvántartása). Dermed indskrives følgende typer af dødsdispositioner (eller ophævelse eller ændring af disse eller tilbagetrækning af testamenter, der er deponeret hos en notar) i det nationale testamenteregister:
– autentiske testamenter (udfærdiges af en notar som et officielt bekræftet dokument)
– private testamenter deponeret hos en notar
– arveaftale (hvis denne udfærdiges af en notar som et officielt bekræftet dokument)
– testamentarisk gave (hvis den udfærdiges af en notar i et officielt bekræftet dokument).
Undladelse af en sådan registrering uanset årsag ændrer imidlertid ikke ved testamentets gyldighed.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

I henhold til artikel 7:10 i civillovbogen kan testatorer frit disponere over deres aktiver eller en del af disse ved en dødsdisposition.
Dermed gælder friheden til testamentarisk disposition alle testators aktiver. Selv om ungarsk lov indeholder bestemmelser om tvangsarv til bestemte nære slægtninge (børn, ægtefælle, forældre) til testator, er tvangsarv i henhold til ungarsk ret et krav, *der er omfattet af aftaleretten*, som den begunstigede kan gøre gældende over for arvingerne. (Fristen for fremsættelse af dette krav er fem år.) En person, der er berettiget til tvangsarv, bliver ikke arving, dvs. at vedkommende ikke har ret til nogen materiel del af boet, selv om vedkommende får medhold i sit krav over for arvingerne.
Ved tvangsarv har den person, der er berettiget til tvangsarv, ret til en tredjedel af, hvad denne person ville arve som en legal arving. Hvis ægtefællen også er berettiget som legal arving til brugsret, er tvangsarv i den henseende en begrænset brugsret i forhold til vedkommendes behov, idet der også tages hensyn til de aktiver, som vedkommende har arvet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger nogen dødsdisposition, gælder reglerne for intestatarv. Ved intestatarv arver slægtninge (slægtninge i nedstigende linje, slægtninge i opstigende linje eller sidelinjer) samt den overlevende ægtefælle (eller registrerede partner) til afdøde i henhold til nedenstående regler.

a) Slægtninges arv

aa) Arv til slægtninge i nedstigende linje (artikel 7:55 i civillovbogen)

Tvangsarvinger er først og fremmest afdødes børn; to eller flere børn arver lige store andele. I stedet for et barn (eller en fjernere slægtning), hvis arveret er bortfaldet, indsættes den arveløses slægtninge i nedstigende linje som arvinger efter substitutionsreglerne, dvs.

– i lige store andele blandt disse slægtninge i nedstigende linje

– den samlede andel, som deres arveløse slægtning i opstigende linje ville have arvet.

Ved fastsættelsen af den del af boet, der tilkommer afdødes slægtninge i nedstigende linje, skal der dog også tages hensyn til den såkaldte *forpligtelse til at kompensere for gaver (hotchpot)* for slægtningene i nedstigende linje (se punkt *e*)).

ab) Arv til forældre og forældres slægtninge i nedstigende linje (artikel 7:63 i civillovbogen)

Hvis afdøde ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje eller ægtefælle (eller hvis disses arveret er bortfaldet), arver forældre til afdøde i nedstigende linje i ligelige andele. I stedet for en forælder, hvis arveret er bortfaldet, indtræder slægtninge i nedstigende linje til denne forælder som arvinger, på samme måde som slægtninge i nedstigende linje efter et barn arver i barnets sted (i overensstemmelse med substitutionsreglerne). Hvis en forælder, hvis arveret er bortfaldet, ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje, eller hvis arveretten er bortfaldet for slægtningen i nedstigende linje, arver den anden forælder alene eller dennes slægtninge i nedstigende linje.

ac) Arv til bedsteforældre og bedsteforældres slægtninge i nedstigende linje (artikel 7:63 i civillovbogen)

Hvis afdøde ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje, forældre eller forældres slægtninge i nedstigende linje eller ægtefælle (eller hvis disses arveret er bortfaldet), er afdødes bedsteforældre legale arvinger i ligelige andele. I stedet for en bedsteforælder, hvis arveret er bortfaldet, indtræder slægtninge i nedstigende linje til denne bedsteforælder som arvinger, på samme måde som slægtninge i nedstigende linje til forælderen arver i forælderens sted (i overensstemmelse med substitutionsreglerne).

Hvis en bedsteforælder, hvis arveret er bortfaldet, ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje, eller hvis arveretten er bortfaldet for slægtningen i nedstigende linje, arver ægtefællen til denne bedsteforælder i dennes sted, og hvis dennes arveret ligeledes er bortfaldet, arver vedkommendes slægtninge i nedstigende linje. Hvis et hold bedsteforældres arveret er bortfaldet, og der ikke er nogen slægtninge i nedstigende linje i deres sted (eller hvis de er udelukket fra at arve), tilfalder hele arven det andet hold bedsteforældre eller deres slægtninge i nedstigende linje.

ad) Arv til oldeforældre og oldeforældres slægtninge i nedstigende linje (artikel 7:65 i civillovbogen)

Hvis der ikke er nogen arvinger i bedsteforældrenes slægt (eller de udelukket fra at arve), er afdødes oldeforældre legale arvinger i ligelige andele. I stedet for en oldeforælder, hvis arveret er bortfaldet, arver slægtninge i nedstigende linje til denne oldeforælder, på samme måde som slægtninge i nedstigende linje til bedsteforælderen arver i stedet for bedsteforælderen (i overensstemmelse med substitutionsreglerne).

Hvis en oldeforælder, hvis arveret er bortfaldet, ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje, eller hvis arveretten er bortfaldet for slægtningen i nedstigende linje, arver ægtefællen til denne oldeforælder i dennes sted, og hvis dennes arveret ligeledes er bortfaldet, arver vedkommendes slægtninge i nedstigende linje. Hvis et hold oldeforældres arveret er bortfaldet, og der ikke er nogen slægtninge i nedstigende linje i deres sted (eller hvis de er udelukket fra at arve), tilfalder hele arven det andet hold oldeforældre i ligelige andele.

ae) Intestatarv til fjerne slægtninge (artikel 7:66 i civillovbogen)

Hvis afdøde ikke har nogen oldeforældre eller slægtninge i nedstigende linje af oldeforældre (eller hvis de er udelukket fra at arve), bliver afdødes fjerne slægtninge legale arvinger i ligelige andele.

af) Hjemfald (artikel 7:74 i civillovbogen)

Hvis der ikke findes nogen legale arvinger, tilfalder boet staten.

Staten er arving i sidste instans, hvilket betyder, at den ikke kan frasige sig en arv. I andre henseender har staten imidlertid samme retsstatus som andre arvinger. I henhold til ungarsk ret er statens arv en civilretlig snarere end en offentligretlig overdragelse.

b) Arv til ægtefællen (artikel 7:58-7:62 i civillovbogen)

Intestatarv til den overlevende ægtefælle er betinget af, at der er indgået et *retsgyldigt* ægteskab med afdøde. Den blotte eksistens af et ægteskab er imidlertid ikke tilstrækkeligt til en intestatarv til ægtefællen. I artikel 7:62 i civillovbogen angives en særlig årsag til bortfald af arveret i tilfælde af manglende *ægteskabeligt samliv*: Den overlevende ægtefælle arver muligvis ikke, hvis parret var separeret på tidspunktet for åbning af bobehandlingen, og det af omstændighederne tydeligt fremgår, at der ikke var nogen rimelig forventning om forsoning. Denne årsag til bortfald af arveret kan påberåbes af en person, der som følge af dette bortfald selv vil arve eller blive fritaget for en forpligtelse eller anden byrde, som vedkommende er omfattet af i henhold til dødsdispositionen.

Det skal bemærkes, at reglerne for arv mellem ægtefæller i civillovbogen ligeledes skal anvendes, med de nødvendige ændringer, på testators *registrerede partner*, registrerede partnere har med andre ord samme arvemæssige status som ægtefæller, jf. artikel 3(1) i lov om registreret partnerskab (lov XXIX fra 2009).

I modsætning til registrerede ægtefæller har såkaldte de facto-samlevende (personer, der har levet i et faktisk ægteskabeligt samliv med testator uden for ægteskab eller registreret partnerskab) ikke ret til intestatarv under ungarsk ret.

Ægtefællers status ved intestatarv afhænger af, hvorvidt testator har andre legale arvinger:

ba) Arv til ægtefæller og slægtninge i nedstigende linje (artikel 7:58 i civillovbogen)

Hvis testator har slægtninge i nedstigende linje og en overlevende ægtefælle, har den overlevende ægtefælle følgende arverettigheder:

– brugsret til fast ejendom på livstid, dvs. familiens bolig, som ægtefællen har brugt sammen med testator, inklusive tilbehør og udstyr, og

– af resten af boet samme andel, som arves af afdødes børn (en "børneandel").

Ægtefællen kan til enhver tid anmode om at afstå brugsretten til den faste ejendom (artikel 7:59 i civillovbogen). I dette tilfælde er ægtefællen berettiget til at få udbetalt en "børneandel" – i naturalier eller kontanter – fra boet. Brugsretten den faste ejendom på livstid kan ligeledes afstås i løbet af arvesagen. Afståelsen af brugsretten den faste ejendom på livstid skal ske under hensyntagen til de interesserede parters (ægtefællens og slægtninge i nedstigende linjes) rimelige interesser.

I løbet af arvesagen kan slægtninge i nedstigende linje og ægtefællen i deres aftale om boets fordeling (den såkaldte fordelingsaftale) angive, at ægtefællen i stedet for en "børneandel" får brugsretten til fast ejendom på livstid for hele boet.

bb) Arv til ægtefæller og forældre (artikel 7:60 i civillovbogen)

Hvis afdøde ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje (eller slægtninge i nedstigende linje er afskåret fra at arve), og afdøde har overlevende forældre samt en overlevende ægtefælle, har den overlevende ægtefælle følgende arverettigheder:

– familiens bolig, som ægtefællen har benyttet sammen med afdøde, inklusive tilbehør og udstyr (ejendomsretten til denne ejendom frem for brugsretten til fast ejendom på livstid), og

– halvdelen af den resterende del af boet. Den anden halvdel af boet fordeles som følger:
– Denne del af boet fordeles ligeligt mellem afdødes forældre.
– Hvis en af forældrene imidlertid er afskåret fra at arve, kan den anden forælder og afdødes ægtefælle ligeligt arve den andel, der ville være tilfaldet den forælder, hvis arveret er bortfaldet.
bc) Ægtefælle som enearving (artikel 7:61 i civillovbogen)
Hvis afdøde ikke har nogen slægtninge i nedstigende linje eller overlevende forældre (eller disse er afskåret fra at arve), arver den overlevende ægtefælle hele boet. Dermed udelukker intestatarv til den overlevende ægtefælle intestatarv til slægtninge i nedstigende linje af afdødes forældre (eller afdødes søskende) eller til fjerne slægtninge i opstigende linje eller sidelinje.
c) Juridiske virkninger af adoption i forbindelse med intestatarv
Adoption giver ret til intestatarv mellem adoptivbarnet og adoptivforælderen og dennes slægtninge. Desuden vil der i visse tilfælde også være ret til intestatarv mellem adoptivbarnet og dennes biologiske slægtninge.
ca) Intestatarv til adoptivbarnet
Adoptivbørn behandles i adoptionens varighed som biologiske slægtninge i nedstigende linje af adoptivforælderen i forbindelse med intestatarv: De arver fra adoptivforælderens og dennes slægtninges bo som biologiske slægtninge i nedstigende linje. Adoptivbarnet bevarer også sin juridiske ret til at arve efter sine biologiske slægtninge, men kun hvis adoptivbarnet blev adopteret af en slægtning i opstigende linje, en bror eller søster eller en slægtning i nedstigende linje af en sådan slægtning i opstigende linje. (Artikel 7:72 i civillovbogen)
cb) Intestatarv af adoptivbarnets ejendom
Adoptionens virkninger vedrørende arv gælder ligeledes "omvendt". Følgende personer er legale arvinger til en adopteret:
– den pågældendes slægtninge i nedstigende linje og overlevende ægtefælle
– hvis der ikke findes slægtninge i nedstigende linje, den adopteredes ægtefælle og adoptivforældre
– hvis der ikke findes slægtninge i nedstigende linje eller en overlevende ægtefælle, adoptivforældrene og deres slægtninge,
ifølge de generelle regler om intestatarv.
Intestatarven til en adoptivforælder og dennes slægtninge afhænger af, om adoptionen er i kraft på tidspunktet for åbning af bobehandlingen.
Men hvis ovenstående personer ikke arver efter adoptivbarnet, er adoptivbarnets biologiske slægtninge de legale arvinger, hvis adoptivbarnet er adopteret af en slægtning i opstigende linje, en bror eller søster eller en slægtning i nedstigende linje af en sådan slægtning i opstigende linje (artikel 7:73 i civillovbogen).
d) "Arv til slægtninge i nedstigende lige linje" – særlige regler for intestatarv vedrørende bestemte aktiver
Den såkaldte "arv til slægtninge i nedstigende lige linje" er et særtræk ved ungarsk ret. Arv til slægtninge i nedstigende lige linje betyder *særlige* regler for intestatarv, hvorved bestemte aktiver i boet (de såkaldte aktiver i lige linje) behandles anderledes i forhold til de generelle regler om intestatarv.
Det skal bemærkes, at reglerne om arv i lige linje udelukkende anvendes, *hvis der ikke er nogen slægtninge i nedstigende linje*. Hvis afdøde har slægtninge i nedstigende linje som legale arvinger, gælder de almindelige regler for intestatarv.
da) Aktiver i lige linje (artikel 7:67 i civillovbogen)
Aktiver i lige linje udgør en del af afdødes bo. Denne del af boet omfatter aktiver
– som afdøde har erhvervet fra en slægtning som arv eller gave, og
– som afdøde har arvet eller modtaget som gave fra en bror eller søster eller dennes slægtning i nedstigende linje, hvis den pågældende bror eller søster eller dennes slægtning i nedstigende linje har erhvervet de pågældende aktiver fra sin egen og testators fælles slægtning som arv eller gave.
Ifølge loven er visse aktiver dog undtaget fra begrebet aktiver i lige linje (såkaldte "aktiver uden for arv i lige linje"), se punkt *dd)* nedenfor.
Den person, der ville være arveberettiget til de pågældende aktiver, skal dokumentere, at de pågældende aktiver er aktiver i lige linje.
db) Arv af aktiver i lige linje (artikel 7:68 i civillovbogen)
Aktiver i lige linje arves af testators forældre (eller slægtninge i nedstigende linje til forældre, hvis arveret er bortfaldet) samt testators bedsteforældre og fjerne slægtninge i nedstigende linje ("arvinger i lige linje"). Arv af aktiver i lige linje sker i henhold til følgende regler:
– En forælder arver aktiver, som testator har fået af ham eller en af hans slægtninge i nedstigende linje. Hvis forælderens arveret er bortfaldet, arver hans slægtninge i nedstigende linje i hans sted efter de generelle bestemmelser om intestatarv
– Hvis arveretten er bortfaldet for både forælderen og forælderens slægtning i nedstigende linje, arves aktiverne i lige linje af afdødes bedsteforælder
– Hvis afdødes bedsteforælders arveret ligeledes er bortfaldet, arves aktiverne i lige linje af en fjernere slægtning i nedstigende linje til afdøde.
Hvis afdøde ikke har nogen af ovennævnte arvinger, anvendes reglerne for arv i lige linje ikke: I dette tilfælde er arv af aktiver i lige linje omfattet af de almindelige regler om intestatarv.
dc) Den overlevende ægtefælles brugsret på livstid til fast ejendom i lige linje (artikel 7:69 i civillovbogen)
De arvinger, der er angivet i punkt *db*) (arvinger i lige linje), arver adkomsten til aktiver i lige linje. Afdødes overlevende ægtefælle har imidlertid brugsret på livstid til fast ejendom i lige linje.
Man kan anmode om at afstå brugsretten til fast ejendom på livstid på følgende måde:
– En af de interesserede parter – dvs. enten ægtefællen med brugsret til den faste ejendom på livstid eller arvingen i lige linje – kan anmode om afståelse af brugsretten på livstid til den faste ejendom.
– Det er dog udelukkende ægtefællen, der kan anmode om afståelse af brugsretten på livstid til familiens bolig, som vedkommende brugte sammen med afdøde, inklusive tilbehør og udstyr.
Ved afståelse af brugsretten til fast ejendom på livstid har ægtefællen ret til en tredjedel af aktiverne i lige linje.
dd) Aktiver, der er udelukket fra arv i lige linje (artikel 7:70 i civillovbogen)
Med forbehold af bestemmelserne i *da*) holdes følgende effekter uden for aktiver i lige linje:
– gaver af almindelig værdi
– ethvert aktiv, der ikke længere eksisterer på tidspunktet for testators død. Bestemmelserne om arv i lige linje gælder imidlertid for alle aktiver, der er anskaffet i stedet, eller aktiver, der er indkøbt for udbyttet ved salg af sådanne aktiver.
Hvis afdøde har en overlevende ægtefælle, kan der ikke gøres krav på tilbehør og husholdningsudstyr af almindelig værdi i henhold til bestemmelserne om arv i lige linje.
e) Pligt til at kompensere for gaver (hotchpot)
Hvis arvingerne er slægtninge i nedstigende linje efter afdøde, påvirkes de enkelte arvingers andel af boet af slægtninge i nedstigende linjes gensidige pligt til at kompensere for gaver. Hvis flere slægtninge i nedstigende linje arver i fællesskab, lægger hver arving værdien af *arveforskud*, som de har modtaget fra afdøde i dennes levetid, til boets værdi (artikel 7:56 i civillovbogen).
Vedrørende forpligtelsen til at kompensere for gaver gælder følgende hovedregler.
I henhold til pligten til at kompensere for gaver skal medarvingen tillægge arveforskud til boet, når

– afdøde udtrykkeligt har angivet, at sådanne arveforskud skal medregnes i arvingens andel af boet, eller
– omstændighederne tilsiger, at den testamentariske disposition blev foretaget i henhold til en forpligtelse om medregning.
Pligten til at kompensere for gaver gælder imidlertid ikke for følgende testamentariske dispositioner (artikel 7:56(3) i civillovbogen):
– arveforskud af almindelig værdi og
– underholdsbidrag til slægtninge i nedstigende linje, der har behov for støtte,
selv om afdøde udtrykkeligt har angivet det.
Proceduren for kompensation for gaver omfatter følgende foranstaltninger (artikel 7:57(1) i civillovbogen):
– Arvinger skal tillægge værdien af arveforskuddet fra afdøde til boets værdi
– Den resulterende samlede værdi (dvs. den værdi, der opnås ved at lægge boets værdi sammen med værdien af kompensationen for arveforskud) skal fordeles proportionalt blandt arvingerne i henhold til deres andel under intestatarven
– Værdien af arveforskud, som de enkelte arvinger skal kompensere for (dvs. værdien af arveforskuddet, som arvingen har modtaget fra afdøde) skal fratrækkes den andel, som tildeles den pågældende arving.
Hvis den værdi, som en medarving kompenserer for, når op på eller overstiger dennes andel af boet som beregnet på grundlag af de kompenserede værdier, anses den pågældende arving for at have fået sin andel af arven, der skal fordeles, men skal ikke tilbagebetale et eventuelt overskydende beløb (artikel 7:57(4) i civillovbogen).
Slægtninge i nedstigende linje har pligt til at kompensere for gaver
– ved intestatarv eller
hvis slægtningene i nedstigende linje arver andele svarende til deres lovbestemte andel af boet i henhold til et testamente (artikel 7:56(2) i civillovbogen).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

I Ungarn hører sager vedrørende arveret under notarernes eller domstolenes kompetence.
– Hvis der ikke er nogen tvist mellem de parter, der skal arve, afklares de retlige spørgsmål vedrørende boet normalt ved en arvesag, der føres af en notar (se nærmere i punkt 6). Arvesager, der forvaltes af en notar, hører under den frivillige retspleje, hvor notaren har en funktion svarende til en domstol, og hvor proceduren afsluttes med en formel afgørelse ("arvebevis").
– Hvis der imidlertid er tvister mellem de interesserede parter, kan de muligvis ikke løses af notaren, og der indledes et søgsmål.
Tvister i arvesager forekommer forholdsvis sjældent, og langt de fleste arvesager i Ungarn afgøres derfor ved den procedure, som gennemføres af en notar.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Ungarsk ret følger princippet om *ipso iure*-arv, hvor boet udlægges til arvingen på tidspunktet for testators død uden nogen særlige juridiske dokumenter. Ifølge ungarsk ret er det derfor ikke nødvendigt at erklære, at man *vedstår* arven.
Hvis en arving ikke ønsker at arve, kan vedkommende fremsætte en erklæring, hvori han *afstår* fra arven. Loven indeholder ingen specifikke krav vedrørende afståelsens form, og den er gyldig både i mundtlig eller skriftlig form.
Arverækkefølgen i Ungarn fastlægges ikke desto mindre ved en formel retlig procedure, den såkaldte arveprocedure (se punkt 6), så den notar, der varetager arveproceduren, skal have meddelelse om afståelsen, hvis der skal tages hensyn til denne under arveproceduren. I praksis skal afståelsen derfor enten ske over for den notar, der varetager arveproceduren, eller ved fremsendelse af en skriftlig afståelse til den pågældende notar.
Hvis en arving frasiger sig arven, gælder afståelsen med tilbagevirkende kraft på datoen fra testators død: Boet anses for ikke at være overgået.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

De regler vedrørende udlæggelse af og afståelse fra arv, der forklares i punkt 5.2, dækker specifikke legater (legatum vindicationis) med de nødvendige ændringer.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Som ovenfor anført er tvangsarv i henhold til ungarsk ret krav, der er omfattet af aftaleretten, som kan håndhæves over for en arving. Den udgør ikke nogen materiel andel af boet. Dermed kender man ikke til "afståelse eller vedgåelse af en tvangsarv" i ungarsk ret. Behandlingen af et krav om tvangsarv afhænger primært af forholdet mellem arvingen og den person, der er berettiget til tvangsarv:
– Hvis der er *enighed* mellem arvingen og den person, der er berettiget til tvangsarv i denne henseende (dvs. arvingen anerkender kravet om tvangsarv), kan de indgå en aftale i arveproceduren om imødekommelse af kravet om tvangsarv (arvingen kan f.eks. udlægge visse aktiver i boet til den person, der er berettiget til tvangsarv, for at imødekomme dennes krav)
– Alternativt kan den person, der er berettiget til tvangsarv, gøre sig sit krav mod arvingen gældende i retten.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Ifølge ungarsk ret er arveproceduren en formel juridisk procedure. Proceduren er indledt *af egen drift* af embedsmanden og har til formål at indkalde alle interesserede parter (arvinger, legatarer, personer, der er berettiget til tvangsarv, boets kreditorer osv.), for at afgøre alle juridiske spørgsmål vedrørende arven, så vidt muligt ved en enkelt procedure.
I Ungarn består arveproceduren af to faser. Den første fase omfatter udarbejdelse af en *fortegnelse over aktiver i boet*, der udføres af medarbejder udpeget på det lokale borgmesterkontor. Denne procedure benyttes til at forberede proceduren ved notaren. Den har til formål at afklare de personlige og materielle omstændigheder ved arvesagen (navnlig aktiverne i boet samt rækken af interesserede og at fastslå, hvorvidt afdøde har efterladt sig en dødsdisposition). Alle disse forhold registreres i fortegnelsen over aktiver, som indsendes til den kompetente notar, når den er færdig.
Anden fase er *proceduren ved notaren*, der gennemføres i overensstemmelse med reglerne for frivillige retspleje. Ved denne procedure indtager notaren en funktion, der svarer til domstolene, og udøver statens offentlige myndighed.
Proceduren er underlagt specifikke *jurisdiktionsregler*. Kun en notar med beføjelser som fastlagt i lovgivningen må varetage proceduren; de interesserede parter i arveproceduren (f.eks. arvingerne) må med andre ord ikke inddrage en notar efter eget valg.
I løbet af proceduren undersøger notaren af egen drift de forhold og omstændigheder, der er bestemmende for arverækkefølgen. Normalt er det nødvendigt med et retsmøde for at klarlægge forholdene; notaren indkalder de interesserede parter til dette retsmøde. Hvis det kan dokumenteres, at afdøde har efterladt en dødsdisposition, træffer notaren af egen drift skridt til at fremskaffe denne dokumentation.
I Ungarn foregår boskiftet blandt arvingerne normalt inden for *rammerne* af arveproceduren. Boskiftet er grundlæggende afslutningen på det sameje mellem arvingerne, der opstod ved arven. Dette sker normalt i form af en aftale mellem de interesserede arvinger: *fordelingsaftalen*. Hvis arvinger indgår en sådan fordelingsaftale, udsteder notaren et arvebevis baseret på denne aftale med et tilsvarende indhold.
I løbet af arveproceduren kan der ligeledes være indgået en aftale mellem arvingerne og andre interesserede parter: Arvingerne kan overdrage hele det arvede bo eller dele heraf til en kreditor i boet eller til en person, der er berettiget til tvangsarv, for at imødekomme deres krav. Dette giver mulighed for at indgå en aftale om krav fra boets kreditorer eller fra personer, der er berettiget til tvangsarv, i løbet af arveproceduren.

Når arveproceduren er afsluttet, udsteder notaren en formel afgørelse: *arvebeviset*. I denne afgørelse udlægger notaren retligt de forskellige effekter i boet til arvingerne (eller legatarerne).
De interesserede parter kan indgive *kæremål* imod det arvebevis, som notaren har udstedt; kæren behandles af den kompetente regionale domstol. I mangel af en appel bliver arvebeviset endeligt. Det endelige arvebevis er et autentisk offentligt dokument, hvori status for den arving (legatar), der nævnes i den, attesteres. Notaren fremsender af egen drift det endelige arvebevis til den myndighed, der forvalter matrikelregistret (eller registre over andre typer af aktiver).
Det skal bemærkes, at hvis der er en retstvist imellem de interesserede parter, kan notaren muligvis ikke løse den under arveproceduren; retstvister kan kun afgøres ved domstolene.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I henhold til artikel 7:1 i civillovbogen tilfalder hele boet efter en person en arving efter testators død. Dermed følger ungarsk ret princippet om *ipso iure*-arv. En arving arver boet efter loven uden et særligt retligt dokument (f.eks. en accepterklæring) på tidspunktet for testators død; "forladt arv" (hereditas iacens) eksisterer ikke i ungarsk ret. Hvis der er mere end en arving, arver de boet i overensstemmelse med deres andele i boet ved testators død. Dette betyder, at der oprettes et udelt fælleseje til aktiverne mellem dem.
Der findes to slags legater under ungarsk civilret: specifikke legater (legatum vindicationis) og obligatoriske legater (legatum damnationis).
Et specifikt legat betyder, at testator overdrager et bestemt formuegode i boet til en bestemt begunstiget (den specifikke legatar) i en dødsdisposition. Ved et specifikt legat erhverver man direkte en rettighed i boet, hvilket vil sige, at legataren også erhverver genstanden for det specifikke legat ved testators død.
Et obligatorisk legat er et legat, hvor testator i en dødsdisposition forpligter sin arving til at udbetale en økonomisk godtgørelse til en bestemt begunstiget (f. eks. udbetale et bestemt beløb). For så vidt angår den juridiske status, er et obligatorisk legat et obligatorisk retligt krav over for arvingen, og det indebærer ikke nogen direkte erhvervelse af rettigheder fra testator.
I lyset af ovenstående erhverver arvinger og specifikke legatarer i henhold til ungarsk ret boet eller legatet på tidspunktet for testators død. Det skal imidlertid bemærkes, at det trods den direkte ipso iure-erhvervelse af rettigheder generelt ifølge ungarsk ret er nødvendigt at gennemgå en formel retlig procedure (arveproceduren) for at kunne afgive en autentisk attestering af arven.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja. I henhold til artikel 7:96 i civillovbogen hæfter arvingerne for boets gæld. Arvingernes hæftelse er begrænset, jf. nedenstående:
– Arvinger hæfter primært for boets gæld med boets aktiver ("med effekterne i og udbyttet af boet") (*cum viribus*-hæftelse).
– Hvis effekterne i boet eller udbyttet af boet imidlertid ikke er i arvingens besiddelse på det tidspunkt, hvor kravene gøres gældende, anvendes arvingens øvrige aktiver ligeledes op til værdien af deres arv for at dække kravene (*pro viribus*-hæftelse).
Det skal bemærkes, at ungarsk ret i modsætning til andre retssystemer ikke anerkender nogen sammenhæng mellem arvingernes hæftelse og fortegnelsen over aktiver i boet. Arvingernes begrænsede hæftelse er lovbestemt: Arvinger behøver ikke afgive en "erklæring om begrænset hæftelse", når de vedgår en arv.
I artikel 7:94 i civillovbogen angives de fordringer, der udgør boets gæld. Gældsposterne i boet omfatter således:
a) udgifter til en passende begravelse af afdøde
b) relevante udgifter til at erhverve, sikre og forvalte et bo ("boudgifter") samt udgifter til arveproceduren
c) afdødes gæld
d) forpligtelser som følge af tvangsarv
e) forpligtelser som følge af legater og legatarv af fast ejendom.
De fem ovennævnte kategorier af gæld i boet er rangeret i hierarkisk *rækkefølge* (artikel 7:95 i civillovbogen). Gældsposterne dækkes i den fastlagte rækkefølge. Hvis det ikke er muligt at dække alle poster i en gældskategori, dækkes kravene proportionalt inden for kategorien (i forhold til kravenes relative størrelse).

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Hvis boet omfatter fast ejendom, sørger notaren af egen drift for at fremsende det endelige arvebevis til den kompetente myndighed, der forvalter matrikelregistret (se punkt 6), således at ændringer vedrørende ejendommen kan blive indført i registret.
I henhold til artikel 29 i lov CXLI fra 1997 om registrering af fast ejendom (1997. évi CXLI. törvény az ingatlan-nyilvántartásról; "lov om registrering af fast ejendom") kan rettigheder og forhold generelt registreres på grundlag af offentlige dokumenter, private dokumenter med fuld beviskraft eller kopier af sådanne, som er bevidnet af en notar, som dokumenterer oprettelsen, ændringen eller udløbet af den rettighed eller det forhold, der er genstand for registreringen, med en godkendelseserklæring fra rettighedshaveren til det registrerede eller den potentielle rettighedshaver i matrikelregistret som foreløbig begunstiget (dvs. en registreringstilladelse, der kan udstedes af rettighedshaveren ved udstedelse af et dokument med de samme formelle krav som det dokument, der danner grundlag for registreringen).
I artikel 32 i loven om registrering fastlægges det krævede indhold af et dokument til brug ved registrering af fast ejendom:
a) de naturlige identifikationsoplysninger samt adresse og personnummer på klienten
b) navn, statistiknummer, hovedkontor og domstolens eller virksomhedens registreringsnummer for organisationer med statistiknumre; registreringsnummeret for kirkelige juridiske personer
c) fuldstændig adresse på og beskrivelse af den pågældende ejendom (kommune, matrikelnummer) samt den berørte ejerandel
d) detaljeret beskrivelse af rettigheden eller forholdet
e) de juridiske grunde til ændringen
f) aftalen mellem de berørte parter og/eller en ubetinget og uigenkaldelig godkendelseserklæring fra den registrerede ejer
g) aftaleparternes erklæring vedrørende deres respektive statsborgerskab.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

I ungarsk ret anerkender man ikke det juridiske begreb bobestyrer (kurator).
Ikke desto mindre kan den ansvarlige notar i visse tilfælde udpege en bestyrer, der skal udføre visse funktioner vedrørende forvaltningen af aktiver i boet. Dette kan forekomme i følgende tilfælde:
aa) forvalter af udøvelsen af ejerrettigheder til en virksomhed (artikel 32(2) i den ungarske arvelov)
Hvis boet omfatter en andel i en virksomhed (eller et kooperativ), kan notaren udpege en bestyrer, der midlertidigt udøver de rettigheder, der udspringer af denne andel. En sådan bestyrer udpeges på anmodning af organisationen (kooperativet) eller af enhver person (enhed), der har interesse i driften af denne.
ab) bestyrer af inddrivelser (artikel 32(3) i arveloven)
Hvis boet omfatter fordringer, kan notaren udpege en bestyrer, der skal inddrive disse fordringer, efter anmodning fra en part, der har en interesse i arven. Denne bestyrer er ansvarlig for at træffe de nødvendige retlige foranstaltninger for at inddrive fordringer, der er en del af boet.
Der udpeges ikke nogen bestyrer (heller ikke i ovennævnte tilfælde), hvis ovennævnte handlinger udføres af en *eksekutor af testamentet*.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

I Ungarn afklares juridiske spørgsmål vedrørende arv ved en formel retlig procedure (arveprocedure), der gennemføres af en notar, som varetager funktionen som dommer i proceduren (se punkt 6).

Notaren konstaterer af egen drift, hvorvidt der er registreret en dødsdisposition i det nationale testamenteregister, og sørger af egen drift for at anmode om dødsdispositionen, hvis der foreligger oplysninger om, at en sådan findes.

Dette betyder, at notaren ifølge ungarsk ret har til *opgave og ansvar at fuldbyrde en dødsdisposition*.

Ikke desto mindre giver ungarsk ret også testatorer ret til at indsætte en eksekutor i deres dødsdisposition (testamente). Det skal imidlertid understreges, at indsættelsen af en eksekutor for testamentet ikke træder i stedet for arveproceduren; en eksekutor kan ikke "påtage sig" en notars ansvar.

De rettigheder og pligter, der påhviler en eksekutor, er omfattet af bestemmelserne i dødsdispositionen. Hvis dispositionen ikke indeholder nogen bestemmelser om dette, har eksekutor følgende rettigheder og pligter (artikel 99 i arveloven):

– at bistå myndighederne ved udarbejdelse af en fortegnelse over aktiver i boet

– at iværksætte sikkerhedsforanstaltninger for at sikre boet, når dette er nødvendigt

– at bestyre boet. I sin rolle som aktivforvalter har eksekutoren ret og pligt til at

– kræve, at arvinger eller legatarer respekterer bestemmelserne i testamentet

– betale boets kreditorer (idet han handler på egne vegne, men for boets regning)

– midlertidigt udøve ejerrettigheder knyttet til aktier (andele) i virksomheder (kooperativer), der er inkluderet i boet

– inddrive fordringer, der er en del af boet (idet han handler på egne vegne, men for boets regning).

Imidlertid er eksekutorens rettigheder med hensyn til aktivforvaltning begrænsede: Han må ikke påtage sig nogen forpligtelser vedrørende aktiverne i boet og må ikke sælge aktiver, medmindre alle personer, der har en interesse i arven, har givet tilladelse til dette. Desuden må han ikke foretage nogen dispositioner for boets regning uden beregning.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Vedrørende rettigheder og pligter for den bestyrer, der udpeges af notaren, og for eksekutoren af testamentet henvises til punkt 9.1.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Som ovenfor anført (se punkt 6) varetages arveproceduren i Ungarn af notarer. Ved afslutningen af denne procedure udstedes der en formel afgørelse, *arvebeviset*. I denne afgørelse udlægger notaren retligt effekterne i boet til de enkelte arvinger.

Det skal imidlertid bemærkes, at overdragelsen af ejerskabet til arvingerne ikke sker i kraft af arvebeviset. Som anført ovenfor følger ungarsk ret princippet om *ipso iure*-arv; boet overgår til arvingerne på tidspunktet for testators død. I den henseende har arvebeviset en *konstaterende* virkning.

Når arvebeviset, der udstedes af notaren, er blevet endeligt, har det en *legitimerende funktion*: Det er et autentisk dokument, som over for tredjepart beviser de deri nævnte personers status som arvinger (eller legatarer), medmindre en domstol bestemmer noget andet ved en retssag.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/01/2024

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Malta

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Fordelingen af aktiver efter en persons død kan udføres på tre måder: (a) gennem et testamente, som kan væres fælles for mand og hustru, hvilket betegnes unica carta, (b) gennem et hemmeligt testamente, som deponeres ved retten af testator eller notaren, eller, hvis ingen af disse foreligger, (c) ifølge lovgivningen (intestat*arv*).

Et testamente kan gælde for hele boet eller en del af det. Alle aktiver, der ikke er omfattet af testamentet, fordeles efter lovgivningen. Testamenter kan indeholde bestemmelser om universalarv, hvor testator testamenterer alle sine aktiver til en eller flere personer (der kaldes arvinger), og enkeltdispositioner, hvor de personer, der arver, kaldes legatarer.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Inden for 15 dage efter datoen for testamentets oprettelse udarbejder notaren en registreringsmeddelelse og får testamentet registreret i det offentlige register. Testator kan have indgivet hemmelige testamenter til en dommer ved domstolen for frivillig retspleje. De kan også være indleveret personligt til en notar, som har fire hverdage fra indleveringen til at lade testamentet registrere ved domstolen for frivillig retspleje til opbevaring hos justitssekretæren.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

I den maltesiske civillovbog henvises der til tvangsarv. Dette er en ret til afdødes bo, som den overlevende ægtefælle ifølge loven skal tildele afdødes slægtninge i nedstigende linje. I henhold til artikel 616 i civillovbogen udgør den tvangsarv, der afsættes til børn – hvad enten de er undfanget eller født inden for ægteskab, undfanget eller født uden for ægteskab eller adopteret – en tredjedel af boets værdi, når der er højst fire børn, og halvdelen af boets værdi, når der er fem børn eller flere.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke er skrevet testamente, testamentet er ugyldigt, arvingerne ikke ønsker at arve eller ikke kan arve, eller der ikke eksisterer nogen ret til forøgelse af arveandelen mellem arvingerne, udlægges arven som intestatarv efter lovgivningen.

I sådanne situationer tilfalder arven ifølge lovgivningen slægtninge i nedstigende linje, slægtninge i opstigende linje, slægtninge i sidelinje, afdødes ægtefælle og staten. I dette tilfælde udlægges arven i overensstemmelse med slægtskabets nærhed, hvilket afgøres af antallet af generationer. Hvis afdøde ikke overleves af nogen arveberettigede, tilfalder arven den maltesiske stat.

Ved intestatarv tilfalder arven ikke personer, der har forhindret afdøde i at udfærdige et testamente med svigagtige eller voldelige midler, og som derfor anses for uegnede eller uværdige til at modtage den.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

De maltesiske domstole har almindelige beføjelser til at afgøre tvister vedrørende arv. Skifteretten har særlig jurisdiktion under visse specifikke omstændigheder, når arvingerne er uenige om, hvordan arven skal fordeles.

Generelt anvender man notarer og advokater, når der ikke er uenighed eller tvister om arv.

En interesseret part kan også anmode domstolen for frivillig retspleje om at afsige kendelse om indledning af en arveprocedure til fordel for den pågældende.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Justitssekretæren ved retten og notarer

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Justitssekretæren ved retten og notarer

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Justitssekretæren ved retten og notarer

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Arveproceduren indledes, når en interesseret part går til en notar eller advokat og denne foretager søgninger i både det offentlige register efter offentlige testamenter og hos domstolene efter hemmelige testamenter. Efter denne proces indledes arveproceduren, hvor notaren eller advokaten finder eventuelle arvinger og legatarer og underretter dem om resultatet af søgningen. Herefter fordeles boet i henhold til testators testamente. Hvis afdøde ikke har efterladt noget testamente, fordeles boet efter lovens bestemmelser.

Både løsøre og fast ejendom kan sælges, hvis alle arvingerne er enige om dette, og udbyttet deles imellem arvingerne, i det forhold der er angivet i testamentet.

I tilfælde af en tvist, f.eks. om testamentets autenticitet eller fordelingen af arven, kan den arving, der rejser spørgsmålet, indbringe sagen for 1. afdeling af civilretten eller for skifteretten.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Bobehandlingen indledes på dødstidspunktet eller på den dato, hvor arvelader erklæres død på grund af personens langvarige fravær og bliver *res judicata*. Ingen er forpligtet til at modtage den tildelte arv. Vedgåelsen af arven kan enten være udtrykkelig eller stiltiende. Den er stiltiende, hvis arvingen træffer foranstaltninger, der tyder på, at han har til hensigt at vedgå arven, og den er udtrykkelig, hvis han påtager sig status som arving enten i et offentligt eller privat dokument. Omvendt kan frasigelse ikke formodes.

I forbindelse med et legat har legataren fra datoen for testators død ret til at bede arvingen udlevere det arvede aktiv som et legat.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, arvingerne hæfter for afdødes gæld i det forhold og på den måde, der er angivet af testator. Hvis testator dør uden at efterlade et testamente, eller hvis han ikke har angivet fordelingen af gælden, betaler arvingerne gælden i forhold til deres respektive andel af arven. De enkelte arvinger hæfter personligt for boets gæld.

Hvis en af arvingerne ejer aktiver, der er pantsat for at sikre gælden, hæfter denne for hele gælden, for så vidt angår de pågældende aktiver. Hvis en arving har betalt mere end sin andel af en fælles gæld på grund af en sådan pantsætning, kan han gøre krav gældende over for de øvrige arvinger, dog begrænset til deres andel.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

I henhold til arveloven skal arvingerne ikke registrere den faste ejendom, de har arvet. I henhold til lov om afgifter på dokumenter og overdragelser skal personer, der arver fast ejendom, dog indgive en *causa mortis*-erklæring til det offentlige register. Denne erklæring indeholder grundlæggende datoen for erklæringen, oplysninger om afdøde og om arvingen/legataren, dato og sted for dødsfaldet, en beskrivelse af det arvede bo, overdragelsesdokumentet, værdien af den faste ejendom, stedet, hvor erklæringen er udfærdiget og deklarantens og notarens underskrift.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Arvingen eller eksekutor for testamentet.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

En bobestyrer eller eksekutor for testamentet udarbejder en fortegnelse over aktiver i boet. Han udøver og varetager de rettigheder, der er knyttet til boet, ved at imødekomme eventuelle retlige krav over for boet, forvalter – i henhold til forpligtelsen til at deponere værdier – alle penge i boet eller penge, som er indkommet ved salg af løsøre eller fast ejendom, og aflægger rapport til de berørte personer.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Generelt udstedes der ingen dokumenter som bevis for arvingernes status og rettigheder, eftersom arven overgår automatisk ved dødsfald. En interesseret part kan dog anmode domstolen for frivillig retspleje om at få indledt bobehandlingen til fordel for den pågældende.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side nl er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog: en er allerede oversat.

Arv - Nederlandene

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Undtagen i ganske få tilfælde (artikel 4:97-107 i den civile lovbog (*Burgerlijk Wetboek*)) kan et testamente oprettes udelukkende ved hjælp af et notarialdokument eller et håndskrevet privat dokument, der overdrages til en notar med henblik på opbevaring (artikel 4:94 i den civile lovbog). Et testamente, der oprettes af to eller flere testatorer, accepteres ikke (artikel 4:93 i den civile lovbog). Aftaler om fremtidig arv accepteres heller ikke. I henhold til artikel 4:4(2) i den civile lovbog er aftaler, som har til hensigt at overdrage et bo helt eller delvist, ugyldige.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Den notar, som opretter testamentet, skal registrere de relevante oplysninger i centralregistret for testamenter senest den først følgende arbejdsdag. Se også: http://www.centraaltestamentenregister.nl. Der findes yderligere oplysninger om opbevaring og registrering af testamenter samt søgning efter disse på webstedet for The European Network of Registers of Wills Association (ENRWA) under "Information sheet" (dataark): http://www.arert.eu

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Kun afdødes efterkommere (børn eller – hvis børnene ikke længere er i live – disses børn) har ret til tvangsarv. Hverken ægtefællen eller slægtninge i opstigende linje er berettiget til tvangsarv. Tvangsarven udgør halvdelen af boet. Se artikel 4:64 i den civile lovbog. Hvis en efterkommer påberåber sig tvangsarv, betragtes vedkommende ikke længere som arving, men derimod som kreditor.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

I mangel af et testamente gælder følgende principper for de forskellige scenarier:

Hvis afdøde var ugift og ikke havde børn, er det i princippet vedkommendes forældre, brødre og søstre, der arver lige store dele, idet hver forælder altid arver mindst en fjerdedel.

Hvis afdøde var ugift og efterlader sig børn, deles boet ligeligt blandt børnene.

Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle og ikke har børn, arver den sidst levende ægtefælle hele boet.

Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle og børn, arver børnene og ægtefællen ligeligt, idet ægtefællen erhverver aktiverne i boet. Boet afvikles på vegne af ægtefællen. Hvert af børnene er som arvinger juridisk berettiget til et pengekrav mod den overlevende ægtefælle. Hvert barns pengekrav svarer til vedkommendes andel af boet. Dette krav bliver retskraftigt, hvis den overlevende ægtefælle erklæres konkurs eller pålægges gældssanering (se også loven om gældssanering for fysiske personer (*Wet schuldsanering natuurlijke personen*)), eller hvis vedkommende dør (artikel 4:13 i den civile lovbog). Ægtefæller og registrerede partnere behandles på lige fod.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Notaren er den kompetente myndighed i Nederlandene med hensyn til arveret. Parterne kan frit vælge notar uanset afdødes sidste bopæl.

En arving har tre muligheder. Hvis arvingen ønsker blot at vedkende sig arven, kan vedkommende gøre dette implicit eller udtrykkeligt uden særlige formaliteter. Konsekvensen af at vedkende sig arven er, at arvingen overtager et ubegrænset personligt ansvar for eventuel gæld i boet. Arvingen kan dog begrænse sit ansvar ved udtrykkeligt at vedkende sig arven på den betingelse, at gælden i boet ikke overstiger det beløb, som vedkommende er berettiget til. Hvis arvingen ønsker at give afkald på arven eller vedkende sig den på den betingelse, at gælden i boet ikke overstiger det beløb, som vedkommende er berettiget til, skal vedkommende fremsætte en erklæring over for retten. I sidstnævnte tilfælde fastsætter retten en tidsfrist for, hvornår vedkommende skal vedkende sig arven.

Legater kan accepteres eller afvises uden særlige formaliteter. I henhold til nederlandsk lovgivning er begrænset accept ikke mulig, hvis der er tale om et legat.

En legal arving kan give afkald på sin ret til tvangsarv ved blot at undlade at gøre krav på den. Lovgivningen indeholder ikke bestemmelser om særlige erklæringer til dette formål. Hvis en legal arving giver afkald på tvangsarv, er det muligt at formulere dette i en erklæring.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

I de fleste tilfælde er det mest hensigtsmæssigt at gøre brug af en notar ved afvikling af et bo, navnlig hvis der foreligger en ægtepagt eller et testamente. Hver af arvingerne eller en eventuel testamentsindsat eksekutor kan gøre brug af en notar i Nederlandene. Parterne kan frit vælge notar uanset afdødes sidste bopæl. Notaren hjælper arvingerne med at opgøre boet. Han fastlægger, hvem arvingerne er, hvorefter han kontrollerer, om der foreligger et

testamente, og rådgiver arvingerne om, hvorvidt de skal vedkende sig arven, eller om det ville være bedst for dem ikke at gøre det. Desuden udarbejder han en opgørelse af boet og fordelingen af det. Han kan endvidere hjælpe dem med at overholde deres skatteforpligtelser. Kun i nogle få situationer inddrages retten ved afvikling af et bo. Dette kan forekomme, hvis afviklingen anfægtes, eller hvis en af arvingerne ikke kan varetage sine egne interesser (f.eks. fordi vedkommende er mindreårig).

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I Nederlandene er der ikke fastsat bestemmelser om domstolsprocedurer. I stedet anvendes en boopgørelse (*Verklaring van Erfrecht*), se artikel 4:188 i den civile lovbog, som udstedes af den nederlandske notar (se artikel 3:31 i den civile lovbog) til alle berørte parter, dvs. arvingerne. Den testamentsindsatte eksekutor kan også anmode om en boopgørelse. I boopgørelsen anfører notaren navnene på de personer, der har ret til arven, deres andele af den og, hvis det er relevant, navnet på den testamentsindsatte eksekutor. Ved hjælp af boopgørelsen kan arvingerne/den testamentsindsatte eksekutor identificere sig selv over for boets debitorer, ligesom de kan få adgang til bankkontosaldi osv. Der kræves et notarialdokument for at overdrage fast ejendom eller en ret til fast ejendom til en af arvingerne.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Hvis en arving vedkender sig en arv betingelsesløst, påtager vedkommende sig det fulde ansvar for afdødes gæld (artikel 4: 182 i den civile lovbog). Hvis vedkommende vedkender sig arven under forbehold af boopgørelsen, er arvingen kun ansvarlig for gælden i det omfang, at den dækkes af de aktiver i boet, som arvingen har ret til. Han eller hun kan ikke holdes personligt ansvarlig.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Boopgørelsen kan optages i det offentlige register over fast ejendom. Der kræves et separat notarialdokument at overdrage retten til fast ejendom eller andre rettigheder i forbindelse hermed.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

I nederlandsk lovgivning findes der ingen bestemmelser om obligatorisk udpegelse af en bobestyrer.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Testatorer kan i deres testamente udpege en eksekutor, som afvikler boet. Hvis en arving vedkender sig arven under forbehold af boopgørelsen, kan retten udpege en særlig bobestyrer.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Den testamentsindsatte eksekutor har normalt kun begrænsede beføjelser i henhold til artikel 4:144 i den civile lovbog. Han eller hun kan forvalte boet og afvikle gælden i det. Testatorer kan give den testamentsindsatte eksekutor flere rettigheder, f.eks. med hensyn til overdragelse af aktiver i boet uden arvingernes tilladelse. Hvis den testamentsindsatte eksekutor udpeges som særlig eksekutor (den kurator, der afvikler boet), kan vedkommende overdrage aktiver og træffe alle afgørelser om fordeling af boet.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Arvingerne kan enes om et dokument vedrørende fordeling i form af et notarialdokument. Dette kræves, hvis en arving ikke har rets- og handleevne (fordi vedkommende er mindreårig eller på grund af konkurs/betalingsstandsning). I Nederlandene kræves der et notarialdokument for at overdrage fast ejendom eller andre rettigheder i forbindelse hermed, se svaret på spørgsmål 7 ovenfor. I andre tilfælde kræves der intet dokument vedrørende fordeling af boet. Boopgørelsen er tilstrækkelig i forbindelse med overdragelse af aktiver, herunder bankkonti og løsøre i øvrigt.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 17/11/2021
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.
Den originale sprogudgave af denne side de er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Arv - Østrig

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Der skal opfyldes særlige formkrav, når man opretter et testamente. Følgende typer testamente anerkendes efter østrigsk ret:
et offentligt testamente oprettet af en notar eller retten
et holografisk testamente fuldt ud håndskrevet og underskrevet af arvelader
et skriftligt testamente (håndskrevet eller maskinskrevet af en anden end arvelader), som skal være udarbejdet under overværelse af tre vidner.
En arvepagt (artikel 1249 ff. i den østrigske civillovbog (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch – ABGB*)) kan kun indgås af ægtefæller eller par, som er forlovet og faktisk bliver gift, og (fremtidige) registrerede partnere og skal have form af et dokument oprettet for notar (i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, litra a), i loven om notaroprettede dokumenter (*Notariatsaktsgesetz*)). Der skal være to vidner eller en anden notar til stede. Ved en arvepagt, som skal

opfylde gyldighedskravene til testamentariske dispositioner, kan man ikke disponere over mere end tre fjerdedele af boet. I den forbindelse har registrerede partnere de samme rettigheder som ægtefæller og forlovede partnere (artikel 1217 i den østrigske civillovbog).
Kun ægtefæller eller registrerede partnere kan oprette et fælles testamente (artikel 586 i den østrigske civillovbog).
Gaver ved dødsfald (gaver givet af en person, som forventer at dø meget snart, men som først træder i kraft, når gavegiveren dør) er reguleret i artikel 603 i den østrigske civillovbog og gives ved en kontrakt, som skal have form af et notaroprettet dokument.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Testamenter, arvepagter og eventuelle kontrakter om afkald på arv eller tvangsarv kan registreres i det centrale østrigske testamenteregister (artikel 140b i den østrigske lov om notarer (*Notariatsordnung*)), forudsat at de er deponeret hos en notar, en ret eller en advokat. Dette elektroniske register forvaltes af det østrigske notarkammer (*Österreichische Notariatskammer*) og er det eneste testamenteregister, der er lovreguleret. Domstolene og notarer skal indberette eksistensen af sådanne dokumenter til registeret (artikel 140c, stk. 2, i den østrigske lov om notarer). Formålet med registreringen er at gøre disse dokumenter lettere at finde under arvesager. Advokater og advokatfirmaer kan registrere testamenter og andre testamentariske dispositioner i de østrigske advokaters testamenteregister.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Tvangsarven (som begrænser graden af frihed til at træffe testamentariske dispositioner) udgør halvdelen af arven efter arveladeren. Afdødes efterkommer og den længstlevende ægtefælle eller registrerede partner har ret til tvangsarv. Hvis en person, der har ret til tvangsarv, aldrig har haft et nært slægtskabsforhold til afdøde, eller der ikke har eksisteret et sådant forhold i en længere periode (ca. 20 år), kan tvangsarven nedsættes.
Tvangsarven er den andel af værdien af afdødes aktiver, som skal fordeles til de personer, der er berettiget til tvangsarv. Tvangsarven skal udbetales kontant. Den kan imidlertid også være omfattet af en gave i forbindelse med afdødes død (artikel 780 i den østrigske civillovbog) eller en livsgave (artikel 781 i den østrigske civillovbog).
Retten til tvangsarv skal gøres gældende ved retten senest tre år efter opdagelsen af kravet og senest efter 30 år efter arveladers død (artikel 1487 i den østrigske civillovbog). Forældelsesfristen løber fra opdagelsen af de faktiske omstændigheder, som er afgørende for kravets eksistens, dog tidligst ét år efter arveladers død (artikel 765 og 1487a i den østrigske civillovbog).
Det er muligt at give afkald på tvangsarven, mens arvelader stadig lever. Afkaldet skal ske i form af et notaroprettet dokument eller en officielt bekræftet retsprotokol (artikel 551 i den østrigske civillovbog).

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Såfremt afdøde ikke efterlader sig en ægtefælle, en registreret partner eller børn, går arveretten til afdødes forældre og deres efterkommere (afdødes søskende) (artikel 735 og 736 i den østrigske civillovbog).
Hvis afdøde ikke efterlader sig en ægtefælle eller en registreret partner, men efterlader sig børn, arver børnene lige store andele (artikel 732 i den østrigske civillovbog).
Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle eller en registreret partner, men ingen børn, bliver den længstlevende ægtefælle eller registrerede partner enearving.
Efterlader afdøde sig en ægtefælle eller registreret partner og børn, arver ægtefællen eller den registrerede partner en tredjedel af boet plus præferencearven ifølge loven (som giver den pågældende ret til indboet). To tredjedele af boet deles ligeligt mellem afdødes børn (artikel 744 i den østrigske civillovbog).
Den ikke-registrerede partner (samlever) arver, hvis der ikke er andre retmæssige arvinger. Ellers arver samlever kun, hvis dette er fastsat i en testamentarisk disposition. Den efterlevende samlevende partner er dog beskyttet af den østrigske lejelov (*Mietrechtsgesetz*) og den østrigske lov om ejerlejlighedsfællesskab (*Wohnungseigentumsgesetz*). Ejede afdøde og dennes samlevende partner i fællesskab en lejlighed (ejerlejlighedsfællesskab), tilfalder afdødes andel den efterlevende partner. Samlever har desuden ved lov givet forrang til arv og derfor, i højst et år, ret til fortsat at bo i det fælles hjem og til at anvende de fælles husholdningsartikler, i det omfang de er nødvendige for fortsat at kunne leve i overensstemmelse med de tidligere levevilkår.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Byretten (*Bezirksgericht*); retskommissær (notar) som repræsentant for retten.
Myndigheden med saglig og stedlig kompetence er byretten i den retskreds, hvor afdødes sidste lovlige bopæl var beliggende (sidste lovlige opholdssted, sædvanlige bopæl) (artikel 105 i den østrigske lov om domstolenes organisation (*Jurisdiktionsnorm – JN*) sammenholdt med artikel 65 og 66 i samme lov).
Med henblik på at gennemføre sagen benytter byretten en notar, der fungerer som "retskommissær" (artikel 1 i loven om notarers opgaver som repræsentant for retten (*Gerichtskommissärsgesetz, GKG*)).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Byretten; retskommissær (notar) som repræsentant for retten.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Byretten; retskommissær (notar) som repræsentant for retten.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Byretten; retskommissær (notar) som repræsentant for retten.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Arveprocessen (eller "arvesagen" (*Verlassenschaftsverfahren*)) indledes af byretten, når arvefaldet er meddelt officielt. Den kompetente byret er retten i den retskreds, hvor afdøde havde sin sidste bopæl eller sit sidste opholdssted. Sagen behandles af en notar i dennes egenskab af retskommissær og afsluttes med en retskendelse.
Arvesager skal officielt iværksættes, så snart retten bliver bekendt med dødsfaldet (artikel 143, stk. 1, i loven om frivillig retspleje (*Außerstreitgesetz, AußStrG*)).
Retskommissæren finder frem til arvingerne som led i arvesagen (artikel 797 i den østrigske civillovbog).
Retskommissæren (artikel 1, stk. 2, nr. 2, litra b), og artikel 2, stk. 2, i loven om notarers opgaver som repræsentant for retterne) udarbejder en fortegnelse over boet, hvis der er indgivet en erklæring om betinget accept af arvemassen (som begrænser en arvings ansvar til værdien af de aktiver, de vil modtage fra boet), hvis de personer, der kan være berettiget til tvangsarv, er mindreårige eller kan have behov for en juridisk repræsentant af andre årsager, hvis der er givet tilladelse til, at arven holdes adskilt fra arvingens aktiver, hvis arv med en efterfølgende arving skal tages i betragtning, eller hvis det er fastslået, at der er oprettet en privat testamentarisk fond, hvis der er mulighed for arv til staten på grund af manglende arving, eller hvis en bemyndiget person eller kurator anmoder herom (artikel 165 i loven om frivillig retspleje).

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Ingen må tage arven i besiddelse af egen drift. Den skal derimod officielt overdrages, således at den retmæssigt kommer i arvingens besiddelse, en proces, der kaldes "retslig overdragelse" (*Einantwortung*) efter afgørelse af skifteretten (*Abhandlungsgericht*) (artikel 797 i den østrigske civillovbog og artikel 177 i

loven om frivillig retspleje). Formuegoderne kan kun overdrages, når de pågældende personer har erklæret, at de er berettiget til arv, som bevis for, at de har ret til at arve, og når arvesagen er afsluttet. Selv i tilfælde af fast ejendom sker ejerskiftet på tidspunktet for overdragelsen, dvs. uafhængigt af registreringen af den nye ejer i tingbogen. Undlader arvingerne at indgive en anmodning om registrering i tingbogen inden for en rimelig frist, skal retskommissæren indgive anmodningen i stedet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvingerne hæfter for afdødes gæld med hele deres formue. Hvis der er udfærdiget en boopgørelse, hæfter de dog kun op til værdien af arven.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Et dokument, der viser retmæssig adkomst, skal forevises tinglysningsretten (*Grundbuchsgericht*). Arvinger skal forevise en afgørelse om overdragelse, og legatarer skal forevise en officiel bekræftelse. Endvidere kan det være nødvendigt at forevise en skatteligningsattest og afhængigt af loven i den berørte delstat, en særlig tilladelse ifølge lovgivningen om transaktioner med fast ejendom samt – eventuelt – bevis for erhververens nationalitet.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke nødvendigt at udpege en bobestyrer.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

En arving, som ved vedgåelse af arven i tilstrækkelig grad kan bevise sin arveret, har ret til at bruge og forvalte den arvede formue og til at repræsentere boet, medmindre andet fastsættes af skifteretten (*Verlassenschaftsgericht*). Gælder denne ret for mere én part, udøver alle parter retten i fællesskab, medmindre de aftaler andet (artikel 810, stk. 1, i den østrigske civillovbog).

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Eksekutor spiller kun en sekundær rolle i østrigske arvesager. Dette skyldes, at arvesagerne behandles af retten, og at det er retskommissæren, som er et organ under retten, som sikrer, at afdødes ønsker opfyldes. I henhold til artikel 816 i den østrigske civillovbog kan afdøde ved en testamentarisk disposition udpege en person med ansvar for at gennemføre afdødes sidste vilje. Omfanget af denne persons opgaver er fastlagt i den testamentariske disposition og kan gå fra at overvåge, om arvingen/legataren opfylder visse betingelser eller fordeler boet korrekt, til at forvalte boet.

Såfremt der er aftalt mundtlige forhandlinger som led i processen med at indkalde boets kreditorer (artikel 813815 i den østrigske civillovbog), skal retskommissæren meddele datoen for disse forhandlinger og også indkalde eksekutoren (artikel 174 i loven om frivillig retspleje).

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

På anmodning skal retskommissæren udstede en officiel bekræftelse til de begunstigede som bevis for deres repræsentationsbeføjelse (artikel 172 i loven om frivillig retspleje) (se punkt 9.2 ovenfor).

Når arvingerne og deres andele er blevet endeligt fastslået, og der er fremlagt bevis for, at de øvrige krav er opfyldt, skal retten overdrage arven til arvingerne (artikel 177 i loven om frivillig retspleje: afgørelse om overdragelse). En officielt bekræftet kopi af overdragelsesafgørelsen med bekræftelse af retskraften er tilstrækkelig til at frigive de midler, der indestår i kreditinstitutter (artikel 179 i loven om frivillig retspleje)

Det europæiske arvebevis, jf. artikel 62 ff. i forordning (EU) nr. 650/2012 om arv, udstedes af retskommissæren. Hvis ansøgeren anfægter arvebeviset, skal retten undersøge det. Det bevis, der udstedes af retskommissæren, ophører med at være gyldigt og erstattes af det af retten udstedte bevis.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Polen

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Efter polsk lovgivning kan dødsdispositioner kun foretages ved testamente. Det er ikke tilladt at udarbejde fælles testamenter. Følgende former for testamenter accepteres:

Et skriftligt testamente, som testator har nedfældet i sin helhed, dateret og underskrevet

Et notartestamente udarbejdet af en notar i form af et notarialdokument

Et mundtligt testamente oprettet i overværelse af to vidner for en kommunes borgmester (*wójt*) (en bys borgmester (*burmistrz*) eller en kommunalforvaltnings leder (*prezydent miasta*))

Et mundtligt nødtestamente (som kun kan oprettes af en person, der forventer kun at have kort tid tilbage at leve i, når det er umuligt eller meget vanskeligt at få udarbejdet et testamente på en af ovenstående måder) oprettet i overværelse af tre vidner.

Med hensyn til arvepagter er det kun pagter om afgivelse af afkald på arv, der accepteres. En sådan arvepagt kan indgås mellem den fremtidige testator og den legale arving, men skal udformes som et notarialdokument for at være gyldigt.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Et testamente skal ikke nødvendigvis være registreret for at være gyldigt. Testamenter, der er udarbejdet i form af et notarialdokument eller overdraget til en notar med henblik på opbevaring, kan registreres ved det nationale notarråd (*Krajowa Rada Notarialna*).

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Polsk lovgivning indeholder ingen begrænsninger for en testators frihed til at udpege en eller flere arvinger. Retten til tvangsarv begrænser heller ikke en testators frihed til at fordele sine aktiver, men beskytter testators nærmeste slægtninges og ægtefælles interesser, da de er berettiget til en bestemt sum penge.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Følgende regler finder anvendelse, hvis ikke der foreligger noget testamente:

Hvis afdøde var ugift og ikke havde nogen børn, arver hans eller hendes forældre. Hvis en af forældrene døde, inden bobehandlingen blev indledt, fordeles den pågældende forælders arvelod ligeligt mellem testators søskende. Hvis en af testators søskende døde, inden bobehandlingen blev indledt, og den pågældende havde slægtninge i nedstigende linje, fordeles hans eller hendes andel ligeligt mellem disse slægtninge i nedstigende linje. Hvis ikke der findes nogen søskende eller søskendes slægtninge i nedstigende linje, fordeles hele arven ligeligt mellem arveladers bedsteforældre. Hvis en af bedsteforældrene døde, inden bobehandlingen blev åbnet, tilfalder den pågældende bedsteforælders arvelod hans eller hendes slægtninge i nedstigende linje. Hvis en af testators bedsteforældre, som døde, inden bobehandlingen blev indledt, ikke havde slægtninge i nedstigende linje, fordeles hans eller hendes arvelod ligeligt mellem de øvrige bedsteforældre. Hvis ikke der er nogen slægtninge, som ved lov er arveberettiget, tilfalder arven den kommune, hvor testator havde sin sidste bopæl. Hvis det er umuligt at fastslå, hvor testator havde sin sidste bopæl i Polen, eller hvis testator boede i udlandet, tilfalder arven staten.

Hvis afdøde var ugift, men havde børn, er disse børn enearvinger.

Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle, bliver denne ægtefælle enearving, hvis ikke der findes nogen slægtninge i nedstigende linje, forældre, søskende eller søskendes slægtninge i nedstigende linje.

Hvis afdøde efterlader sig ægtefælle og børn, fordeles arven ligeligt mellem dem. Mindst en fjerdedel af arven skal dog tilfalde ægtefællen. Hvis afdøde efterlader sig en ægtefælle, med hvem afdøde levede i formuefællesskab, modtager den efterlevende ægtefælle halvdelen af den fælles formue ved formuefællesskabets ophør, mens den anden halvdel indgår i dødsboet.

Hvis afdøde ikke efterlader sig en ægtefælle og arveberettigede forældre, fordeles arven ligeligt mellem afdødes ægtefælles børn, for så vidt som ingen af forældrene var i live, da bobehandlingen blev indledt (stedbørns arveret).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

En ansøger skal henvende sig til en notar eller til retten i den retskreds, hvor testator havde sin sidste bopæl.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Erklæringer om afgivelse af afkald på eller vedgåelse af en arv skal indgives til retten i den retskreds, hvor den person, der indgiver erklæringen, har bopæl eller opholdssted. Den kan også indgives til en notar. Personer, der er bosat i udlandet, kan indgive en erklæring om afkald på arv efter reglerne på det sted, hvor boet behandles.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Polsk lovgivning giver mulighed for to typer af legater: Et simpelt legat og et retskraftigt legat. Afkald på legater og vedgåelse heraf vedrører kun retskraftige legater. Dette valg gælder ikke for simple legater.

De myndigheder, der er angivet i svaret på det foregående spørgsmål, har kompetence til at modtage en erklæring vedrørende et retskraftigt legat.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Efter polsk lovgivning er der ingen del af boet, der er forbeholdt bestemte personer. Der kan dog stilles krav om udbetaling af en tvangsarv, dvs. af en bestemt sum penge. Der skal ikke indgives erklæringer om afgivelse af afkald på eller vedgåelse af tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

En person, som ønsker at skaffe sig et dokument, der bekræfter personens status som arving, kan enten indgive en anmodning om en retsafgørelse om overtagelse af boet eller indhente et registreret dokument hos en notar, der bekræfter arven. Hvis der er flere arvinger, kan boet på deres foranledning fordeles af en ret ved anlæggelse af en sag om opgørelse af boet eller af en notar i henhold til en aftale om opgørelse af boet i form af et notarialdokument.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

En person bliver automatisk arving eller legatar, når bobehandlingen indledes (men det er muligt at give afkald på arven).

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

En arving hæfter i princippet med hele sin formue for afdødes gæld. En arving kan begrænse denne hæftelse ved at vedgå arven på grundlag af en fortegnelse over aktiver i boet. I så fald skal arvingen indgive en relevant erklæring for notaren eller den kompetente ret senest seks måneder efter den dato, hvor han eller hun blev bekendt med arven. Arvinger hæfter solidarisk for afdødes gæld.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

For at få indført fast ejendom, som udgør en del af en arv, i matrikelregistre og tingbøger, skal arvingen i reglen forelægge dokumenter, der bekræfter personens status som arving, dvs. en retsafgørelse om overtagelse af boet eller et notarbekræftet arvebevis.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Der kan udpeges en bobestyrer ex officio eller efter begæring, når der af en eller anden grund er risiko for, at boet ikke vil blive fordelt forskriftsmæssigt. I den forbindelse skal den berørte indgive en anmodning til den ret, der er kompetent med hensyn til testators aktiver, for at vise, at han eller hun er arving eller legatar eller er berettiget til tvangsarv. En sådan anmodning kan også indgives af eksekutoren af testamentet, en medejer af aktiverne, en person, som også er berettiget til testators rettigheder, en kreditor, som har skriftligt bevis for testators gæld til den pågældende, eller et skattekontor.

I forbindelse med ikke-vedgået arv udpeger retten en bobestyrer ex officio eller efter anmodning.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Testator kan i sit testamente udpege en eksekutor, som skal bestyre boet efter testators død.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Eksekutoren af et testamente skal bestyre boet, betale gæld vedrørende boet, herunder gennemføre de testamentariske dispositioner og instrukser, og efterfølgende fordele boet mellem arvingerne efter anvisningerne i testamentet og gældende lovgivning umiddelbart efter boets opgørelse.

Den person, der har fået til opgave at opfylde de testamentariske bestemmelser, kan anlægge retssager eller selv blive sagsøgt i sager, der vedrører bobehandlingen, der vedrører en del af den eller blot et enkelt aktiv. Vedkommende kan også tage retslige skridt i sager vedrørende spørgsmål om arveret eller blive sagsøgt i sager vedrørende boets passiver.

Eksekutor skal endvidere udlevere retskraftige legater til legataren.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

En person, som er legal arving, skal indgive kopier af relevante dokumenter, der fastslår personens civilstand, for at bevise sin forbindelse til afdøde (f.eks. fødselsattest, vielsesattest). En arving eller legatar skal forelægge et testamente som bevis for sine rettigheder til arven.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 23/10/2023
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.
Den originale sprogudgave af denne side pt er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.
Følgende sprog: en er allerede oversat.

Arv - Portugal

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Dødsbodispositioner kan træffes på to måder: i) ved at oprette et testamente; ii) ved at udfærdige en arveaftale.

i) Testamenter

Et testamente er et personligt dokument, der ikke kan oprettes af en repræsentant.

Et fælles testamente, dvs. et testamente, der oprettes af to eller flere personer i form af ét og samme dokument, og som enten har en tredjepart som begunstiget, eller som gensidigt begunstiger de personer, der opretter det, er ikke tilladt.

Et testamente er én og samme persons hensigtserklæring, som det ikke er nødvendigt at stile til eller kundgøre for en given person. Testator kan frit tilbagekalde det, og aktiverne overdrages først til arvinger og legatarer efter testators død.

Der findes standardtestamenter og særlige testamenter.

Standardtestamenterne omfatter notartestamenter (*testamento público*) og private testamenter (testamento cerrado).

Et notartestamente udarbejdes af en notar og opbevares i dennes register.

Et privat testamente oprettes og underskrives af testator eller en anden person efter testators ønske, men skal bekræftes af en notar. Det kan opbevares af testator, en tredjepart eller i notarens register. En person, der er i besiddelse af et privat testamente, skal fremlægge det senest tre dage efter, at han/hun får kendskab til testators død. Hvis dette ikke sker, hæfter han/hun for eventuelle tab eller skader, og hvis han/hun er arving, kan han/hun miste retten til at arve som følge af såkaldt bortfald af arveretten på grund af en handling.

Portugisisk lov fastlægger følgende typer særlige testamenter: militærtestamente, stestamente udfærdiget på et skib, testamente udfærdiget på et fly, testamente udfærdiget som følge af en katastrofe. Man kan kun oprette et af disse særlige testamenter, hvis der indtræffer visse særlige omstændigheder, der er fastlagt i loven. Et særligt testamente bliver ugyldigt to måneder, efter at de særlige omstændigheder, som forhindrede testator i at oprette et almindeligt testamente, ikke længere er aktuelle.

Portugisisk lovgivning indeholder også bestemmelser om en særlig type testamente, der kan oprettes af en portugisisk statsborger i udlandet i henhold til udenlandsk lov. Dette testamente får virkning i Portugal, hvis det oprettes eller godkendes formelt.

ii) Arveaftaler

Det portugisiske retssystem accepterer arveaftaler i undtagelsestilfælde. Her indgås arve- eller gaveaftaler, der træder i kraft efter arveladers død, i forbindelse med ægteskab. For at være gyldige skal såvel arve- som gaveaftaler, der indgås i forbindelse med ægteskab, og som træder i kraft efter arveladers død, være omfattet af en ægtepagt.

Hovedreglen er imidlertid, at aftalebaseret arv ikke er tilladt. Aftaler om arv er derfor principielt ikke tilladt og er således ugyldige. Dødsgaver er heller ikke tilladt. De betragtes dog ikke som ugyldige, men som retsgyldige testamentariske dispositioner, der frit kan tilbagekaldes.

Der findes to typer arveaftaler, der anses som retsgyldige i undtagelsestilfælde: a) hvis en ægtefælle eller en tredjepart udpeger den anden ægtefælle som arving eller legatar; b) hvis en ægtefælle udpeger en tredjepart som arving eller legatar. Forskellen på arving og legatar forklares nedenfor i besvarelsen af spørgsmålet "Hvordan og hvornår bliver man arving eller legatar?"

Gyldige arveaftaler træder først i kraft efter arveladers død. Den aftale, der er omtalt i punkt (a) ovenfor, kan dog ikke tilbagekaldes ensidigt, når først den er godkendt, og mens arvelader er i live, kan han/hun ikke forringe den begunstigedes position med andre gavedispositioner. Den arveaftale, der er omtalt i punkt (b) ovenfor, kan frit tilbagekaldes, hvis tredjeparten ikke er omfattet af ægtepagten som accepterende part.

Ud over disse to typer arveaftaler accepterer loven også gyldigheden af dødsgaver i forbindelse med ægteskab. I forbindelse med ægteskab gives dødsgaverne af en ægtefælle til den anden ægtefælle, eller af en tredjepart til en af ægtefællerne. En dødsgave i forbindelse med ægteskab er omfattet af reglerne for arveaftaler og skal fremgå af ægtepagten.

Bemærk:

Portugisisk lovgivning indeholder bestemmelser om to typer arv. Den ene er viljesbestemt (testamente eller aftale) og er omtalt i dette svar. Den anden kaldes legal arv (legitim eller obligatorisk) og vil blive omtalt i besvarelsen af spørgsmålet "Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?" og spørgsmålet "Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?"
Viljesbestemt arv er resultatet af en viljesakt fra arveladers side (testamenter og arveaftaler).
Den legale arv er fastsat i loven. Man taler om obligatorisk arv, når arven er direkte lovbestemt, og når arvebestemmelsen ikke kan tilsidesættes af arveladers ønsker. Man taler om såkaldt legitim arv, når arven er lovbestemt, men når arvebestemmelsen godt kan tilsidesættes af arveladers ønsker.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

I princippet behøver dødsbodispositioner ikke at blive registreret.
Der er dog undtagelser, som er indarbejdet i forskellige bestemmelser. Dødsbodispositioner skal f.eks. registreres i følgende tilfælde: i) ved en testamentarisk disposition med fortrinsret, der er faktisk gældende; ii) ved oprettelse af en fortrinsret og ændringer heri; iii) ved forpligtelse til at reducere omfanget af gaver, der skal inddrages; iv) ved ægtepagter.
I de tilfælde, der er nævnt i punkt i), ii) og iii) ovenfor, ligger ansvaret for registrering ved matrikelkontoret (*Conservatórias do Registo Predial*) hos sagsøger eller sagsøgte i det retlige forhold, hos personer, der har interesse i registreringen, eller hos personer, der skal sørge for registrering i henhold til loven (i nogle tilfælde varetages registreringen af retten, statsadvokaten eller matrikelkontorets registrator). Ved registreringen udfærdiges en beskrivelse af ejendommen, fakta og relevante bemærkninger noteres, og særlige omstændigheder noteres.
I det tilfælde, der er omtalt i punkt iv), sker registreringen hos tinglysningskontoret (*Conservatórias do Registo Civil*) ved tinglysning af en erklæring fra parterne. Her kan personer, som er direkte involveret, eller hvis samtykke er påkrævet, for at dokumentet skal være fuldt gyldigt, også være part i registreringen.

Bemærk:

Fortrinsretten omfatter den overlevende enkes eller enkemands ret til underhold fra de midler, som den afdøde efterlader.
Man taler om inddragelse, når efterkommere i lige linje, der håber at arve, tilbageleverer aktiver eller værdigenstande, som de har fået som gave af en slægtning i lige opstigende linje, til boet.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja, i henhold til portugisisk lov er tvangsarven en indskrænkning af friheden til at træffe dødsdispositioner. Tvangsarven er den andel af aktiverne, som arvelader ikke kan disponere over, fordi den i henhold til loven skal tilfalde tvangsarvingerne. Her er der tale om obligatorisk arv. Her er der tale om obligatorisk arv, dvs. en form for legal arv, der ikke kan tilsidesættes af arveladers ønsker.
Tvangsarvingerne er ægtefællen, efterkommere i lige linje og slægtninge i lige opstigende linje. Ægtefællen og efterkommere i lige linje udgør den første arveklasse. Hvis der ikke er nogen efterkommere i lige linje, er det ægtefællen og slægtninge i lige opstigende linje, der skal arve.
Reglerne vedrørende aktiver, som arvelader ikke kan disponere over (tvangsarven), er som følger:
Tvangsarven til ægtefællen og børnene udgør to tredjedele af arven
Hvis arvelader ikke har nogen slægtninge i lige linje, udgør tvangsarven til ægtefællen halvdelen af arven
Såfremt arvelader ikke efterlader nogen ægtefælle, men efterlader børn, udgør tvangsarven halvdelen af arven, hvis der kun er tale om ét barn, og to tredjedele af arven, hvis der er tale om to børn eller flere
Den tvangsarv, der tilfalder efterkommere i andet og efterfølgende slægtled, er den andel af arven, der ville være tilfaldet deres slægtning i lige opstigende linje
Hvis der ikke er nogen efterkommere i lige linje, udgør den tvangsarv, der tilfalder ægtefællen og slægtninge i lige opstigende linje, to tredjedele af arven
Hvis der ikke er nogen efterkommere i lige linje eller nogen efterlevende ægtefælle, udgør den tvangsarv, der tilfalder forældrene, halvdelen af arven. Hvis det er slægtninge i andet og efterfølgende opstigende slægtled, der skal arve, udgør den tvangsarv, der tilfalder dem, en tredjedel af arven.

Bemærk:

Ægtefællen indsættes ikke som arving, hvis ægteskabet på tidspunktet for arveladers død er opløst ved skilsmisse eller separation i henhold til separationsbevilling eller separationsdom. Hvis der er tale om en verserende skilsmisse- eller separationssag på tidspunktet for arveladers død, må man afvente resultatet af sagsbehandlingen, før aktiverne kan fordeles. Hvis skilsmissen eller separationen herefter bekræftes ved dom, indsættes ægtefællen ikke som arving.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis den afdøde hverken helt eller delvist har truffet en retsgyldig disposition vedrørende de aktiver, han/hun efterlader, tilfalder disse tvangsarvingerne. Her er der tale om såkaldt legitim arv, dvs. en form for legal arv, der godt kan tilsidesættes af arveladers ønsker.
Tvangsarvingerne er ægtefællen, slægtningene og staten efter følgende rangorden: a) ægtefælle og efterkommere i lige linje, b) ægtefælle og slægtninge i lige opstigende linje, c) søskende og disses efterkommere i lige linje, d) andre slægtninge i sidelinje til og med fjerde slægtled, e) staten.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

Kompetencen i arvesager afhænger af, om der er tale om betinget vedgåelse af arven, ubetinget vedgåelse af arven eller afkald på arven.
Notarer er retter er kompetente i arvesager, hvor der er tale om betinget vedgåelse af arven og arveafkald. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 1083, stk. 1, i den civile retsplejelov (f.eks. fravær, inhabilitet eller skiftebehandling krævet af statsadvokaten), skal skiftebehandlingen foregå ved en domstol. I andre tilfælde kan de, der ønsker skiftebehandling, vælge enten at henvende sig til en notar eller at indbringe sagen for en domstol.
Notarer er kompetente i arvesager, hvor der er tale om ubetinget vedgåelse af arven. I så fald er de bemyndigede til at udstede en arveattest og til at forestå bodelingen i overensstemmelse med denne.
Advokater er på grundlag af et privat bekræftet dokument kompetente til at forestå bodelingen i arvesager, hvor der er tale om ubetinget vedgåelse af arven, men har ikke kompetence til at udstede en arveattest.

5.1 i arvesager?

I arvesager med betinget vedgåelse af arven kan domstolene eller notaren have kompetence til at forestå bodelingen i henhold til artikel 1083 i den civile retsplejelov.
Det er ikke nødvendigt at gennemføre en skiftesag, hvis arvingerne vedgår arven ubetinget. I dette tilfælde vil arvinger og legatarer opgøre boet og fordele aktiverne efter fælles aftale, uden at der skal føres en sag med inddragelse af en notar eller en domstol.
Når et bo er erklæret herreløst og tilfalder staten, skal den særlige procedure til afvikling af boet til fordel for staten i henhold til den civile retsplejelovs artikel 2152-2555 ske ved en domstol.
Hvis arvingerne vedgår arv og gæld, ligger kompetencen hos civilretlige notarer, tinglysningskontorer og matrikelkontorer, uden hensyntagen til stedlig kompetence. De berørte parter kan derefter udføre de nødvendige handlinger hos instanser efter deres eget valg og uden territoriale begrænsninger.
I arvesager, hvor der er tale om ubetinget vedgåelse af arven, kan parterne også vælge at dele boet i nærværelse af en hvilken som helst advokat, så længe arveattesten er udfærdiget på forhånd (af et tinglysningskontor, et matrikelkontor eller en notar).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?
5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?
5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?
Hvad angår den myndighed, der er kompetent til at modtage en erklæring om vedgåelse af eller afkald på arven, skelnes der ikke nævneværdigt mellem gave og arv eller mellem legal og viljesbestemt arv. Svaret på disse tre spørgsmål er derfor det samme.
Hvis arvingerne har givet tilsagn om betinget vedgåelse af arven, skal erklæringen om betinget vedgåelse affattes under skiftebehandlingen. Her er retten eller notaren den instans, der har kompetence til at modtage erklæringen om vedgåelse.
Ved betinget vedgåelse af arven anmoder man om at få boet opgjort eller indtræder selv i boopgørelsen.
Der findes en anden form for vedgåelse af arven, ubetinget vedgåelse, dvs. når arven vedgås og deles, uden at der er behov for skiftebehandling.
Reglerne for vedgåelse af arv gælder også vedgåelse af gaver. Forskellen på arv og gaver beskrives i svaret på næste spørgsmål.
Hvis der åbnes en skiftesag, skal erklæringen om afkald på arven registreres og indgå i sagsakterne. Her er retten eller notaren den instans, der har kompetence til at modtage erklæringen om afkald på arven.
Arveafkaldet skal registreres på en af følgende måder: Ved udfærdigelse af et offentligt dokument eller et privat bekræftet dokument, hvis der foreligger aktiver, som efter loven skal registreres i et sådant dokument. I andre tilfælde skal der udfærdiges et privat dokument.
Vedgåelse af eller afkald på arv eller gaver er en ensidig retlig disposition, der ikke kan afvises, dvs. at begge dele sker ved, at arvingen afgiver en erklæring, som ikke skal stiles til eller kundgøres for en bestemt person.
Hvis boet er herreløst, kan de berørte parter eller statsadvokaten anmode retten om at underrette arvingen om, at den pågældende skal vedgå eller give afkald på arven – artikel 1039-1041 i den civile retsplejelov. I dette tilfælde er det retten, der modtager erklæringen om vedgåelse af eller afkald på arven.
Boet anses for at være midlertidigt herreløst, så længe arvingerne endnu ikke har vedgået eller givet afkald på arven, og hvor det endnu ikke er endeligt erklæret herreløst og derfor tilfalder staten.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)
Proceduren varierer alt efter, om der er tale om betinget vedgåelse af arven eller ej.
ARVEAFKALD OG BETINGET VEDGÅELSE AF ARVEN
Formålet med en arveskiftesag er at skifte boet, så der ikke længere foreligger fælles ejerskab, at lave en fortegnelse over boets aktiver, hvis det ikke er nødvendigt at skifte dem, og om nødvendigt at afvikle boet – artikel 1082 i den civile retsplejelov.
Når der indgives en anmodning om boopgørelse til en domstol, foregår boopgørelsen som en retlig boopgørelse i henhold til bog V, afsnit XVI (artikel 1082-1129) i den civile retsplejelov. De nationale retters stedlige kompetence fastlægges på grundlag af de tilknytningsfaktorer, der er anført i artikel 72A i den civile retsplejelov.
De vigtigste faser i den retslige opgørelsesprocedure er følgende: I) indledende begæring, II) indsigelse og kontrol af fordringer, III) forudgående høring af de berørte parter, IV) afvikling af fordringer og møde mellem de interesserede parter, V) nedsættelse af gaver eller testamentariske gaver som følge af deres ikke-officielle karakter, VI) boopgørelse og afgørelse om bodeling. Når der er truffet afgørelse, kan der anlægges sag med påstand om annullering eller ændring af bodelingen, yderligere bodeling eller fastsættelse af den udelukkede arvings andel.
Når anmodningen om boopgørelse indgives til en notar, sker boopgørelsen i form af en notarielt bekræftet opgørelse, der er fastsat i bilaget til lov nr. 117 /2019 af 13. september 2019, som med de nødvendige tilpasninger henviser til afsnit XVI i bog V i den civile retsplejelov.
Det fremgår af artikel 1-5 i bilaget til lov nr. 117/2019, at: notarsammenslutningen på sit websted (www.notários.pt) offentliggør en liste over notarer, der udarbejder boopgørelser ved en boopgørelse foretaget af en notar er denne ansvarlig for, at proceduren gennemføres, men afgørelsen om godkendelse afsiges altid af den ret, for hvilken sagen er indbragt, med forbehold af andre forhold, som notaren forelægger retten til afgørelse det er retten, der træffer afgørelse om søgsmål, der anlægges under proceduren for boopgørelse ved notar parterne kan vælge den notar, hvor de ønsker at indlede boopgørelsen, forudsat at der er en relevant forbindelse med arven (f.eks. stedet for bobehandlingen, boets placering eller bopælen for flertallet af de direkte berørte parter).
VEDGÅELSE AF ARVEN
Den berørte part kan få afklaret de forskellige spørgsmål ved at kontakte en notar, et tinglysningskontor eller et matrikelkontor. Den pågældende part kan henvende sig til kvikskranken for tinglysningskontoret eller matrikelkontoret, der behandler alle arverelaterede spørgsmål lige fra arveattesten og frem til den endelige registrering af aktiverne efter bodelingen.
Endvidere kan de berørte parter efter at have fået arveattesten hos notaren, tinglysningskontoret eller matrikelregistret også foretage bodelingen ved et privat bekræftet dokument i nærværelse af en advokat.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?
Arvinger arver hele eller dele af boet efter en afdød. De aktiver, de skal arve, er således ikke fastlagt på forhånd.
Derimod arver legatarer specifikke aktiver eller værdigenstande.
Ved legal arv er arveberettigelsen fastsat ved lov. Ved testamentarisk arv er arveberettigelsen fastsat i en hensigtserklæring fra arvelader. Man kan have status som arving eller legatar ved enten legal arv eller testamentarisk arv.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?
Ved betinget vedgåelse af arven hæftes der kun for afdødes gæld og andre udgifter i boet op til værdien af de aktiver, der er omfattet af boopgørelsen, medmindre kreditorerne eller legatarerne kan godtgøre, at der findes andre aktiver. Hvis der foreligger en boopgørelse, ligger bevisbyrden for at godtgøre eksistensen af sådanne aktiver hos kreditorerne eller legatarerne.
Ved ubetinget vedgåelse af arven overstiger gældshæftelsen og hæftelsen for andre udgifter i boet på samme måde ikke værdien af de arvede aktiver, men her påhviler det arvingerne eller legatarerne at godtgøre, at boet ikke omfatter aktiver af tilstrækkelig værdi til at betale gælden eller honorere de testamentariske gaver. Bevisbyrden for at godtgøre, at boet ikke omfatter sådanne aktiver, ligger således hos arvingerne og legatarerne.
Følgende udgifter skal afholdes af boet: Udgifter til arveladers begravelse og dermed forbundne udgifter, udgifter til testamentsindsat bobestyrer, forvaltning og afvikling af boet, betaling af afdødes gæld samt honorering af de testamentariske gaver.
Fællesarvinger til aktiver i boet hæfter i fællesskab for ovennævnte udgifter. Når boet er delt, hæfter den enkelte arving kun for et forholdsmæssigt beløb baseret på den arvede andel.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?
I følgende svar beskrives i detaljer, hvilke dokumenter og oplysninger der skal foreligge ved registrering af fast ejendom, hvilke gebyrer der skal betales, og hvordan ansøgningen om registrering kan indgives (personligt, pr. post eller online).
Dokumenter og oplysninger
Ansøgninger om registrering af fast ejendom skal omfatte navn og adresse på ansøgeren, den eller de ejendomme, det drejer sig om, øvrige relevante oplysninger samt en liste over støttedokumenterne.

Der kan kun ske registrering af oplysninger, der understøttes af lovligt oprettede dokumenter.
Dokumenter, der er udfærdiget på et fremmedsprog, kan kun accepteres, hvis de er oversat i overensstemmelse med portugisisk lov, medmindre der er tale om engelsk, fransk eller spansk, og den kompetente embedsmand behersker det pågældende sprog.
Når gennemførligheden af en ansøgning om registrering skal vurderes på grundlag af udenlandsk lovgivning, skal den interesserede part godtgøre indholdet ved hjælp af relevant dokumentation.
Hvis en ansøgning om registrering vedrører en bygning, der ikke er beskrevet, skal der vedlægges en supplerende erklæring med angivelse af navn, status og adresse på ejerne umiddelbart forud for overdragelsen samt det tidligere matrikelnummer, medmindre ansøgeren angiver i erklæringen, hvorfor disse oplysninger ikke kendes.
Hvis registreringen vedrører en andel i en fælles ejendom, der ikke er beskrevet, skal navn, status og adresse på alle medejerne også angives.

Gebyrer

Betalingen af gebyret skal ske ved indgivelsen/indsendelsen af ansøgningen. Gebyret svarer til det sandsynlige samlede beløb, der skal betales. Hvis gebyret ikke betales ved indgivelsen/indsendelsen af ansøgningen, kan ansøgningen blive afvist.
Hvis gebyret ikke er blevet betalt, og ansøgningen ikke er blevet afvist, underretter registreringskontoret den interesserede part om den frist, inden for hvilken der skal ske betaling, hvis ansøgningen ikke skal afvises.
Samme procedure finder anvendelse, hvis det oprindeligt indbetalte beløb ikke er tilstrækkeligt, og hvis der ikke sker fuld betaling.

Ansøgning om registrering ved personlig henvendelse, pr. post eller online

Ansøgninger om registrering af fast ejendom kan indgives personligt, pr. post eller online.
Ansøgning om registrering ved personlig henvendelse eller pr. post skal ske skriftligt på godkendte formularer, jf. afgørelse truffet af ledelsen i Instituto dos Registos e do Notariado, I.P. [Instituttet for registrering og notarsager]. Dokumenter, som underbygger de oplysninger, der skal registreres, samt eventuelle supplerende erklæringer, jf. overfor, skal ledsage formularerne.
Ovennævnte formularer behøver ikke at blive brugt ved skriftlig ansøgning om registrering, som indgives af offentlige myndigheder, der agerer som sagsøgere eller sagsøgte i sager med inddragelse af domstolene, statsadvokaten, kuratorer eller fogeden, uanset om ansøgningen indgives ved personlig henvendelse eller pr. post.
Ansøgninger, der indgives af domstolene, statsadvokaten, fogeden og de stævningsmænd, der træffer de formelle skridt, som påhviler fogederne, samt kuratorer, skal fremsendes, helst elektronisk, sammen med de dokumenter, der er nødvendige for deres registrering, sammen med de skyldige beløb.
Ansøgninger om registrering af ejendomsforhold kan indsendes online på http://www.predialonline.mj.pt. De eneste procedurer, der ikke kan registreres online, er procedurer, som gennemføres for at godtgøre, berigtige eller anfægte afgørelser, der er truffet af en justitssekretær eller af en registrator for matrikelkontoret.
Et digitalt certifikat er påkrævet ved online-ansøgning om registrering af skøder. Portugisiske statsborgere, der har aktiveret deres digitale certifikat, samt advokater og notarer har allerede digitale certifikater.
Direktører og chefer for kommercielle virksomheder eller civilretlige virksomheder med kommercielt sigte kan bekræfte, at de vedhæftede elektroniske dokumenter stemmer overens med originalerne, når de indsender ansøgninger om registrering online, hvor de pågældende virksomheder er interesserede parter.

Bemærk:

Det er kun personer og/eller enheder, som loven betragter som legitime, der kan indsende ansøgninger om registrering af fast ejendom. Disse personer og enheder er beskrevet ovenfor i svaret på spørgsmålet "Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?" i afsnittet om de dokumenter, der skal indsendes til matrikelkontoret.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er obligatorisk at udpege en bobestyrer, hvis der anmodes om skiftebehandling. Her er det obligatorisk at udpege en boansvarlig, der skal forvalte boet.
Den person, der anmoder om en skiftebehandling, specificerer, hvem der skal varetage hvervet som boansvarlig i henhold til loven. Erklæringen afgives på den formular, der anvendes til anmodningen om skiftebehandling.
Så længe et bo er midlertidigt herreløst, kan det ske, at der ikke er nogen, der har lovhjemmel til at forvalte det. I så fald kan en af arvingerne tage initiativ til at forvalte boet, selv om arvingerne endnu ikke har givet tilsagn om vedgåelse af arven eller arveafkald. Hvis der er risiko for tab eller forringelse af aktiverne i det midlertidigt herreløse bo, udpeger retten en kurator. Dette sker på anmodning fra statsadvokaten eller en af de interesserede parter. Et midlertidigt herreløst bo er allerede blevet defineret i svaret på spørgsmålet "*Hvilken myndighed er kompetent: (…) til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?*"

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Boansvarlig

Den boansvarlige har principielt ansvaret for at forvalte boet, indtil det er opgjort og delt.
I henhold til loven tildeles rollen som boansvarlig en af arvingerne efter følgende rangorden:
a) den efterlevende ægtefælle (som ikke må være fysisk eller ejendomsretligt separeret fra afdøde), hvis han/hun er arving eller har en ægteskabelig andel af ægteparrets aktiver
b) den testamentsindsatte bobestyrer, medmindre arvelader har angivet andet
c) slægtninge, der er legale arvinger
d) testamentariske legatarer.
Hvis hele boet deles mellem legatarer, er det i mangel af arvinger den mest begunstigede legatar, der tildeles rollen som boansvarlig. Alt andet lige vil det fortrinsvis være den ældste.
I særlige tilfælde vil administrationen af alle eller dele af aktiverne i boet blive forvaltet af den testamentsindsatte bobestyrer eller formueforvalteren, jf. nedenfor.

Testamentsindsat bobestyrer

Hvis der er oprettet testamente, kan testator udpege en eller flere personer, der skal sikre, at testamentet føres ud i livet, eller som skal fuldbyrde det helt eller delvist. Her er der tale om en testamentsindsat bobestyrer. En testamentsudpeget person bliver således bobestyrer.

Formueforvalteren

Indsætning af en formueforvalter er en disposition, hvor arvelader betror en udpeget arving det hverv at opbevare arven, så den kan hjemfalde til en anden arving ved den udpegede arvings død. Den arving, der tildeles dette hverv, kaldes en formueforvalter. Den arving, der begunstiges herved, kaldes formueforvalterens arvtager. Formueforvalteren har brugs- og nydelsesret til og administrerer de aktiver, der er under formueforvaltning.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Den boansvarliges beføjelser

Den boansvarlige forvalter afdødes aktiver, og hvis der var fælleseje i ægteskabet, tillige parrets fælles aktiver.

Den boansvarlige kan anmode arvinger eller tredjeparter om at udlevere aktiver i deres besiddelse, som han/hun skal forvalte. Den boansvarlige kan få foretaget fogedforretninger hos en arving eller en tredjepart og inddrive boets tilgodehavender, hvis disse skønnes at være vanskelige at inddrive på et senere tidspunkt, eller hvis der sker spontan betaling heraf.

Den boansvarlige skal sælge udbyttet og andre forgængelige aktiver og kan bruge provenuet til afholdelse af begravelsesomkostningerne og dermed forbundne udgifter og administrationsgebyrer.

Den boansvarlige kan også om nødvendigt sælge ikke-forgængelige aktiver til afholdelse af begravelsesomkostningerne og dermed forbundne udgifter og administrationsgebyrer.

Bortset fra tilfældene ovenfor kan rettighederne i boet kun udøves af eller over for alle arvingerne i fællesskab.

Den testamentsindsatte bobestyrers beføjelser

Hvis der er tale om en testamentsindsat bobestyrer, har han/hun de beføjelser, som testator har bestemt.

Hvis testator ikke har specificeret den testamentsindsatte bobestyrers beføjelser, er det dennes ansvar at sørge for begravelsen og relaterede arrangementer samt betale de dermed forbundne omkostninger, kontrollere realiseringen af dødsbodispositionerne og om nødvendigt godtgøre disses gyldighed over for retten samt udfylde rollen som boansvarlig.

Testator kan betro den testamentsindsatte bobestyrer det hverv at honorere testamentariske gaver og anden gæld i boet, hvis han/hun også fungerer som boansvarlig. Her er en opgørelse ikke obligatorisk. I den forbindelse kan testator give den testamentsindsatte bobestyrer beføjelse til at sælge alle aktiver i boet (løsøre og/eller fast ejendom) eller kun de aktiver, der er nærmere angivet i testamentet.

Formueforvalterens beføjelser

Formueforvalteren forvalter ikke kun de aktiver, der er genstand for formueforvaltningen, men har ligeledes brugsretten til dem. Bestemmelserne vedrørende brugs- og nydelsesretten til sådanne aktiver er gældende, medmindre de er uforenelige med formueforvaltningen. Formueforvalteren skal have rettens tilladelse til afhændelse og/eller behæftelse af de aktiver, der er under formueforvaltning.

Arvinger og kurator i et midlertidigt herreløst bo

Så længe et bo er midlertidigt herreløst, udgør det en fond, der betragtes som en juridisk person. Boet kan derfor anlægge en retssag, ligesom en retssag kan blive anlagt mod boet. Hvis der i dette tilfælde ikke er nogen, der forvalter boet, kan en af nedenstående løsninger finde anvendelse.

Inden en arving vedgår eller giver afkald på arven, kan han/hun træffe administrative hasteforanstaltninger, så længe boet er midlertidigt herreløst. Hvis der er flere arvinger, og der gøres indsigelse, er det flertallets ønske, som imødekommes.

Retten kan også udpege en kurator for et bo, der er midlertidigt herreløst. Det er kuratorens opgave at anlægge de nødvendige retssager og træffe hasteforanstaltninger, der ikke kan udskydes uden at bringe boets interesser i fare. Det er også hans/hendes opgave at repræsentere boet i eventuelle retssager mod boet. Kuratoren skal have rettens forudgående tilladelse, inden han/hun afhænder eller behæfter fast ejendom, værdifulde løsøregoder, værdigenstande, kommercielle virksomheder og andre aktiver, hvor afhændelsen eller behæftelsen ikke sker ved en retshandling. Rettens tilladelse gives kun, hvis foranstaltningen træffes for at undgå forringelse eller tab af boets aktiver, betale boets gæld eller afholde udgifterne til nødvendige eller relevante forbedringer, eller hvis der opstår et andet akut behov.

Når boet ikke længere er midlertidigt herreløst, fordi arven er blevet vedgået, men boet stadig er uskiftet, har en arving lovhjemmel til at ansøge om domstolens anerkendelse af sin status som arveberettiget og om tilbagelevering af alle eller dele af boets aktiver fra personer, der er i besiddelse heraf i deres egenskab af arvinger, ved anden adkomst eller uden adkomst. Dette kaldes en begæring om udlevering af boet. Dette retsskridt kan tages af én arving alene uden de andre arvingers deltagelse, men retsskridtet har ikke forrang i forhold til den boansvarliges ret til at begære udlevering af de aktiver, som han /hun skal forvalte, jf. ovenfor.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Dokumenter, der bekræfter arvingers og legatarers status

Domme

det officielt bekræftede dokument

Dokument udstedt af et registreringskontor efter forenklede procedurer til bekræftelse af arvingers arvestatus.

Disse dokumenter bekræfter arvingers og/eller legatarers arvestatus efter afdøde.

Domme, notarbekræftede dokumenter og dokumenter udstedt ved forenklede procedurer er officielt bekræftede dokumenter med fuld beviskraft, der dokumenterer arvingers arvestatus.

Arvingers og legatarers arvestatus registreres på tinglysningskontoret ved hjælp af en påtegning på afdødes dødsattest.

Dokumenter, der bekræfter bodelingen

Ved arveafkald og betinget vedgåelse af arven:

En dom afsagt af en kompetent domstol, der stadfæster bodelingen efter skiftebehandling. Dommen fastsætter, hvordan andelene fordeles (f.eks. hvilke aktiver der går i arv til den enkelte arving eller legatar). Der er tale om et officielt bekræftet dokument med fuld beviskraft.

Ved ubetinget vedgåelse af arven:

Et privat bekræftet dokument, der oprettes hos en advokat, og hvoraf det fremgår, hvordan andelene skal fordeles. Her er der ikke tale om et officielt bekræftet dokument, men om et privat bekræftet dokument, der i dette tilfælde har fuld beviskraft.

Et dokument, der bekræfter bodelingen ved en forenklet procedure hos en justitssekretær. Der er tale om et officielt bekræftet dokument med fuld beviskraft.

Et bodelingsdokument, der er udfærdiget og bekræftet af en notar. Der er tale om et officielt bekræftet dokument med fuld beviskraft.

Alle ovenstående dokumenter, der bekræfter bodelingen, kan danne grundlag for registrering af en arvings eller legatars adkomst til boets aktiver, uanset om de har fuld beviskraft eller ej.

Afsluttende bemærkning

Oplysningerne i dette faktablad er af generel karakter og er ikke udtømmende. De forpligter på ingen måde kontaktpunktet, det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, domstolene eller enhver anden modtager. De fritager ikke læseren fra at konsultere den lovgivning, der er gældende på det pågældende tidspunkt.

Denne webside er en del af Dit Europa.

Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 31/10/2023

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Rumænien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Fælles testamenter og arvepagter er forbudt efter rumænsk ret.

Et testamente kan være et autentisk testamente eller et holografisk testamente.

Et **holografisk testamente** er skriftligt, dateret og underskrevet af testator, og inden bobehandlingen indledes, forelægges det for en notar for at blive behørigt stemplet og legaliseret.

Bobehandling efter et autentisk testamente foretages af en notar eller en anden person med offentlig myndighed. Testator dikterer testamentet til notaren, der nedskriver det og derefter oplæser det, idet han/hun nævner disse formaliteter. Hvis testator allerede har udfærdiget testamentet, oplæses det af notaren, og efter oplæsningen erklærer testator, at det er udtryk for hans/hendes sidste vilje. Testamentet underskrives af testator, mens bekræftelseserklæringen underskrives af notaren. Testator kan bistås af et eller to vidner ved bekræftelsen.

Privilegerede testamenter, der udfærdiges i særlige situationer af bestemte embedsmænd i overværelse af to vidner, har samme beviskraft som et autentisk dokument.

Når der testamenteres pengebeløb til bestemte institutioner, skal de formkrav, som er fastsat i de særlige bestemmelser, der gælder for disse institutioner, være opfyldt.

Testamentet **indeholder** bestemmelser om udpegelse af den (in)direkte legatar, fordeling, arveløshed, indsættelse af eksekutorer, boafgifter, ophævelse af legater osv.

Bestemmelserne vedrørende udlægningen af afdødes bo/aktiver kaldes for legater. **Legater** er universelle eller omfattet af bestemmelser om universalarv /særarv. **Universelle legater** vedrører rettigheder til hele arven, **mens universalarv** giver ret til en del af arven.

Se artikel 1034 ff. i den rumænske civile lovbog.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Den notar, der bekræfter testamentet, skal registrere det i det **nationale notarregister for dokumentation af gaver (*Registrul naţional notarial de evidenţă a liberalităţilor* — RNNEL)**, hvor donationer også registreres.

Se artikel 1046 i den civile lovbog, artikel 162 i lov nr. 36/1995 om offentlige notarer og notaraktiviteter, genudgivet udgave.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Tvangsarv er den del af arven, som tvangsarvinger (overlevende ægtefælle, slægtninge i nedstigende linje og privilegerede slægtninge i opstigende linje — afdødes forældre) har ret til, selv imod afdødes ønske. Tvangsarven til de enkelte tvangsarvinger udgør halvdelen af den andel, som de ville være berettiget til som legale arvinger, hvis testamentet ikke indeholdt bestemmelser om gaver eller arveløshed.

Se artikel 1086 ff. i den rumænske civile lovbog.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Arven tilfalder de legale arvinger, dvs. den overlevende ægtefælle og afdødes slægtninge i følgende rækkefølge:

slægtninge i nedstigende linje — arvinger i første klasse

slægtninge i opstigende linje og privilegerede slægtninge i sidelinje — arvinger i anden klasse

almindelige slægtninge i opstigende linje — arvinger i tredje klasse

almindelige slægtninge i sidelinje — arvinger i fjerde klasse.

Slægtninge i nedstigende linje og slægtninge i opstigende linje er arveberettigede, uanset deres slægtskabsgrad med afdøde, mens slægtninge i sidelinje er arveberettigede indtil fjerde klasse.

Kun slægtninge i nedstigende linje af afdødes børn og slægtninge i nedstigende linje af afdødes søskende kan få del i arven gennem retten til repræsentation. Når der er tale om repræsentation, fordeles arven mellem de to sider af familien. Hvis den ene side har mere end en gren, foretager man en opdeling inden for linjen, hvor det tildelte arvelod fordeles ligeligt.

Den **overlevende ægtefælle** modtager en del af arven på lige fod med eventuelle legale arvinger efter følgende fordelingsnøgle:

en fjerdedel af boet, hvis den resterende del tilfalder slægtninge i nedstigende linje

en tredjedel af boet, hvis den resterende del tilfalder privilegerede slægtninge i opstigende linje og privilegerede slægtninge i sidelinje

halvdelen af boet, hvis den resterende del af boet tilfalder privilegerede slægtninge i opstigende linje eller privilegerede slægtninge i sidelinje

tre fjerdedele af boet, hvis den resterende del af boet tilfalder almindelige slægtninge i opstigende linje eller almindelige slægtninge i sidelinje.

Den overlevende ægtefælle har ret til at blive boende i ægteparrets fælles hjem og kan ligeledes arve indboet samt almindelige husholdningsapparater.

Slægtninge i nedstigende linje, børn af afdøde og deres direkte slægtninge i nedstigende linje udelukker alle andre typer af arvinger og er arveberettigede i henhold til slægtskabsgraden. Hvis den overlevende ægtefælle skal arve, modtager slægtninge i nedstigende linje tilsammen tre fjerdedele af arven.

Privilegerede slægtninge i opstigende linje er afdødes forældre, og deres arv deles ligeligt imellem dem.

Privilegerede slægtninge i sidelinje er afdødes søskende og deres slægtninge i nedstigende linje indtil fjerde klasse.

Hvis den overlevende ægtefælle får del i arven på lige fod med både privilegerede slægtninge i opstigende linje og privilegerede slægtninge i sidelinje, modtager arvinger i anden klasse to tredjedele. Arvinger i anden klasse modtager halvdelen, hvis der er privilegerede slægtninge i opstigende linje eller privilegerede slægtninge i sidelinje, men ikke begge dele.
Arven til privilegerede slægtninge i opstigende linje og privilegerede slægtninge i sidelinje deles imellem dem efter antallet af privilegerede slægtninge i opstigende linje. Hvis der er en enkelt forælder, modtager denne en fjerdedel, mens privilegerede slægtninge i sidelinje er berettiget til tre fjerdedele. Hvis der er to forældre, modtager de tilsammen halvdelen, mens privilegerede slægtninge i sidelinje er berettiget til den resterende halvdel.
Arven til privilegerede slægtninge i sidelinje deles ligeligt imellem dem eller mellem de to sider af familien, hvis de får del i arven gennem retten til repræsentation. Når der er tale om forskellige slægtninge i sidelinje, deles arven ligeligt mellem den mødrene og den fædrene side i overensstemmelse med ovenstående regler. Slægtninge i sidelinje, der er i familie med afdøde på begge sider, modtager akkumulerede arveandele.
Hvis der ikke er nogen arvinger, er **arven forladt** og tilfalder den kommune, landsby eller by, hvor boet befinder sig på tidspunktet for udlægningen.
Se artikel 970-983 og artikel 1135-1140 i den civile lovbog.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

De kompetente organer for arveprocedurer under den frivillige retspleje er civilretlige notarer, mens retter i første instans (*Judecătorie*) er kompetente i kontradiktoriske arveprocedurer.
Arvingen eller en anden interesseret person kan indbringe sagen direkte for retten efter at have indgivet en notarialattest vedrørende verificering i arveregistret.
Se artikel 103 ff. i lov nr. 36/1995, artikel 193 i den civile retsplejelov.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

En arving vedgår arven, når vedkommende udtrykkeligt påtager sig titlen som/egenskaben af arving. Vedgåelsen er stiltiende, når det sker gennem et dokument/en handling, som man udelukkende kan udføre i egenskab af arving (artikel 1108 i den civile lovbog).
Erklæringen om afståelse fra arven foretages over for en civilretlig notar eller hos en diplomatisk repræsentation eller et rumænsk konsulat (artikel 1120, stk. 2, i den civile lovbog).
Alle notarialdokumenter, der henviser til vedgåelse af eller afståelse fra arv, registreres i det nationale notarregister for dokumentation af arvebestemmelser (Registrul *naţional notarial de evidenţă a opţiunilor succesorale* — RNNEOS).

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Se punkt 5.2.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Se punkt 5.2.
Efter at have indledt bobehandlingen reduceres arveandelene med de gaver, der fjernes fra boet, på foranledning af tvangsarvinger og tvangsarvingers efterfølgere eller ikkesikrede kreditorer. Hvis der er flere tvangsarvinger, gælder reduktionen udelukkende inden for grænserne af den tvangsarv, der tilfalder ansøgeren, og begunstiger kun denne. Reduktionen medfører, at legaterne ophæves, eller at donationer annulleres.
Se artikel 1092-1097 i den civile lovbog.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Bobehandlingen ved notaren indledes efter anmodning. Anmodningen registreres i notarens arveregister, når arven er registreret i arveregistret ved kammeret for civilretlige notarer. Den pågældende notar verificerer sin territoriale jurisdiktion og indkalder de arveberettigede. Hvis der er skrevet testamente, indkaldes legataren, eksekutor af testamentet, juridiske repræsentanter for umyndige arvinger, tilsynsorganer (i givet fald), repræsentanter for de offentlige myndigheder (hvis der er tale om en forladt arv). Notaren verificerer, at arvingerne og legatarerne er arveberettigede og fastslår omfanget af deres rettigheder og sammensætningen af boet efter afdøde.
Antallet af arvinger og/eller legatarer samt deres status fastslås ved hjælp af dokumenter om civilstand og testamentet og med bistand fra vidner. Adkomsten til aktiver bevises gennem officielle dokumenter/andre former for bevis, som anerkendes efter loven.
Se artikel 103-120 i lov nr. 36/1995, genudgivet udgave.
Arvingerne/andre interesserede personer kan indbringe sagen direkte for den kompetente domstol efter at have indgivet en notarialattest vedrørende verificering i arveregistret. Retligt skifte kan ske ved en aftale mellem parterne. Alternativt skal retten fastslå, hvilke aktiver, arvestatus, tilgodehavender, gæld og forpligtelser der er tale om. Retten kan afsige kendelse om begrænsning af uforholdsmæssigt store gaver og donationer. Fordeling af aktiverne i naturalier foretages ved at danne arvelodder eller ved at overdrage et aktiv til en af arvingerne, på betingelse af at skyldige beløb udbetales til de øvrige arvinger. Retten kan kræve ejendommen solgt med parternes samtykke eller gennem en foged på en offentlig auktion. Retten afsiger en kendelse, og de beløb, som en af arvingerne har deponeret til de øvrige, og udbyttet af salget fordeles af retten.
Se artikel 110 i lov nr. 36/1995 og artikel 193, stk. 3, i den civile retsplejelov.
Notaren kan herefter **afvikle boet** med alle arvingers samtykke og inddrive tilgodehavender, betale gæld og sælge løsøre samt udlægge bestemte legater.
I den obligatoriske indledende fase udsteder notaren **et bevis for afvikling af boet**, der indeholder en opgørelse af boet (tilgodehavender og gæld), oplysninger om arvingerne og deres respektive andele samt arvingernes samtykke vedrørende metoden til afvikling af boet, udpegelsen af en kurator og fristen for afslutningen.
Kuratoren inddriver udestående tilgodehavender i boet, betaler gælden og sælger aktiverne. Kuratoren forelægger en rapport for den udpegede notar med en fortegnelse over de udførte transaktioner med henblik på at inddrive udestående gæld og metoden til afvikling af gælden. Når proceduren er afsluttet, udsteder notaren **et arvebevis**, og nettoprovenuet af afviklingen angives i boet.
Se artikel 121-134 i lov nr. 36/1995 og artikel 1114 i den civile lovbog.
Boskiftet mellem arvingerne foretages efter udstedelsen af arvebeviset. Boskiftet kan være frivilligt. Den overlevende ægtefælle og afdødes slægtninge i nedstigende linje, som er berettiget til legal arv, skal indberette donationer for at bringe de bortdonerede aktiver tilbage til boet, uden at disse er fritaget for indberetning.

Betaling af gæld. Undtagelser fra den lovbestemte deling af gæld i boet

Universalarvinger og arvinger, der er omfattet af bestemmelser om universalarv, skal bidrage til betalingen af boets gæld og forpligtelser i henhold til deres respektive andel.
Arvingernes personlige kreditorer og eventuelle interesserede parter kan anmode om skifte af boet eller benytte deres ret til at være til stede ved det frivillige boskifte eller intervenere i boskiftet. Kreditorernes krav er registreret i det nationale notarregister til dokumentation af fysiske personers kreditorer og registret over indsigelser mod fordeling af arv (*Registrul naţional notarial de evidenţă a creditorilor persoanelor fizice şi a opoziţiilor la efectuarea partajului succesoral* — RNNEC).

En universalarving/arving, der er omfattet af reglerne om universalarv, som har betalt en uforholdsmæssigt stor andel af den fælles gæld, har regresret over for de øvrige arvinger, men kun vedrørende den del af den fælles gæld, som vedrører hver af arvingerne, selv om den er indføjet i kreditorernes rettigheder.

Fordeling af aktiver tilhørende slægtninge i opstigende linje

Slægtninge i opstigende linje kan dele deres aktiver mellem slægtninge i nedstigende linje ved donation eller testamente. Hvis ikke alle aktiver i boet er medtaget, deles de ikke medtagede aktiver efter loven.

Se artikel 669-686 og artikel 1143-1163 i den civile lovbog.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

En person kan arve, hvis han eller hun lever på tidspunktet for indledningen af bobehandlingen og/eller er berettiget til at modtage gaver, er berettiget til arv, ikke er uværdig til at modtage den, og vedkommende ikke er gjort arveløs.

En person, der udpeges til at modtage en arv, kan vedgå/frasige sig arven. Legataren, som er den legale arving, kan gøre begge dele. Hvis testamentet viser, at afdøde, selv om tvangsarven er uberørt, ønskede at nedsætte andelen på grund af den legale arving, kan sidstnævnte kun optræde som legatar.

Se artikel 957-963, 987, 989, 993, 1074-1076, 1100 og 1102 i den civile lovbog.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, se punkt 6.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Anmodningen om registrering i matrikelregistret ledsages af originaldokumentet/en notarielt bekræftet kopi af dette og, hvis der er tale om en domstolsafgørelse, en bekræftet kopi med påtegningen "endelig". Registreringen afsluttes med et registreringsbevis udstedt af matrikelregistret, hvis dokumentet opfylder en række formelle krav: identifikation af den pågældende part og af den faste ejendom, eksistensen af en notarielt bekræftet oversættelse (hvis der er tale om et autentisk notarielt dokument, skal det være udstedt af en rumænsk notar), eksistensen af udskrifter af matrikelregistret, betaling af gebyret osv. Den første registrering af den faste ejendom i matrikelregistrets integrerede informationssystem kan også ske på grundlag af arvebeviset og matrikeloplysningerne.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Frivillig indsættelse

Testator kan indsætte en eller flere personer som eksekutor af testamentet. Eksekutoren bestyrer boet i op til to år efter indledningen af bobehandlingen. Denne periode kan forlænges ved en domstolsafgørelse.

Obligatorisk indsættelse

Hvis debitor dør, inden en retshåndhævende embedsmand udpeges, kan tvangsfuldbyrdelse ikke iværksættes. Hvis debitor dør efter indledningen af proceduren, kan den ikke videreføres, før arven er vedgået, eller der er udpeget en kurator/særlig arvekurator. Hvis kreditor eller den retshåndhævende embedsmand bliver opmærksom på, at debitor er død, er førstnævnte forpligtet til at anmode den kompetente civilretlige notar på afdødes seneste bopæl om at indføre det i det særlige register for indledning af tvangsfuldbyrdelse og udstede en attest. Denne attest skal angive, hvorvidt boet er afviklet, og hvis dette er tilfældet, skal den indeholde en liste over arvingerne og ligeledes angive, hvorvidt der blev udpeget en kurator frem til vedgåelsen af arven.

Hvis der er risiko for, at aktiverne sælges, mistes, udskiftes/ødelægges, anbringer notaren aktiverne under segl eller overdrager dem til en depositar.

Indtil arven er vedgået, eller hvis arvingen er ukendt, kan notaren udpege en særlig arvekurator *for at beskytte den potentielle arvings rettigheder*.

Se artikel 686 i den civile retsplejelov, artikel 1117, stk. 3, artikel 1136 og artikel 1077-1085 i den civile lovbog.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Eksekutor for testamentet, kurator, en legal arving/arving indsat i et testamente, udpeget depositar/kurator (se punkt 9.1).

En kurator, som udfører sine opgaver under tilsyn af notaren, kan være udpeget af afdøde, arvingerne eller af retten.

Se artikel 124 i lov nr. 36/1995, artikel 1117, stk. 3, og artikel 1136 i den civile lovbog.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se punkt 9.1.

Eksekutor af testamentet besegler det, udarbejder fortegnelsen over aktiver i boet, anmoder retten om at godkende salget af aktiverne, betaler boets gæld og inddriver boets tilgodehavender.

Se artikel 1077-1085 i den civile lovbog, artikel 103-134 i lov nr. 36/1995.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Notaren udarbejder begrundede **konklusioner** og udsteder den endelige konklusion efter endt bobehandling, der anvendes som grundlag for arve-/legatarbeviset.

I **arvebeviset** angives den metode, som skal benyttes til at fastslå rettighedernes omfang, og det fungerer som bevis for arvingernes status og ejendomsrettigheder. Notaren kan udstede en **attest om arvingernes status**, hvori angives antallet, indholdet og omfanget af rettighederne, men ikke boet. Hvis der ikke er nogen arvinger, betragtes arven som forladt, og der udstedes en **attest om forladt arv**.

Notaren kan genoptage proceduren for at færdiggøre notarkonklusionen med de udeladte aktiver og udsteder et **tillæg til arvebeviset**.

Personer, der mener at have lidt tab, kan anmode retten om ophævelse af beviset og om at fastslå deres rettigheder. **I tilfælde af ophævelse udsteder notaren et nyt arvebevis baseret på rettens endelige afgørelse**. De berørte personer kan også henvende sig til notaren med henblik på udarbejdelse af et officielt bekræftet dokument, hvorved det bevidnes, at tvisten er blevet bilagt i mindelighed. I så fald udstedes et nyt arvebevis. Indtil en mindelig bilæggelse af tvisten ved udarbejdelse af et notarialdokument eller indtil arvebeviset er blevet annulleret ved en retsafgørelse, tjener dette som bevis for den pågældendes status som legal arving/testamentsarving samt som bevis for, at arvingerne har ejendomsretten til de aktiver, der indgår i boet, afhængigt af den arvelod, der tilfalder hver af dem.

Ved en **arveanmodning** kan universalarvinger/arvinger, der er omfattet af reglerne om universalarv, til enhver tid blive anerkendt i denne egenskab over for indehavere af aktiver fra boet uden ejendomsrettigheder.

Ved en kontradiktorisk bobehandling udsteder retten konklusioner og afgørelser. Afgørelsen om boskifte har retsstiftende virkning og kan fuldbyrdes, når den er endelig.

Se artikel 1130-1134 og artikel 1635-1639 i den civile lovbog samt artikel 113-120 ff. i lov nr. 36/1995.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 06/09/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Slovenien

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

a) Testamenter: Et testamente er gyldigt, hvis det er udarbejdet i overensstemmelse med de formelle krav og betingelser i den slovenske arvelov (herefter ZD).

I ZD anerkendes følgende former for testamenter: holografiske testamenter, testamenter underskrevet i overværelse af vidner, testamenter oprettet ved en domstol, mundtlige testamenter, testamenter udfærdiget i udlandet, testamenter udfærdiget om bord på et slovensk fartøj, testamenter udfærdiget i en nødsituation eller krig og internationale testamenter.

ZD indeholder følgende krav til et testamentes form:

Et **holografisk testamente** er gyldigt, hvis testator har udfærdiget og underskrevet det selv (artikel 63, stk. 1, i ZD).

En testator, der kan læse og skrive, udfærdiger et **testamente, der underskrives i overværelse af vidner**, ved personligt at underskrive et dokument udfærdiget på hans/hendes vegne af en anden person i overværelse af to vidner og ved over for disse vidner at erklære, at dette er hans/hendes testamente. Vidnerne påfører selve testamentet deres navne i en efterskrift, hvor de anfører, at de underskriver som vidner, idet denne efterskrift ikke er en betingelse for testamentets gyldighed (artikel 64 i ZD).

Et **testamente** oprettet ved en domstol kan på testators anmodning være udfærdiget for vedkommende af dommeren ved en kompetent domstol, der først fastslår testators identitet. Herefter læser og underskriver testator testamentet, og dommeren bekræfter på testamentet, at testator har læst og underskrevet foran dommeren. Hvis testator ikke kan læse det testamente, som dommeren har udfærdiget, eller er ude af stand til det, læser dommeren testamentet op for testator i to vidners nærvær. Herefter underskriver testator testamentet i overværelse af de samme vidner eller sætter sit mærke på det efter at have erklæret, at dette er hans/hendes testamente. Herefter sætter vidnerne deres underskrift på testamentet (artikel 65 og 66 i ZD).

Et **testamente udfærdiget i udlandet** kan være udfærdiget for en slovensk statsborger i udlandet i henhold til de gældende bestemmelser om udfærdigelse af testamenter ved en domstol, af en repræsentant for et konsulat eller en slovensk ambassade, som varetager konsulære anliggender (artikel 69 i ZD).

Kaptajnen på et skib kan **udfærdige et testamente om bord på et slovensk fartøj** i henhold til bestemmelserne om udfærdigelse af et testamente ved en domstol. Testamentets gyldighed ophører 30 dage efter testators tilbagevenden til Slovenien (artikel 70 i ZD).

Testamente udfærdiget i en nødsituation eller krig: I en nødsituation eller krig kan en kompagnichef eller kommandøren for en tilsvarende eller højerestående enhed eller en anden person i overværelse af kommandøren udfærdige et testamente for en militærperson i henhold til bestemmelserne om udfærdigelse af et testamente ved en domstol. Testamentets gyldighed ophører 60 dage efter afslutningen på nødsituationen eller krigen, hvis testators militærtjeneste ophører før eller efter dette, eller 30 dage efter at testators militærtjeneste er ophørt (artikel 71 i ZD).

Et **internationalt testamente** skal være udfærdiget på skrift. Der findes intet krav om, at testator skal skrive testamentet i hånden, og testamentet kan udfærdiges på et hvilket som helst sprog og være håndskrevet eller nedfældet på anden vis. Dommeren for en kompetent domstol kan udfærdige et internationalt testamente på anmodning af en testator, mens en slovensk statsborger i udlandet kan få det udfærdiget af en repræsentant for en ambassade eller et konsulat, jf. artikel 69 i ZD (herefter: bemyndiget person). Testator skal i overværelse af to vidner og den bemyndigede person erklære, at dette er vedkommendes testamente, og at testator er klar over dets indhold, og underskrive testamentet i deres nærvær, eller hvis testator allerede har underskrevet testamentet, bekræfte, at det er vedkommendes underskrift. Hvis testator er ude af stand til at underskrive, underretter han/hun den bemyndigede person om årsagen hertil. Den bemyndigede person påfører testamentet en påtegning om dette. Testator kan herudover anmode en anden person om at underskrive testamentet på hans/hendes vegne. Vidnerne og den bemyndigede person påfører deres underskrift i nærvær af testator i en efterskrift, hvor de angiver, at de har underskrevet som vidner eller som den bemyndigede person (artikel 71a i ZD). Loven indeholder endvidere flere oplysninger om, hvem der må fungere som vidne til et internationalt testamente (artikel 71b), underskrifterne og datoerne på et internationalt testamente (artikel 71c), opbevaringen af et internationalt testamente (artikel 71č), annullering af et internationalt testamente (artikel 71d), bekræftelse af et internationalt testamente (artikel 71e), bekræftelse af gyldigheden af et internationalt testamente (artikel 71f) samt gyldigheden vedrørende formen og formaliteterne vedrørende underskriften (artikel 71g).

Mundtligt testamente: En testator må kun sværge på sin sidste vilje og testamente foran to vidner, hvis ekstraordinære omstændigheder betyder, at vedkommende er ude af stand til at udfærdige et skriftligt testamente. Gyldigheden af et mundtligt testamente ophører 30 dage efter, at de ekstraordinære omstændigheder, som var gældende under udfærdigelsen, er ophørt (artikel 72 i ZD). Loven indeholder desuden flere oplysninger om, hvem der må fungere som vidne til et mundtligt testamente (artikel 73), hvilke forpligtelser et sådant vidne har (artikel 74), ubehørige bestemmelser i et mundtligt testamente (artikel 75), fristen for at få et testamente kendt ugyldigt (artikel 76) og bevis for, at der findes et testamente (artikel 77 i ZD).

Lov om notarvirksomhed (herefter: ZN) giver også mulighed for et notarialtestamente, som er et testamente udfærdiget af en notar i form af en notarialerklæring dikteret af testator, eller et testamente, som testator indleverer til attestering hos notaren efter først at have afgivet en skriftlig erklæring om sin sidste vilje og testamente. Et notarialtestamente har samme retsvirkning som et testamente oprettet ved en domstol (artikel 46, stk. 1, i ZN).

Ud over ovenstående formelle krav kræves det også, at man har retsevne til at udfærdige et testamente, for at et testamente kan være gyldigt. Ifølge ZD kan et testamente udfærdiges af enhver, der har sin fulde dømmekraft, og som er fyldt 15 år (artikel 59, stk. 1, i ZD). Når en testator udfærdiger et testamente under trusler, tvang eller på grundlag af urigtige oplysninger eller ved en fejl, er testamentet ikke gyldigt, eftersom den vilje, der udtrykkes i dokumentet, ikke er et retvisende og sandt udtryk for testators ønsker (artikel 60, stk. 1, i ZD).

b) Fælles testamente: ZD indeholder ingen bestemmelser om fælles testamenter, og eftersom det ikke er en af de typer testamente, der er omfattet af lovgivningen, anses et sådant testamente for ugyldigt i henhold til artikel 62 i ZD. Ifølge retspraksis betragtes et testamente dog kun som ugyldigt, når to personer, normalt ægtefæller, udpeger hinanden som arvinger (dette skyldes sandsynligvis, at et testamente af denne type ligger meget tæt på en arveaftale, som er forbudt i henhold til artikel 103 i ZD), men ikke et testamente, som udfærdiges af to personer med en tredje person som begunstiget (se prof. K. Zupančič, prof. V. Žnidaršič Skubic, Dedno pravo (arveret), Uradni list, 2009, s. 127-128).

c) Arveaftale: Ifølge ZD er en arveaftale, hvor en person efterlader sine aktiver eller en del af disse til medunderskriveren eller til en anden person, ugyldig (artikel 103). På samme måde er en aftale om en forventet arv eller et forventet legat (artikel 104) og en aftale om indholdet af et testamente (artikel 105 i ZD) også ugyldig ifølge loven.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Nej. Loven indeholder ingen bestemmelser om særlig bekræftelse af et testamente.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja. Tvangsarvinger er berettiget til en del af boet, som testator ikke har lov til at disponere over (artikel 26, stk. 1, i ZD). Denne del af boet betegnes "tvangsarven". Tvangsarvingerne er: afdødes slægtninge i nedstigende linje, afdødes adoptivbørn og deres slægtninge i nedstigende linje, afdødes forældre og afdødes ægtefælle. ZD's bestemmelser om rettigheder, forpligtelser, begrænsninger og status for ægtefæller gælder på samme måde for en mand og en kvinde, der har været i et langvarigt forhold uden at gifte sig, og de har derfor lov til at være hinandens tvangsarvinger, men kun, hvis der ikke er nogen årsager til, at et ægteskab mellem de to ville have været ugyldigt. Det samme gælder, hvis ugifte eller gifte partnere er af samme køn (er partnere i et registreret eller ikkeregistreret partnerskab af to mænd eller to kvinder). Bedsteforældre og søskende er kun tvangsarvinger, når de er varigt uarbejdsdygtige og ikke har mulighed for at forsørge sig selv. Ovenstående personer er tvangsarvinger, hvis de er arveberettigede, i overensstemmelse med den lovbestemte arverækkefølge (artikel 25 i ZD)

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

I sådanne tilfælde fastsættes arvelodderne efter loven: Afdødes bo arves af deres slægtninge i nedstigende linje, deres adoptivbørn og slægtninge i nedstigende linje, deres ægtefælle, deres forældre, deres adoptivforældre og deres slægtninge, afdødes søskende og deres slægtninge i nedstigende linje og afdødes bedsteforældre og deres slægtninge i nedstigende linje. En mand og en kvinde, der har levet i et langvarigt forhold uden at være gift, kan arve hinanden som ægtefæller, men kun hvis der ikke foreligger nogen årsager til, at et ægteskab mellem dem ville have været ugyldigt. Det samme gælder, hvis ugifte eller gifte partnere er af samme køn, dvs. er partnere i et registreret eller ikkeregistreret partnerskab af to mænd eller to kvinder (herefter: partnerskab (*partnerska zveza*)). Disse personer arver i henhold til arverækkefølgen, idet arvingerne fra den nærmeste del af arverækkefølgen udelukker personer i den fjernere del af arverækkefølgen fra at arve (artikel 10 i ZD).

Første arveklasse:

Afdødes slægtninge i nedstigende linje og ægtefælle samt ikkeregistreret partner eller partner i et registreret partnerskab befinder sig i første arveklasse og arver i lige andele forud for alle andre (artikel 11 i ZD).

På grundlag af per stirpes-fordelingen arves den del af boet, der oprindeligt ville være gået til en person, hvis vedkommende havde overlevet testator, af hans /hendes børn (testators børnebørn) i ligelige andele. Hvis nogen af børnebørnene dør før testator, tilfalder den andel, som de ville have arvet, hvis de havde været i live, da testator døde, det pågældende barnebarns børn (testators oldebørn) i ligelige andele. Dette fortsætter i rækkefølge ned til de sidste af testators slægtninge i nedstigende linje (artikel 12 i ZD).

Hvis testators ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab ikke kan forsørge sig selv og arver på lige fod med andre arvinger i første arveklasse, kan retten på anmodning af partneren beslutte, at ægtefællen eller den ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab også skal arve en del af den andel af boet, som efter loven tilfalder ægtefællens medarvinger. Ægtefællen eller den ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab kan anmode om en forøgelse af sin andel på bekostning af alle medarvinger eller nogle af disse. Retten kan beslutte, at ægtefællen og den ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab skal arve hele boet, hvis boets værdi er så lille, at ægtefællen ville befinde sig i en vanskelig økonomisk situation, hvis det skulle deles (artikel 13, stk. 1, i ZD).

Hvis andre arvinger i første arveklasse ikke kan forsørge sig selv og arver på lige fod med testators ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab, kan retten efter anmodning fra disse beslutte, at de ligeledes skal arve en del af den andel af boet, som efter loven tilfalder ægtefællen eller den ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab. Alle medarvinger eller nogle af disse kan anmode om at få deres andel forøget på bekostning af ægtefællen eller den ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab (artikel 13, stk. 2, i ZD).

Individuelle medarvinger, som ikke kan forsørge sig selv, kan også anmode om at få forøget deres arveandel på bekostning af andre medarvinger (artikel 13, stk. 3, i ZD).

Retten kan beslutte, at alle medarvinger eller nogle af disse skal arve hele boet, hvis boets værdi er så lav, at de ville befinde sig i en økonomisk vanskelig situation, hvis det blev delt (artikel 13, stk. 4, i ZD).

Når retten træffer afgørelse om ovennævnte anmodninger om en forøgelse eller reduktion i arveandelen, tager den behørigt hensyn til alle sagens omstændigheder, navnlig medarvingernes økonomiske forhold og evne til at udøve en indtægtsgivende aktivitet, samt boets værdi (artikel 13, stk. 5, i ZD).

Anden arveklasse:

I anden arveklasse arves boet efter en afdød person uden efterlevende slægtninge i nedstigende linje af vedkommendes forældre og ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab. Afdødes forældre arver halvdelen af boet og deler den ligeligt, og afdødes ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab arver den anden halvdel. Hvis afdøde ikke har en efterlevende ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registrerede partnerskab, arver afdødes forældre hele boet og deler det ligeligt (artikel 14 i ZD).

Hvis en af testators forældre døde før ham/hende, arves den del af boet, som ville være gået til den pågældende forælder, hvis vedkommende havde overlevet testator, i henhold til per stirpes-fordelingen af den pågældende forælders børn (dvs. testators brødre og søstre), den pågældende forælders børnebørn og oldebørn og øvrige slægtninge i nedstigende linje i henhold til reglerne for situationer, hvor børn og andre slægtninge i nedstigende linje arver boet efter en afdød (artikel 15, stk. 1).

Hvis begge testators forældre dør før den pågældende, arves den del af boet, som ville være tilfaldet dem, hvis de havde overlevet testator, af deres slægtninge i nedstigende linje: faderens andel af faderens slægtninge i nedstigende linje og moderens andel af moderens slægtninge i nedstigende linje. I alle tilfælde arver faderens halvbrødre og halvsøstre faderens andel af boet i lige store andele, moderens halvbrødre og halvsøstre arver moderens andel af boet i lige store andele, mens helbrødre og helsøstre arver faderens andel i lige store andele på lige fod med halvbrødre og halvsøstre efter faderen og halvbrødre og halvsøstre efter moderen (artikel 15, stk. 2 og 3, i ZD).

Hvis en af testators forældre dør før den pågældende og ikke efterlader sig slægtninge i nedstigende linje, arves den del af boet, som ville været gået til den pågældende forælder, hvis de havde overlevet testator, af den anden forælder. Hvis den anden forælder ligeledes dør før testator, arver den pågældende forælders slægtninge i nedstigende linje den del af boet, som den ene af forældrene ville have arvet (artikel 15 i ZD). Hvis begge forældre dør før testator, og ingen efterlader sig slægtninge i nedstigende linje, arver testators efterlevende ægtefælle eller ikkeregistrerede partner eller partner i et registreret partnerskab hele boet (artikel 16 og 17 i ZD).

Tredje arveklasse:

Hvis der ikke er arvinger i første eller anden arveklasse, går man videre til tredje arveklasse.

I tredje arveklasse arves boet efter en afdød, der ikke efterlader sig slægtninge i nedstigende linje eller forældre, og disse slægtninge i nedstigende linje og forældre ikke efterlader sig slægtninge i nedstigende linje eller en ægtefælle eller ikkeregistreret partner eller partner i et registreret partnerskab, af afdødes bedsteforældre. Halvdelen af boet arves af bedsteforældrene på faderens side og den anden halvdel af bedsteforældrene på moderens side (artikel 18 i ZD). Bedsteforældrene på samme side deler deres andel ligeligt. Hvis en af testators slægtninge i opstigende linje på den ene side dør før testator, arves den del af boet, der ville være tilfaldet den pågældende slægtning, hvis han/hun havde overlevet testator, af den pågældende slægtnings børn, børnebørn og øvrige slægtninge i nedstigende linje i henhold til reglerne for tilfælde, hvor børn og andre slægtninge i nedstigende linje arver boet efter en afdød. Hvad alle andre angår, gælder de regler, i henhold til hvilke en testators forældre og deres slægtninge i nedstigende linje arver (artikel 19 i ZD), for arveretten for en bedsteforældre på den ene side og deres slægtninge i nedstigende linje.

Hvis bedsteforældrene på den ene side dør inden testator og ikke efterlader sig slægtninge i nedstigende linje, tilfalder den del af boet, som de ville have arvet, hvis de havde overlevet testator, af bedsteforældrene på den anden side og af deres børn, børnebørn og øvrige slægtninge i nedstigende linje, jf. artikel 19 i ZD (artikel 20 i ZD)

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Arvesager afgøres ved de slovenske domstole, og domstolen med kompetence i sådanne spørgsmål er den lokale domstol (*okrajno sodišče*).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Domstolen som led i et retsmøde i en arvesag.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Domstolen som led i et retsmøde i en arvesag.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Domstolen som led i et retsmøde i en arvesag.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Når en person dør eller erklæres død, sender den justitssekretær, der er ansvarlig for at indføre dødsfaldet i dødsregistret, dødsattesten til skifteretten inden for 30 dage (artikel 179, stk. 1, i ZD).

Skifteretten indleder proceduren af egen drift, når den modtager dødsattesten.

Hvis det fremgår af dødsattesten, at afdøde ikke efterlader sig noget bo, beslutter skifteretten ikke at afholde et retsmøde om arven. Retten træffer den samme beslutning, hvis afdøde kun har efterladt sig løsøre, og ingen af de arveberettigede anmoder om et retsmøde (artikel 203, stk. 1 og 2, i ZD). I alle andre tilfælde beslutter retten at afholde et retsmøde om arven. I løbet af arveproceduren fastslår retten, hvem afdødes arvinger er, hvilke aktiver der indgår i boet, og hvilke rettigheder i boet arvinger, legatarer og andre personer skal have (artikel 162 i ZD).

Arveprocedurer foregår som udgangspunkt under den frivillige retspleje. Hvis nogle af de forhold, som danner grundlag for parternes rettigheder, anfægtes af disse, suspenderer retten retsmødet om arvesagen og opfordrer parterne til at anlægge en civilsag eller iværksætte en administrativ procedure (artikel 210, stk. 1, i ZD).

Når retten fastslår, hvilke personer der har rettigheder i boet, erklærer retten dem for arvinger i henhold til en arveafgørelse (artikel 214, stk. 1, i ZD). Arveafgørelsen forkyndes for alle arvinger og legatarer samt for de personer, der har fremsat et arvekrav i løbet af proceduren (artikel 215, stk. 1, i ZD). Retten bestemmer, at de nødvendige anmærkninger skal indføres i matrikelregistret, når arveafgørelsen bliver endelig.

En hvilken som helst af arvingerne kan til enhver tid anmode om boskifte, men ikke på et upassende tidspunkt. Denne rettighed er ikke omfattet af nogen forældelsesfrist. En aftale, hvor en arving afstår fra sin ret til at anmode om boskifte, er ugyldig, og det samme gælder enhver bestemmelse i et testamente, der forbyder eller begrænser et sådant boskifte (artikel 144 i ZD). Arveloven indeholder ingen bestemmelser om, hvordan boskiftet skal foregå. Dette bestemmes i stedet af loven om ejendomsret (*Stvarnopravni zakonik* – SPZ) som en del af dens bestemmelser om deling af fælles ejendom. Det vil sige, at boet er arvingernes fælles ejendom. Arvingerne kan indgå aftale om, hvordan boet skal deles. Hvis de er ude af stand til at nå til enighed, træffer retten beslutning om skiftemetoden under den frivillige retspleje. Hvis alle arvinger ønsker, at boet skal skiftes, og er blevet enige om skiftemetoden i løbet af arveproceduren, henviser retten til denne aftale i arveafgørelsen (artikel 214, stk. 3, i ZD).

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I arveloven hedder det, at en afdøds bo efter loven (*ipso iure*) overgår til arvingerne på tidspunktet for testators død (artikel 132 i ZD). Arveafgørelsen, hvor domstolen erklærer, hvem arvingerne er, ved slutningen af arveproceduren, er derfor udelukkende konstaterende.

En legatar arver også et legat ved testators død, medmindre legatet er underlagt betingelser eller er knyttet til en bestemt frist. I dette tilfælde modtager legataren legatet, når den pågældende betingelse er opfyldt, eller fristen er udløbet. Overdragelsen af et legat betyder, at legataren kan anmode om, at betingelserne for legatet opfyldes. De generelle betingelser i SPZ gælder for overdragelsen af ejendomsretten til legataren.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja. Hæftelsen er imidlertid begrænset. En arving hæfter for testators gæld op til værdien af de testamenterede aktivers værdi. Hvis der er mere end en arving, hæfter de solidarisk for testators gæld, dvs. hver især op til værdien af deres andel af boet, uanset om boet allerede er skiftet. For så vidt angår den interne fordelingsnøgle mellem arvingerne, dækkes gælden i henhold til deres respektive andele af boet, medmindre andet bestemmes i testamentet (artikel 142 i ZD).

En arving, der afstår fra sin del af boet, hæfter ikke for testators gæld (artikel 142, stk. 2, i ZD).

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Skifteretten afgør, hvorvidt registreringen kan foretages på grundlag af dokumenter, der beviser, at der foreligger et retsgrundlag for erhvervelsen af den ret, der er genstand for registreringen, på den betingelse, at de øvrige betingelser i lovgivningen er opfyldt.

Grundlaget for registreringen af den faste ejendom, der er omfattet af arven, er en endelig retsafgørelse, der udstedes i løbet af arveproceduren (artikel 40, stk. 1, punkt 6 i lov om matrikelregistret, ZZK-1). Skifteretten bestemmer, at en arvings ejendomsret indføres uden videre i matrikelregistret i henhold til en endelig retsafgørelse om arven.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer.

Indtil et bo skiftes, bestyres og forvaltes det af arvingerne i fællesskab. Bestyrelsen af et bo kan overdrages til en særlig bobestyrer, hvis arvingerne er enige om dette. Hvis arvingerne ikke kan nå til enighed om bestyrelsen af et bo, beskikker retten en bobestyrer efter anmodning fra en af arvingerne, som bestyrer boet for alle arvingerne, eller fastslår den del af boet, som de enkelte arvinger selv skal bestyre (artikel 145 i ZD).

En testator kan i sit testamente indsætte en eller flere personer, der skal fungere som eksekutorer for testamentet (artikel 95, stk. 1, i ZD). En eksekutor bestyrer bl.a. boet (artikel 96, stk. 1, i ZD).

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

En testator kan i sit testamente indsætte en eller flere personer, der skal fungere som eksekutorer for testamentet (artikel 95, stk. 1, i ZD). Medmindre testator har bestemt noget andet, har en eksekutor for et testamente navnlig til opgave at varetage boets interesser, sørge for betalingen af gæld og legater og frem for alt at gennemføre testamentet efter testators ønske (artikel 96, stk. 1, i ZD). Hvis der ikke er indsat nogen eksekutor for testamentet, kan de arvinger, der bestyrer boet i fællesskab, indtil det skiftes, overdrage bestyrelsen af boet til en særlig bobestyrer. Hvis arvingerne ikke kan nå til enighed om bestyrelsen af et bo, beskikker retten en bobestyrer efter anmodning fra en af arvingerne, som bestyrer boet for alle arvingerne, eller fastslår den del af boet, som de enkelte arvinger selv skal bestyre (artikel 145 i ZD).

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Når testator har indsat en eksekutor i testamentet, er eksekutorens forpligtelser ligeledes fastsat i testamentet.

Medmindre testator har besluttet noget andet, gælder følgende jf. loven (artikel 96, stk. 1, i ZD):

at eksekutoren skal varetage boets interesser bedst muligt. Eksekutoren skal navnlig træffe eventuelle foranstaltninger vedrørende forsikringer, udarbejde en fortegnelse over aktiver og deres værdi (artikel 184 i ZD) og tilbageholde specificeret løsøre (artikel 190 og 191 i ZD);

at eksekutoren skal forvalte boet, idet den almindelige forvaltning ligeledes omfatter bortsalg af enkelteffekter i boet. I den periode, hvor den pågældende varetager sine funktioner, udelukker eksekutoren af et testamente alle arvinger fra at bestyre boet og fra at udtage effekter af boet.

at eksekutoren skal sikre, at testators gæld betales, og at betingelserne for eventuelle legater opfyldes, samt at opgaver (forpligtelser) udføres

at eksekutoren generelt skal sikre, at testamentet gennemføres efter testators ønske (se prof. K. Zupančič, prof. V. Žnidaršič Skubic, Dedno pravo (arveret), Uradni list 2009, s. 170-171).

Når der er mere end én eksekutor for et testamente, varetager de deres forpligtelser i fællesskab, medmindre testator har bestemt noget andet (artikel 96, stk. 2, i ZD). En eksekutor for et testamente skal forelægge en rapport over sit arbejde for retten, idet han er berettiget til at få godtgjort sine udgifter og modtage betaling for sit arbejde, som betales af den tilgængelige del af boet i henhold til rettens afgørelse (artikel 97 i ZD).

Hvis der ikke er indsat nogen eksekutor for testamentet, kan de arvinger, der bestyrer boet i fællesskab, indtil det skiftes, overdrage bestyrelsen af boet til en særlig bobestyrer. Hvis arvingerne ikke kan nå til enighed om bestyrelsen af et bo, beskikker retten en bobestyrer efter anmodning fra en af arvingerne, som bestyrer boet for alle arvingerne, eller fastslår den del af boet, som de enkelte arvinger selv skal bestyre (artikel 145 i ZD).

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Retten udsteder en afgørelse om arven, som er en retlig afgørelse baseret på sagens realitet, ved afslutningen af arveproceduren. I afgørelsen fastlægges omfanget af boet, og arvinger og legatarer samt alle andre personer, der har ret til en del af boet, underrettes. Ifølge ZD skal arveafgørelsen omfatte følgende oplysninger (artikel 214, stk. 2):

afdødes efternavn og fornavn (samt eventuelle tidligere efternavne) og navnet på vedkommendes fader, afdødes stilling, fødselsdato og nationalitet og for en afdød gift kvinde hendes fødenavn

en erklæring vedrørende fast ejendom med oplysninger fra matrikelkontoret og en erklæring om løsøre med henvisning til fortegnelsen over aktiver

arvingens efternavn, fornavn, stilling og faste bopæl, forholdet mellem arvingen og testator, hvorvidt arvingen arver som legal arving eller i henhold til et testamente, og, når der er mere end en arving, deres respektive andele af boet

hvorvidt proceduren til identifikation af en arving er blevet suspenderet

hvorvidt en arvings rettigheder er suspenderet, fordi det rette tidspunkt endnu ikke er inde, eller er blevet begrænset til et bestemt tidspunkt, fordi en betingelse ikke er opfyldt, eller afhænger af en ugyldighedsbetingelse eller en opgave, der kan anses for en ugyldighedsbetingelse, eller er begrænset af en brugsret, samt hvem dette begunstiger.

efternavn, fornavn, stilling og fast bopæl for personer, der er berettiget til et legat, brugsret eller enhver anden rettighed i boet, med en præcis beskrivelse af denne rettighed.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 16/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Ifølge slovakisk ret er arveaftaler eller fælles testamenter ikke tilladt.

Testamenter kan udfærdiges på flere forskellige måder:

1. Et håndskrevet testamente udfærdiget af testator skal indeholde testators egen underskrift og datoen. Et sådant skriftligt testamente behøver ikke være underskrevet af vidner.

2. Et testamente udfærdiget skriftligt på anden vis (f.eks. på en computer, en skrivemaskine eller af en anden end testator) skal være underskrevet i to vidners nærvær, og disse skal underskrive testamentet for at bevidne, at det virkelig er udtryk for testators sidste vilje. Et testamente, der udfærdiges på denne måde, skal ligeledes underskrives og dateres af testator selv.

3. Et notarpåtegnet testamente. Notaren er ansvarlig for de indholdsmæssige og formelle krav til denne type testamente. Alle notarpåtegnede testamenter skal registreres i det centrale notarregister for testamenter (*Notársky centrálny register závetov*).

4. En **særlig form for testamenter** benyttes, når testator er i dårlig helbredstilstand, blind, døv eller ikke kan læse eller skrive. I sådanne tilfælde skal der være tre vidner til stede. De bevidner testamentet med deres underskrift efter at have fået det læst op. Dokumentet skal indeholde oplysninger om den person, der har skrevet det, og den person, der har læst det op, og om, hvordan det blev bekræftet, at dokumentet indeholder testators sidste vilje.

Kun personer med retsevne kan være vidner. Blinde, døve eller stumme personer, personer, som ikke behersker det sprog, som testamentet er nedskrevet på, og de i testamentet indsatte arvinger kan ikke være vidner.

For at et testamente skal være gyldigt, skal det indeholde en angivelse af dato, måned og år for oprettelsen. En vigtig del af indholdet er naturligvis indsættelsen af de begunstigede, der arver boet som helhed eller forholdsmæssige andele af boet eller bestemte effekter (hvem får hvad).

Hvis testamentet er håndskrevet af testator, tilrådes det, at testator fortæller sine nærmeste dette, så de ved, hvor testamentet befinder sig.

Eventuelle betingelser, der er knyttet til testamentet, har ingen retsvirkning.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Notarer skal af egen drift registrere notarpåtegnede testamenter i det centrale notarregister for testamenter, som føres af notarkammeret (*Notárska komora Slovenskej republiky*). Testamenter, der er udfærdiget som beskrevet i punkt 1), 2) og 4) ovenfor, skal ikke registreres, men efter anmodning af testator eller andre kan notaren tage imod dem med henblik på opbevaring. Notaren skal ligeledes registrere denne opbevaring i det centrale notarregister for testamenter.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja, i § 479 i den slovakiske civillovbog (lov nr. 40/1964) specificeres tvangsarv fra boet og de arvinger, der er berettiget hertil: "Mindreårige slægtninge i nedstigende linje skal modtage mindst lige så meget, som deres andel af boet udgør ifølge loven, og myndige slægtninge i nedstigende linje skal modtage mindst lige så meget som halvdelen af deres andel ifølge loven. *Hvis et testamente indeholder andre bestemmelser end de ovenstående, er den pågældende del af testamentet ugyldig, medmindre de pågældende slægtninge i nedstigende linje er gjort arveløse"*.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Arven fordeles efter loven og/eller i henhold til et testamente. Hvis afdøde ikke har skrevet testamente, eller hvis der forefindes aktiver, som ikke er medtaget i testamentet, fordeles arven efter loven på grundlag af arveklasserne.

Første klasse

I denne første klasse arver afdødes børn og ægtefælle lige store andele. Hvis et barn ikke arver, fordeles det pågældende barns andel ligeligt blandt dets egne børn. Hvis disse børn eller nogle af dem heller ikke arver, arver deres slægtninge i nedstigende linje i lige store andele.

Hvis afdøde ikke efterlader slægtninge i nedstigende linje, eller hans slægtninge i nedstigende linje ikke arver (dvs. de alle har frasagt sig arveretten, ingen af dem er i stand til at arve, de er gjort arveløse med gyldig grund, eller de ikke er begunstiget), arver begunstigede i anden klasse.

Anden klasse

Hvis afdødes slægtninge i nedstigende linje ikke arver, omfatter arvingerne i anden klasse ægtefællen, afdødes forældre og enhver, der har levet sammen med afdøde i en fælles husholdning i mindst ét år forud for dødstidspunktet, og som derfor passede den fælles husholdning, eller som blev forsørget af afdøde. Arvinger i anden klasse arver i lige store andele; ægtefællen skal imidlertid altid arve mindst halvdelen af boet.

Tredje klasse

Hvis hverken ægtefællen eller nogen af forældrene arver, omfatter arvingerne i tredje klasse, som arver i lige store andele, afdødes søskende og enhver, der har levet sammen med afdøde i en fælles husholdning i mindst ét år forud for dødstidspunktet, og som derfor passede den fælles husholdning, eller som blev forsørget af afdøde. Hvis nogen af afdødes søskende ikke arver, arver den pågældende søskendes børn andelen, som de deler ligeligt.

Fjerde klasse

Hvis der ikke er arvinger i tredje klasse, tilfalder arven arvinger i fjerde klasse, der omfatter afdødes bedsteforældre, som arver i lige store andele, og hvis ingen af bedsteforældrene arver, arver bedsteforældrenes børn i lige store andele.

Hvis der ikke er nogen arvinger, tilfalder boet staten.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Den distriktsdomstol (*okresný súd*), i hvis retskreds afdøde havde sin faste bopæl på dødstidspunktet, eller hvis afdøde ikke havde fast bopæl i Slovakiet, den distriktsdomstol, i hvis retskreds afdøde havde aktiver, og hvis der ikke findes en sådan domstol, domstolen på det sted, hvor den pågældende afgik ved døden. Distriktsdomstolen udpeger en notar til at handle og træffe afgørelse i sagen. Notarens handlinger betragtes som handlinger udført af domstolen. Bemyndigelsen vedrører ikke afgørelsen om at indlede bobehandlingen, anmodningen om retshjælp i udlandet, afgørelsen om at afskedige notaren og dennes ansatte og afgørelsen om at ophæve afgørelsen om arveadkomst, hvis det efterfølgende viser sig, at afdøde lever, eller hvis afdødes dødsattest er blevet annulleret.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Arvinger afgiver en mundtlig erklæring om vedgåelse eller afståelse af arven over for notaren eller gør det i form af en skriftlig erklæring, som de indsender til skifteretten, senest en måned efter at retten meddelte dem deres ret til at afstå/vedgå arven og følgerne af denne erklæring.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Ifølge slovakisk lov er der ikke mulighed for legater.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Proceduren svarer til erklæringen om vedgåelse/afståelse af arv, men fristen på en måned finder ikke anvendelse. Der findes ikke nogen særlig erklæring om afståelse eller vedgåelse af en tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Registreringskontoret underretter den kompetente distriktsdomstol om dødsfaldet i distriktet. Domstolen indleder proceduren, også uden en begæring, når den får meddelelse om, at en person er død eller er blevet erklæret død. I første omgang undersøger domstolen i det centrale notarregister for testamenter, hvorvidt afdøde har efterladt et testamente, et dokument om arveløshed, en tilbagekaldelse af disse dokumenter eller en erklæring om lovvalg i overensstemmelse med de særlige regler, og identificerer den notar, der opbevarer dokumentet. Domstolen foretager en indledende undersøgelse for at identificere arvingerne og afdødes formue og gæld og træffer eventuelle hasteforanstaltninger for at sikre arven. Der kræves ikke noget retsmøde til behandling af arvesagen, hvis retten fastslår, at en enkelt arving arver boet, eller hvis boet automatisk tilfalder staten.
I sin egenskab af bemyndiget retskommissær udsteder notaren et arvebevis, når der ikke er en arvetvist, hvis:
en enkelt arving arver boet
boet automatisk tilfalder staten
arvingerne har indgået en aftale om fordelingen afdødes kreditorer deltager i aftalen, såfremt deres fordringer er omfattet af aftalen eller
arvingerne og afdødes kreditorer har indgået en aftale om at videregive et bo med uforholdsmæssig stor gæld til betaling af gælden
notaren bekræfter de enkelte arveberettigedes arvelod, såfremt parterne ikke har indgået en aftale, eller fordeler arven mellem arvingerne og beslutter, hvilke beløb der tilkommer de forskellige arvinger
notaren ikke godkender aftalen om fordeling af arven, men bekræfter de enkelte arveberettigedes arvelod eller fordeler arven mellem arvingerne og beslutter, hvilke beløb der tilkommer de forskellige arvinger.
Det endelige arvebevis er det dokument, der overdrager ejendomsretten til arvingerne.
Hvis afgørelsen om arverettigheder afhænger af konstateringen af en omtvistet faktisk omstændighed, og hvis det ikke er lykkedes at nå frem til en aftale, afsiger retten en kendelse, hvori den arving, hvis rettighed synes at være mindre sandsynlig, opfordres til at anlægge sag for at få fastslået den omtvistede faktiske omstændighed. Retten fastsætter samtidig en tidsfrist for anlæggelse af retssagen, som ikke må være kortere end en måned.
Når der er uforholdsmæssig stor gæld i boet, og arvingerne og afdødes kreditorer ikke er nået til enighed om at videregive boet til betaling af gælden, kan retten afsige kendelse om afvikling af boet. I afviklingskendelsen anmoder retten kreditorerne om at fremsætte deres krav inden for en given frist, efter udløbet af hvilken deres krav fortabes.
Retten (notaren i sin egenskab af retskommissær) afvikler et bo med uforholdsmæssig stor gæld ved at sælge alle afdødes aktiver til en pris, der er normal for sammenlignelige aktiver. Ved salget af aktiverne handler retskommissæren på parternes vegne, men i eget navn, og tager også hensyn til mere fordelagtige forslag fra parterne vedrørende afvikling af aktiverne. Notaren deponerer provenuet på en særlig bankkonto, som han har åbnet til dette formål. Hvis boet indeholder flere aktiver, når gælden er betalt, tilfalder de staten med virkning fra dødsdatoen.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Arven overgår på dødsdatoen. Arvebeviset eller retskendelsen har kun konstaterende virkning for et forhold, der er indtruffet tidligere. Det er imidlertid kun muligt at afvikle boet fuldstændigt med et endeligt arvebevis eller en retskendelse.
Datoen for afdødes død skal attesteres med en dødsattest, en anmeldelse af dødsfaldet udstedt af et særligt register i det slovakiske indenrigsministerium, når en slovakisk statsborger dør i udlandet, eller en domstolsafgørelse, der afsiges under en procedure, hvor en forsvundet person erklæres død, og i dette tilfælde fastslår domstolen dødsdatoen. Kun slovakiske domstole kan erklære slovakiske statsborgere døde. Slovakiske domstole kan erklære udenlandske statsborgere døde, men de retlige konsekvenser gælder kun for personer med fast ophold i Slovakiet og kun for aktiver, der befinder sig i Slovakiet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Ja, arvingerne hæfter for afdødes gæld og for rimelige udgifter til begravelsen af afdøde, men kun op til værdien af deres andel af boet. Arvinger er ikke forpligtet til at betale afdødes gæld af deres egne midler. Hvis der er flere arvinger, hæfter de for udgifterne til begravelsen af afdøde og for gælden forholdsmæssigt, men hver for sig i forhold til deres andel af boet. Når der er uforholdsmæssig stor gæld i boet, kan arvingerne aftale med kreditorerne, at de stiller boet til deres rådighed til betaling af gælden. Retten godkender denne aftale, hvis den ikke er i strid med loven eller sædelighed.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Registreringen i matrikelregistret sker hos distriktsmyndigheden på det sted, hvor den faste ejendom er beliggende. Myndigheden foretager registreringen af egen drift eller på anmodning af ejeren eller en anden bemyndiget person. Ansøgninger skal være skriftlige og skal indeholde:
a) ansøgerens navn (virksomhedsnavn) og faste bopæl (hjemsted)
b) navnet på den distriktsmyndighed, som ansøgningen er stilet til
c) et officielt bekræftet dokument eller et andet dokument, der bekræfter ansøgerens adkomst til ejendommen
d) en liste over eventuelle bilag. Ansøgninger skal ledsages af:
i) en officiel attest eller et andet officielt dokument, der bekræfter ansøgerens adkomst til ejendommen; i tilfælde af registrering af en lovbestemt panteret er det ikke nødvendigt at vedlægge dokumentation for fordringen
ii) identificering af jordloddet, hvis adkomsten til ejendommen ikke er registreret i skødet
iii) andre dokumenter, der har bevisværdi i forbindelse med proceduren.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at udpege en bobestyrer. Men hvis det er i den almene interesse eller i parternes interesse, træffer retten imidlertid hasteforanstaltninger af egen drift for at sikre arven, og den kan ligeledes beskikke en bobestyrer. Oftest fungerer en af arvingerne eller en anden person, der er tæt på afdøde, som bobestyrer, men det kan også være en anden notar end retskommissæren for den pågældende arveprocedure.
En bobestyrer, der er beskikket efter slovakisk ret, adskiller sig fra bobestyreren efter sædvaneretten.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Den notar, der er udpeget som retskommissær, forestår bobehandlingen. Arvingerne bestyrer boet, som de har arvet, men de skal have rettens tilladelse til at sælge effekter, der indgår i arven, inden den endelige afslutning af bobehandlingen samt til andre handlinger, der ligger ud over den daglige forvaltning.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Under bobehandlingen træffer bobestyreren enhver foranstaltning, der er nødvendig for at bevare aktiverne i boet inden for de grænser, der er fastsat af retten. Retten fastlægger omfanget af beføjelserne med henblik på at give bobestyreren mulighed for at bevare værdien af de aktiver, der indgår i boet. Bobestyreren hæfter for alle skader, som han forårsager ved at tilsidesætte sine pligter ifølge loven eller som fastsat af retten. Ved afslutningen af bobehandlingen afleverer han en endelig rapport til arvingerne, og retten træffer beslutning om hans vederlag plus godtgørelse af udgifter, som betales af arvingerne.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Ved afslutningen af bobehandlingen udsteder notaren et arvebevis, der betragtes som en retskendelse. Beviset indeholder navnene på arvingerne og identificerer de aktiver, som overgår til de enkelte arvinger, samt deres andele af boet.

Efter anmodning fra en arving kan notaren udstede en samlet attest for alle arvinger under bobehandlingen. Denne attest er en "bekræftelse af forhold, der fremgår af sagen", et officielt bekræftet dokument oprettet ved den notar, der forestår bobehandlingen, og den benyttes især som bevis for status af arvinger eller andre arveberettigede, som arver en rettighed efter afdøde (f.eks. erstatning i henhold til en forsikringspolice, medlemsrettigheder, status i verserende sager osv.).

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 03/01/2022
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Finland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Arveanliggender er omfattet af den finske arvelov (40/1965). Ved dødsfald kan kun et testamente angive, hvad der skal ske med boet. Et testamente skal udfærdiges på skrift og i overværelse af to vidner samtidig. Testator skal underskrive testamentet, når det udfærdiges, eller bekræfte sin tidligere underskrift af det. Vidnerne skal attestere testamentet ved at underskrive det, når testator har underskrevet det eller bekræftet sin underskrift på det. Et mundtligt testamente kan også være bindende under ekstraordinære omstændigheder.

Det er også muligt at udfærdige et gensidigt testamente, som i de fleste tilfælde er et testamente udfærdiget af ægtefæller, hvori de overdrager en ejendomsret til hinanden. Gensidige testamenter er underlagt de samme formelle krav som andre testamenter. Reglerne for gensidige testamenter mellem ægtefæller gælder ligeledes for gensidige testamenter mellem personer i registrerede partnerskaber.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

De finske myndigheder fører ikke noget testamenteregister.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Friheden til at foretage testamentariske dispositioner er begrænset til dispositioner, der begunstiger afdødes direkte slægtninge i nedstigende linje og ægtefælle. Direkte slægtninge i nedstigende linje og adoptivbørn samt disses slægtninge i nedstigende linje er berettiget til tvangsarv. Tvangsarven udgør halvdelen af værdien af den andel af boet, som tilfalder den pågældende arving i henhold til den lovbestemte arverækkefølge.

En ægtefælle er ligeledes beskyttet af et testamente, der er udarbejdet af den først afdøde ægtefælle. Den overlevende ægtefælle kan sidde i den afdøde ægtefælles uskiftede bo, medmindre andet bestemmes efter en anmodning om boskifte fra en direkte slægtning i nedstigende linje eller af afdødes testamente. Den overlevende ægtefælle kan imidlertid altid forblive i uskiftet bo i den bolig, hvor ægtefællerne havde deres fælles hjem, og beholde de sædvanlige husholdningseffekter, medmindre den overlevende ægtefælle besidder en ejendom, der er egnet som bolig.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

De primære arveberettigede er de direkte slægtninge i nedstigende linje, som hver arver en ligelig andel af boet. Hvis et barn er afgået ved døden, indtræder eventuelle slægtninge i nedstigende linje til dette barn i dets sted, og hver gren af familien modtager en ligelig andel.

Hvis afdøde var gift og ikke overleves af nogen direkte slægtninge i nedstigende linje, arver den overlevende ægtefælle primært den afdøde ægtefælles bo. Registrerede partnere er berettiget til at arve på samme betingelser som ægtefæller.

Hvis afdøde ikke overleves af direkte slægtninge i nedstigende linje og var ugift på dødstidspunktet, arver afdødes far og mor hver halvdelen af boet. Hvis afdødes far eller mor er død, deles den pågældende andel af afdødes søskende. Hvis en bror eller søster er død, indtræder den pågældende brors eller søsters slægtninge i nedstigende linje i vedkommendes sted, og hver gren af familien arver en ligelig andel. Hvis der ikke er brødre eller søstre eller slægtninge i nedstigende linje af disse, men en af afdødes forældre lever, arver denne forælder hele boet.

Hvis ingen af ovennævnte arvinger overlever afdøde, arver forældrene til afdødes far og mor hele boet. Hvis afdødes bedstefar på fædrene side, bedstemor på fædrene side, bedstefar på mødrene side eller bedstemor på mødrene side er død, tilfalder den andel af boet, der ville være tilfaldet den pågældende bedsteforælder, hans/hendes børn. Kusiner og fætre har ingen arverettigheder.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Spørgsmål vedrørende behandlingen af arvesager varetages af forskellige myndigheder. Fortegnelsen over afdødes aktiver og passiver sendes til skatteväsenet på det sted, hvor afdøde boede, senest en måned efter udarbejdelsen. Man kan ligeledes bede myndigheden for digitalisering og befolkningsdata (*Digi- ja väestötietovirasto*) eller (i provinsen Åland) statens embedsværk på Åland (*Ahvenanmaan valtionvirasto*) om at kontrollere listen over personer, der skal have en andel af det opgjorte bo. Finansministeriet er den centrale myndighed i spørgsmål vedrørende statens overtagelse af ejendom. Den distriktsdomstol (*käräjäoikeus*), i hvis retskreds afdøde boede, er den kompetente domstol i alle sager vedrørende boet.

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

En arv kan modtages ved, at man i praksis tager imod det pågældende aktiv. Arvingen kan også afgive en særlig erklæring om modtagelsen. Hvis boet er skiftet, skal erklæringen om modtagelse af arven udfærdiges af den eller de arveberettigede. Hvis boet ikke er skiftet, skal erklæringen udfærdiges af bobestyreren. En sådan erklæring kan også forelægges en domstol.

Det er valgfrit, om man vil afstå fra at arve, men erklæringen skal være skriftlig. En afståelseserklæring kan udfærdiges for enhver, der har en andel i afdødes bo, bobestyreren, bobehandleren, eksekutor af testamentet eller slægtninge i nedstigende linje, der træder i stedet for afdøde arvinger. For at afståelsen skal have retskraft, skal arvingen enten udfærdige en skriftlig erklæring om afståelse fra afdødes bo, som har orienterende karakter, eller indgive

en afståelseserklæring til myndigheden for digitalisering og befolkningsdata (*Digi- ja väestötietovirasto*) eller (i provinsen Åland) statens embedsværk på Åland (*Ahvenanmaan valtionvirasto*), således at den kan blive behørigt registreret (Kapitel 4, artikel 81, i loven om tvangsfuldbyrdelse).

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Der findes ikke noget obligatorisk format for anmeldelse af ens hensigter som arveberettiget i henhold til et testamente. En arveberettigets erklæring, som afgives over for bobestyreren eller bobehandleren, betragtes som en erklæring som arveberettiget i henhold til testamentet, og det samme gælder påbegyndelsen af egentlige foranstaltninger vedrørende de pågældende aktiver. For så vidt angår underretning af arvingerne, er det tilstrækkeligt med en angivelse af, at en arveberettiget ønsker at udøve sine rettigheder i henhold til det pågældende testamente.

Enhver erklæring om afståelse af en testamentarisk disposition skal udfærdiges skriftligt. For at afståelsen skal have retskraft, skal legataren enten udfærdige en skriftlig erklæring om afståelse fra afdødes bo, som har orienterende karakter, eller indgive en afståelseserklæring til myndigheden for digitalisering og befolkningsdata (*Digi- ja väestötietovirasto*) eller (i provinsen Åland) statens embedsværk på Åland (*Ahvenanmaan valtionvirasto*), således at den kan blive behørigt registreret (Kapitel 4, artikel 81, i loven om tvangsfuldbyrdelse).

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

En tvangsarving skal afgive erklæring om, at han eller hun gør krav på sin tvangsarv over for den arveberettigede, gennem en foged eller ad anden verificerbar vej, senest seks måneder efter at være blevet underrettet om testamentet. Kravet om tvangsarv kan også fremsættes i et officielt tidende, der udgives inden for ovennævnte periode, hvis kravet ikke er fremsat over for den arveberettigede, som følge af at han/hun formodes at have undladt at fremlægge oplysninger om kravet, eller hvis den pågældendes adresse er ukendt.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

I Finland iværksætter myndighederne ikke procedurer vedrørende arvesager af egen drift. Når en person dør, udfærdiges der først dokumentation vedrørende boet, herunder en fortegnelse over aktiver. Fortegnelsen over aktiver er et dokument, hvori man præciserer status for afdødes bo, med andre ord en opgørelse over afdødes aktiver og passiver. Personer, der har en andel i afdødes bo, nævnes i fortegnelsen, og det samme gælder den overlevende ægtefælles aktiver og passiver og ægtefællernes fælles aktiver og passiver. Dokumentationen vedrørende boet skal udfærdiges senest tre måneder efter dødsdatoen, men skattemyndighederne kan forlænge fristen, hvis særlige omstændigheder kræver det.

Forpligtelsen til at udfærdige dokumentationen for boet ligger hos en person, der har en andel i boet, og som er ansvarlig for at forvalte de aktiver, som boet består af, eller hos en bobestyrer eller eksekutor. Den pågældende skal vælge to kuratorer, der skal udfærdige dokumentationen. Afdødes slægtstræ skal bilægges fortegnelsen over aktiver. I Finland fører både kirken og det offentlige folkeregister registre over befolkningen, og man kan bestille officielle udskrifter fra registrene enten hos myndigheden for digitalisering og befolkningsdata (*Digi- ja väestötietovirasto*) eller (i provinsen Åland) statens embedsværk på Åland (*Ahvenanmaan valtionvirasto*) eller i det sogn, afdøde tilhørte. Fortegnelsen over aktiver skal indsendes til de finske skattemyndigheder (*Verohallinto*), senest en måned efter at dokumentationen for boet er udarbejdet.

Når en person, der har skrevet testamente, dør, skal den arveberettigede i henhold til testamentet videresende dette til arvingerne til orientering gennem en foged eller ad anden verificerbar vej, og skal give dem en tro kopi af testamentet. Hvis en arving ønsker at anfægte testamentet, skal vedkommende indgive sin klage senest seks måneder efter at være blevet underrettet om testamentet.

Boet kan først skiftes, når det er opgjort. Opgørelsen af boet indebærer, at man fastslår omfanget af aktiverne i boet, at man opfylder afdødes og boets forpligtelser med hensyn til eventuel gæld, og at man sikrer rettighederne for arvinger og/eller legatarer. I forbindelse med boopgørelsen har personer med en andel i boet fælles ejendomsret til de aktiver, som boet består af, medmindre der er truffet særlige forholdsregler vedrørende forvaltningen af boet. I stedet for denne fælles forvaltning kan personer, der har en andel i boet, anmode retten om at beskikke en bobestyrer for afdødes bo. Når forvaltningen af boet overgår til bobestyreren, ophører den fælles forvaltning for de personer, der har en andel i boet, og de er ikke længere berettiget til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende afdødes bo. Bobestyreren har til opgave at iværksætte alle foranstaltninger, der er nødvendige for boopgørelsen. Når boet er opgjort, underretter bobestyreren de personer, der har en andel i boet, og udarbejder en erklæring om sin forvaltning.

Når boet er opgjort, kan enhver, der har en andel i boet, kræve det skiftet. Hvis afdøde var gift eller levede i registreret partnerskab, skal boet skiftes, inden det fordeles til arvingerne. Personer, der har en andel i boet, kan skifte boet på den måde, som de har aftalt. Der udfærdiges et boskiftedokument med angivelse af fordelingen af boet, som skal være underskrevet af de personer, der har en andel i boet, og dets ægthed og rigtighed skal attesteres af to upartiske vidner.

Bobehandleren kan også anmode retten om at afsige kendelse om fordelingen af boet. Dette sker normalt, når personer, der har en andel i boet, ikke kan nå til enighed om fordelingen. Medmindre andet er angivet, fordeler bobestyreren eller eksekutor boet, hvis han/hun ikke har nogen andel i boet, og de personer, der har en andel i boet, beder vedkommende om at fordele boet, og der ikke er udpeget nogen til at fordele boet.

Bobehandleren skal angive tid og sted, hvor boet skal fordeles, og skal indkalde de personer, der har en andel i boet, til boskiftet i henhold til en verificerbar metode. Bobehandleren skal bestræbe sig på at sikre, at de personer, der har en andel i boet, indgår aftale om fordelingen. Hvis der indgås en sådan aftale, fordeles boet i henhold til denne. Hvis der ikke indgås nogen aftale, skal bobehandleren fordele boet, således at alle, der har en andel i det, får en andel af de samlede aktiver. Hvis boet ikke kan fordeles på anden måde, kan retten på anmodning af bobehandleren afsige kendelse om, at bestemte effekter eller om nødvendigt alle effekter i boet skal sælges af bobehandleren. Bobehandleren udarbejder og underskriver et boskiftedokument. Enhver person, der har en andel i boet, kan anfægte den fordeling, som bobehandleren har foretaget, ved at indgive en klage mod de andre personer, der har en andel i boet, seneste seks måneder efter fordelingen.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

En person har status af arving, hvis han/hun er i familie med afdøde, er gift med eller er adopteret af afdøde ifølge lovens krav. En arveberettiget kan enten være en fysisk eller en juridisk person.

En arving eller arveberettiget kan kun være en person, der boede sammen med afdøde eller testator på dødstidspunktet. En undtagelse herfra er et barn, der er undfanget inden afdødes død, og som herefter fødes levende.

En arving eller arveberettiget, der ønsker at udøve sine rettigheder, skal tage imod arven eller anmelde sit krav over for den eller de personer, der har modtaget arven. Hvis boet ikke er skiftet, skal kravet anmeldes over for bobestyreren. Kravet kan også forelægges retten. Arvingen eller den arveberettigede skal tage vare på den arv, som han/hun har modtaget, hvis han/hun påtaget sig at tage vare på boet, enten alene eller sammen med en anden, har deltaget i udfærdigelsen af dokumentationen for boet eller dets fordeling eller har taget andre skridt vedrørende de pågældende aktiver.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

En person, der har en andel i afdødes bo, hæfter ikke personligt for afdødes gæld. En person, der har en andel i afdødes bo, og som skal udfærdige dokumentationen for boet, hæfter kun personligt for afdødes gæld, hvis han/hun undlader at indsende dokumentationen for boet inden for fristen.

Afdødes og boets gæld betales med aktiverne i boet. Personer, der har en andel i afdødes bo, hæfter imidlertid personligt for alle gældsposter og forpligtelser, som de har fået ind i boet.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

De krævede dokumenter til registrering af fast ejendom varierer, afhængigt af om den faste ejendom er erhvervet gennem arv eller testamente. Når man ansøger om bekræftelse af registrering af fast ejendom efter en arv, skal fortegnelsen over aktiverne i boet, boskiftedokumentet, afdødes slægtstræ, alle optegnelser vedrørende bodelingen samt eventuelle dokumenter vedrørende overdragelse af arvede aktiver bilægges ansøgningen. Ansøgeren skal ligeledes bevise, at boskiftet har fået retsvirkning, ved at bilægge ansøgningen enten en erklæring, der er underskrevet af alle de personer, der har en andel i afdødes bo, eller en retskraftsattest, der er udstedt af den kompetente domstol på stedet, hvor afdøde boede.
Ved ansøgning om bekræftelse af registrering af fast ejendom på grundlag af et testamente, skal fortegnelsen over aktiverne i boet, afdødes slægtstræ, det oprindelige testamente, en attest om, at testamentet har retsvirkning, samt bevis for, at alle arvinger er blevet underrettet om testamentet, bilægges ansøgningen. Hvis myndigheden for digitalisering og befolkningsdata (*Digi- ja väestötietovirasto*) eller (i provinsen Åland) statens embedsværk på Åland (*Ahvenanmaan valtionvirasto*) skal attestere, at listen over personer, der har en andel i boet, er ægte og korrekt, er det ikke nødvendigt at bilægge ansøgningen slægtstræet.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er ikke obligatorisk at anmode om en bobestyrer. Hvis der indgives en begæring til retten om beskikkelse af en bobestyrer, skal retten beskikke en bobestyrer til at varetage forvaltningen af boet. Begæringen kan indgives af enhver, der har en andel i afdødes bo, eller af eksekutoren for eller den arveberettigede i henhold til testamentet. Aktiverne i boet kan også overdrages til bobestyreren med henblik på forvaltning efter anmodning fra en kreditor i boet eller afdøde eller en person, der hæfter for afdødes gæld.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

De personer, der har en andel i afdødes bo, bestyrer i fællesskab aktiverne i boet, medmindre der er truffet særlige forholdsregler vedrørende forvaltningen af boet. De personer, der har en andel i afdødes bo, kan også blive enige om forvalte boet i fællesskab og aftale, at boet skal forblive uskiftet indtil videre eller indtil en bestemt frist.
Afdødes bo kan overdrages til bobestyreren ved en domstolsafgørelse med henblik på forvaltningen. Hvis dette sker, ophører den fælles boforvaltning ved de personer, der har en andel i boet, og de kan herefter ikke træffe beslutninger vedrørende afdødes bo, selv om disse beslutninger er enstemmige.
Afdøde kan indsætte en bestemt person til at bestyre boet som eksekutor i sit testamente. Eksekutoren har til opgave at sikre, at boet gøres op, og at testamentet gennemføres. I sådanne tilfælde varetager eksekutoren de opgaver, som ellers ville påhvile de personer, der har en andel i boet, eller bobestyreren. Indsættelsen af en eksekutor forhindrer ikke, at der udpeges en bobestyrer. Hvis der indsættes en eksekutor i testamentet, udpeges vedkommende til bobestyrer, medmindre der er gode grunde til ikke at gøre det.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Fælles forvaltning af afdødes bo betyder, at arvingerne skal være enige om forvaltningen, og kun i særlige tilfælde kan der gøres undtagelser herfra. Når der er tale om fælles forvaltning af afdødes bo, repræsenterer de personer, der har en andel i boet, boet i forhold til tredjepart og kan sagsøge og blive sagsøgt i fællesskab i sager vedrørende boet. Der kan imidlertid gennemføres en foranstaltning, som ikke kan udsættes, selv om det ikke er muligt at opnå samtykke fra alle de personer, der har en andel i boet. De personer, der har en andel i boet, kan også give en enkeltperson bemyndigelse til at varetage boets interesser.
Når retten beskikker en bobestyrer, udstyres denne med et beskikkelsesdokument, hvori det bo, som beskikkelsen vedrører, er angivet. Bobestyrerens beføjelser vedrører kun det bo, som retten har beskikket vedkommende til at bestyre. Når afdødes bo er blevet overdraget til bobestyreren, repræsenterer bobestyreren boet over for tredjemand og kan sagsøge eller blive sagsøgt i sager vedrørende boet. Bobestyreren har til opgave at træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at opgøre boet. Bobestyreren skal indhente udtalelser fra personer, der har en andel i afdødes bo, vedrørende spørgsmål af betydning for en eller flere sådanne personer. Selv i sådanne tilfælde er det imidlertid ikke noget krav, at bobestyreren indhenter tilsagn fra de personer, der har en andel i boet, inden han gennemfører foranstaltninger.
Omfanget af eksekutorens beføjelser under bobehandlingen afhænger af testamentet. Medmindre andet er angivet i testamentet, har eksekutoren de samme beføjelser som bobestyreren.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Fortegnelsen over aktiver i boet og boskiftedokumentet er dokumenter, der angiver status for en legatar eller arveberettiget, og skal udfærdiges i løbet af bobehandlingen.
De personer, der har en andel i afdødes bo, afdødes aktiver og passiver, de arveberettigede og den overlevende ægtefælle (hvis ægtefællen ikke har en andel i boet) skal angives i fortegnelsen over aktiver.
Boskiftedokumentet danner grundlag for fordelingen af boet. Det er imidlertid ikke et dokument med retskraft i den forstand, at det kan bruges som grundlag for at indlede en udlægsprocedure eller som et dokument til overdragelse af forvaltningen af boet. Enhver fuldbyrdelsesforanstaltning kræver en separat retskraftig domstolsafgørelse.
Begrebet "et dokuments formelle beviskraft" anerkendes ikke i Finland.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Your Europe
This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 15/02/2024
De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Sverige

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Enhver, der er fyldt 18 år, kan oprette et testamente. Et testamente er ikke gyldigt, hvis det er udfærdiget under indflydelse af psykiske forstyrrelser. Det er en betingelse for, at et testamente er gyldigt, at det er skriftligt og underskrevet af testator. Testamentet skal også bevidnes og underskrives af to vidner samtidig. Vidnerne skal være klar over, at det er et testamente, de bevidner, men de behøver ikke at kende testamentets indhold.

De to vidner skal være over 15 år og må ikke være ægtefælle, samlever, søskende, direkte slægtning eller have et nært forhold til testator. En person, der selv eller hvis ægtefælle, samlever, søskende, direkte slægtning eller anden nærtstående part er indsat som arving i testamentet, må heller ikke være vidne.

Det er muligt for en testator at oprette et nødtestamente, hvis vedkommende er forhindret i at oprette et testamente på ovennævnte måde på grund af sygdom eller en anden nødsituation. I denne situation kan testamentet oprettes mundtligt i to vidners nærvær eller egenhændigt affattes og underskrives af testator.

Et testamente kan kun erklæres ugyldigt ved, at der rejses indsigelse mod det ved en domstol. Ugyldighedsindsigelsen skal rejses, senest seks måneder efter at vedkommende har fået kendskab til testamentet.

Dispositioner med hensyn til dødsboet er kun gyldige, såfremt reglerne om testamenter er iagttaget. Arveaftaler eller andre aftaler om overdragelse af aktiver efter dødsfald er således ugyldige.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Der findes ingen regler om registrering af testamenter i Sverige.

For at sikre sig, at testamentet kan findes, og det således kan lægges til grund for skiftet efter testators død, bør testator fortælle nogen, som han har tillid til, hvor testamentet opbevares. Der er almindeligt, at testamenter opbevares hos en advokat eller i en bank. Hvis der ikke forefindes noget testamente ved testators død, udlægges boet efter de almindelige arveretlige regler. Skiftet kan genoptages, hvis testamentet på et senere tidspunkt dukker op. Forældelsesfristen er 10 år.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja, hvis en person er gift og/eller har børn, er der begrænsninger i retten til at disponere over vedkommendes ejendele.

Hvis testator var gift, er den efterlevende ægtefælle berettiget til udtage aktiver, der sammen med det, den efterlevende ægtefælle fik ved delingen af fællesboet, eller sammen med ægtefællens særejeaktiver, udgør fire gange det grundbeløb, der er angivet i §§ 6 og 7, i kapitel 2, i den svenske lov om social sikring (2014: SEK 44 400 x 4 = SEK 177 600) (*basbeloppsregeln*). Denne ret gælder, i den udstrækning der er værdier i boet op til dette beløb. Det indebærer, at hele boet tilfalder den efterlevende ægtefælle, såfremt aktiverne ikke overstiger denne værdi. Testamenter, der begrænser denne rettighed, er ugyldige.

Arveladers børn kaldes livsarvinger og har ret til tvangsarv. Tvangsarven udgør halvdelen af den arvelod, som livsarvingerne er berettiget til efter lovgivningen. Det er fastsat i lovgivningen, at arveladers livsarvinger har lige ret til arven. Testamenter, der gør indgreb i tvangsarven, er ugyldige på det punkt. For at livsarvingerne skal kunne få deres tvangsarv, skal de begære testamentet ændret (*påkallar jämkning*), senest seks måneder efter at vedkommende har modtaget testamentet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger noget testamente, fordeles arven i overensstemmelse med arvelovgivningen. For at være arveberettiget skal den pågældende være i live på tidspunktet for arveladers død. Personer, der er undfanget på tidspunktet for arveladers død, og som levendefødes efterfølgende, er ligeledes arveberettigede.

Der findes tre arveklasser ifølge lovgivningen. Første arveklasse omfatter arveladers børn eller børnebørn. Anden arveklasse omfatter arveladers forældre og søskende, mens tredje arveklasse omfatter bedsteforældre og deres børn, dvs. arveladers forældres søskende. Arven fordeles ligeligt inden for hver gren. Personer i anden arveklasse er ikke arveberettiget, hvis personer i første arveklasse er i live. Personer i tredje arveklasse arver, hvis ingen personer i anden arveklasse er i live.

Hvis afdøde var gift, tilfalder boet den efterlevende ægtefælle. Efter længstlevendes død arver de fælles arvinger, og hvis der ikke er nogen fælles arvinger, arver personer i anden eller tredje arveklasse. De fælles arvinger er derfor berettiget til efterarv efter den længstlevende ægtefælles død.

Hvis arvelader har arvinger, der ikke er arvinger efter den efterlevende ægtefælle, er disse berettiget til modtage deres arvelod efter arveladers død.

Hvis der ikke er nogen arvinger, tilfalder boet den svenske arvefond.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

Fordelingen af arven foregår oftest uden myndighedernes medvirken. Det er i stedet de arveberettigede, dvs. de fælles ejere af dødsboet, som i fællesskab fordeler boet efter arveladers død. Fællesejerne er den efterlevende ægtefælle eller samlever, arvinger og universalarvinger i henhold til testamente. Tre måneder efter dødsfaldet skal der indgives en boopgørelse til skatteevæsenet (Skatteverket). På opgørelsen figurerer alle dødsboets aktiver og passiver. Det fremgår ligeledes af opgørelsen, hvem der er bemyndiget til at repræsentere boet. Skatteevæsenet er også den kompetente myndighed med hensyn til at eftersøge en arving, hvis opholdssted er ukendt, idet der foretages en efterlysning i Post- och Inrikes Tidningar.

Hvis en af de fælles ejere indgiver en begæring herom, skal retten foranledige, at boet overgår til behandling af en offentlig bobestyrer (*boutredningsman*), og retten udpeger denne. Hvis parterne er uenige om fordelingen af boet, beskikkes der en særlig bobestyrer (*särskild skiftesman*). Denne kan gennemtvinge skiftet. Den særlige bobestyrer beskikkes af en almindelig kompetent domstol.

Tvister vedrørende arven behandles ligeledes af de almindelige domstole.

Hvis en af de fælles ejere er mindreårige eller umyndiggjorte, udpeges der en værge (*god man*). Værgen udpeges af statsforvaltningen (*överförmyndaren*).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Der stilles ikke krav om særlig vedgåelse af en arvings arv. Arvingen skal dog give sig til kende, og hvis vedkommende har del i boet, skal den pågældende medvirke til at bestyre boet.

Hvis en person er arveberettiget i henhold til et testamente, skal han, hvis han vil gøre sin ret gældende, give de legale arvinger meddelelse om testamentets eksistens. Dette sker ved, at en bekræftet kopi af testamentet overgives til arvingen/arvingerne, som bekræfter modtagelsen heraf. Efter overgivelsen har arvinger, der mener, at testamentet bør erklæres ugyldigt, livsarvinger, som ønsker at ændre testamentet for at få deres tvangsarv, eller en efterlevende ægtefælle, som ønsker at påberåbe sig reglen om grundbeløbet, seks måneder til at indgive et søgsmål til retten.

Livsarvinger efter afdøde har mulighed for at give afkald på deres arveret til fordel for den efterlevende ægtefælle. Dette betyder ikke, at de afstår fra deres arv, men derimod at de udskyder deres ret til at arve. Livsarvingen får ret til efterarv fra den efterlevende ægtefælles bo, og når vedkommende går bort, får arvingen sin arvelod. Hvis arvingen ikke er i live, når den efterlevende ægtefælle dør, indtræder arvingens arvinger i dennes ret.
En legal arving eller en testamentsarving kan give arveafkald direkte over for arvelader, dvs. før dennes død. Et sådant afkald er bindende for arvingens arvinger, medmindre andet angives. En livsarving eller dennes arvinger er imidlertid altid berettiget til at modtage sin tvangsarv.
Hvis en legal arving eller en testamentsarving giver afkald på eller ikke gør krav på sin arv, kan skattevæsenet opfordre dem til at gøre deres ret gældende inden for seks måneder efter opfordringen blev givet. Hvis den legale arving eller testamentsarvingen ikke gør sin ret gældende, mister vedkommende sin arveret. En person kan give arveafkald frem til det tidspunkt, hvor skiftet afsluttes.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Når arvelader dør, skal de fælles ejere i boet, dvs. den efterlevende ægtefælle eller samlever, de legale arvinger og universalarvinger i henhold til testamente, forvalte dødsboet i fællesskab. De er ansvarlige for at udfærdige boopgørelsen og indsende den til skattevæsenet. Hvis aktiverne overstiger passiverne, fordeles det overskydende beløb efter de arveretlige regler eller som bestemt i testamentet. Aktiverne fordeles ved et skiftedokument, som udfærdiges af de legale arvinger og testamentsarvingerne. Dokumentet skal være skriftligt og være underskrevet af arvingerne. Hvis arvingerne ikke kan nå til enighed om fordelingen, kan der udpeges en særlig bobestyrer og gennemføres et tvangsskifte. Hvis der er indsat en eksekutor, har han til opgave at skifte boet.
Hvis afdøde var gift eller samlevende, gennemføres der normalt skifte af det fælles bo. Skiftet af det fælles bo sker inden skifte af dødsboet.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I arvelovgivningen er det fastsat, hvem der er arvinger. Den pågældende skal være i live på tidspunktet for arveladers død, eller være undfanget inden arveladers død og levendefødt bagefter. Der er tre forskellige arveklasser for arveberettigede, nærmere oplysninger findes under spørgsmål 4.
Man har status af testamentsarving, hvis man testamenteres en del af boet i kraft af et gyldigt testamente. Hvis testamentsarvingen ikke lever, når testator dør, træder vedkommendes slægtninge i vedkommendes sted, hvis de er arveberettigede efter lovgivningen.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Nej, arvingerne hæfter ikke for afdødes gæld. Når en person dør, indgår den pågældendes aktiver og passiver i dødsboet. Boet er en selvstændig juridisk person og har derfor sine egne rettigheder og forpligtelser. Hvis passiverne overstiger aktiverne, tages boet under konkursbehandling, og der kan ikke ske nogen udlægning af arv.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Enhver, der har erhvervet fast ejendom med tilhørende ejendomsrettigheder, skal ansøge om at få det erhvervede registreret i matrikelregistret (*lagfart*) (https://www.lantmateriet.se/), normalt senest tre måneder efter købet. En person, der ansøger om registrering, skal indgive erhvervelsesdokumentet (*fångeshandlingen*) samt andre dokumenter, der er nødvendige for at dokumentere købet. I forbindelse med et køb betyder det, at bl.a. købekontrakten skal fremlægges. Hvis ejendommen (*fästigheten*) er erhvervet ved arv, er det i nogle tilfælde i princippet tilstrækkeligt (hvis der kun er én arving i boet), at den registrerede boopgørelse indsendes i original og en bekræftet kopi. I andre tilfælde skal skiftedokumentet indsendes i original og en bekræftet kopi. Det kan også være nødvendigt at indsende andre dokumenter, f.eks. samtykke fra værgen, hvis en mindreårig eller en umyndiggjort har del i boet. I nogle tilfælde kan en person ansøge om registrering ved at indsende et testamente, der har fået retsvirkning, i stedet for skiftedokumentet.
Den, der har ansøgt om registrering af skødet, anses for at være ejendommens ejer.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Det er obligatorisk at udpege en officiel bobestyrer (*boutredningsman*), hvis en af de fælles ejere i boet anmoder herom. En legatar, dvs. en person, som har fået tillagt bestemte aktiver i testamentet, kan anmode om beskikkelse af en officiel bobestyrer. Bobestyreren beskikkes af den kompetente domstol. Bobestyreren skal have den nødvendige viden til at kunne bestyre boet.
En arvelader kan i sit testamente sørge for, at en eksekutor skal bestyre boet i stedet for arvingerne og universalarvinger i henhold til testamente.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

I første række de fælles ejere i boet, dvs. den efterlevende ægtefælle eller samlever, legale arvinger og universalarvinger i henhold til testamente. De personer, der har del i boet, skal nævnes i boopgørelsen. Hvis der er beskikket en officiel bobestyrer eller en eksekutor i testamentet, er de bemyndiget til at repræsentere boet i stedet for de fælles ejere i boet.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

En official bobestyrer (*boutretningsman*) har til opgave at opgøre aktiverne og passiverne i boet og bestyre boet. Det skal ligeledes fastslås, hvilke arvinger eller testamentsarvinger der findes, således at man kan fordele boet efter de arveretlige regler eller testamentet. Bobestyreren er derfor bemyndiget til at indgå de retshandler, der er nødvendige for dette. Der er visse begrænsninger på bobestyrerens beføjelser, f.eks. ved salg af fast ejendom, hvor bobestyreren skal have skriftlig tilladelse fra alle de fælles ejere, eller hvis en sådan ikke kan opnås, tilladelse fra den kompetente Tingsrätt.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

De mest almindelige dokumenter er boopgørelsen og skiftedokumentet.
Boopgørelsen (bouppteckning): Efter bobehandlingen, som alle legale arvinger og testamentsarvinger skal indkaldes til, udfærdiges der en boopgørelse, som skal indsendes til skattevæsenet. Det fremgår bl.a. af opgørelsen, hvem de legale arvinger og testamentsarvingerne er, og hvilke aktiver og passiver, der er i boet. Den person, der har størst kendskab til dødsboet, nemlig ophavsmanden til boopgørelsen, skal erklære på tro og love, at oplysningerne i opgørelsen er korrekte. To personer skal attestere, at alt er blevet noteret korrekt i opgørelsen. Testamentet og bodelingsoverenskomsten (*äktenskapsförord*) skal bilægges opgørelsen, som herefter registreres af skattevæsenet. En registreret boopgørelse har retsvirkning. Dette dokument udgør i sig selv eller sammen med skiftedokumentet de fælles ejeres legitimation til at hæve indeståender på afdødes bankkonti og til at begære rettigheder over fast ejendom tinglyst.
Skiftedokument: Ved fordelingen af boets aktiver skal der udfærdiges et skiftedokument. Skiftedokumentet skal udfærdiges skriftligt og underskrives af de legale arvinger og/eller arvingerne i henhold til testamente. Skiftedokumentet har også retsvirkning og giver de fælles ejere i boet legitimation.
I svensk ret gælder princippet om fri bevisbedømmelse, hvilket betyder, at der ikke findes særlige bestemmelser om, hvor stor bevisværdi et bestemt dokument skal tillægges.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 16/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - England og Wales

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Dødsdispositionen udarbejdes af testator/testatorerne. Der er ingen krav om juridisk rådgivning eller inddragelse af en advokat.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Der er ingen krav om registrering af testamentet.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Nej, men specifikke familiemedlemmer og personer, som afdøde forsørger, kan anmode retten om tildeling af et arveforskud fra boet i henhold til Inheritance (Provision for Family and Dependants) Act 1975.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

I et gyldigt testamente overdrages afdødes bo til afdødes eksekutorer (personlige repræsentanter). Aktiverne afhændes ikke til arvingerne.
Hvis afdøde ikke efterlader et gyldigt testamente, fordeles boet i overensstemmelse med arvereglerne i Administration of Estates Act 1925 (med senere ændringer).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Afdødes bo overdrages til afdødes personlige repræsentanter, som kan modtage erklæringer om afkald eller accept. De kan anmode retten om en skiftebevilling (eksekutorbevilling, når der foreligger et testamente, og en almindelig skiftebevilling ved dødsfald, hvor der ikke er skrevet testamente). Ved bevillingen bekræftes deres bemyndigelse til at behandle boet i overensstemmelse med testamentet eller efter de arveretlige regler alt efter omstændighederne. Tvister om retten til arven eller bevillingen kan indbringes for retten. Sagsgangen ved retten er omfattet af Non-Contentious Probate Rules eller Civil Procedure Rules.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

De personlige repræsentanter er ansvarlige for at identificere og samle afdødes aktiver i boet, betale afdødes gæld (herunder arveafgift) og fordele restbeløbet til arvingerne i overensstemmelse med testamentet eller arvereglerne.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Testator kan udpege de begunstigede, der skal arve boet, ved at udfærdige et gyldigt testamente. Hvis der ikke foreligger et gyldigt testamente, vil de arveretlige regler foreskrive, hvem der skal arve. Arvingerne får ret til at arve ved arveladers død eller, når der er tale om arvinger, der får ret til at arve som følge af, at en arving dør under bobehandlingen, den tidligere arvings død.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Nej. Afdødes bo hæfter.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Som nævnt i svaret på spørgsmål 5 overdrages afdødes bo til afdødes personlige repræsentanter. De personlige repræsentanter overdrager fast ejendom til arvingen i løbet af bobehandlingen. Arvingen fremlægger dokumentation for skiftebevillingen og overdragelsen over for maktrikelregistret i overensstemmelse med de relevante tinglysningsbestemmelser.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se svaret under spørgsmål 9.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

De personlige repræsentanter bestyrer boet og fordeler nettoaktiverne. Formen på overdragelsen af aktiver afhænger af aktivernes art. Nogle formuegoder kan overdrages ved besiddelse. Penge kan betales med check. Se spørgsmål 9 vedrørende fast ejendom.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 31/08/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Nordirland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

En dødsdisposition kan foretages i henhold til loven (dvs. hvor der ikke er et testamente) eller i henhold til et testamente. Der er ingen krav om oprettelse af et testamente. Hvis der oprettes et testamente, kan det oprettes af testator med eller uden bistand fra en advokat. Der er ingen krav om juridisk rådgivning eller inddragelse af en advokat.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Der er ingen krav om registrering af testamentet. Det kan dog opbevares af High Court i Nordirland mod betaling af et gebyr.
I testamentet overdrages afdødes bo til afdødes eksekutorer (personlige repræsentanter). Aktiverne afhændes ikke.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Ja, der kan være indskrænkninger for aktiverne. For eksempel i tilfælde af ejendom i sameje overgår den uden videre til den eller de efterlevende samejere (dette kaldes efterladteklausulen).

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis afdøde ikke efterlader et gyldigt testamente, fordeles boet i overensstemmelse med arvereglerne i Administrationen of Estates Act (Northern Ireland) 1955 (med senere ændringer).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Afdødes bo overdrages til afdødes personlige repræsentanter. De kan anmode retten om en skiftebevilling (eksekutorbevilling, når der foreligger et testamente, og en almindelig skiftebevilling ved dødsfald, hvor der ikke er skrevet testamente). Ved bevillingen bekræftes deres bemyndigelse til at behandle boet i overensstemmelse med testamentet eller efter de arveretlige regler alt efter omstændighederne. Tvister om retten til arven eller bevillingen kan indbringes for retten. Sager anlagt ved domstolen er underlagt County Court Rules (NI) 1981 og Rules of the Court of Judicature (NI) 1980.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

De personlige repræsentanter er ansvarlige for at identificere og samle afdødes aktiver i boet, betale afdødes gæld (herunder arveafgift) og fordele restbeløbet til arvingerne i overensstemmelse med testamentet eller arvereglerne.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Ved arveladers død eller, når der er tale om arvinger, der dør under bobehandlingen, den tidligere arvings død.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Nej. Afdødes bo hæfter.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

De personlige repræsentanter overdrager fast ejendom til arvingen i løbet af bobehandlingen. Arvingen skal muligvis fremlægge bevis for skiftebevillingen og overdragelsen over for tinglysningskontoret eller skøderegistret i overensstemmelse med Land Registration Rules (Northern Ireland) 1994 eller Registration of Deeds Regulations (Northern Ireland) 1997.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se svaret under spørgsmål 9.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

De personlige repræsentanter bestyrer boet og fordeler nettoaktiverne. Formen på overdragelsen af aktiver afhænger af aktivernes art. Nogle formuegoder kan overdrages ved besiddelse. Penge kan betales med check. Se spørgsmål 9 vedrørende fast ejendom.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 24/08/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Skotland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

En person kan ved dødsfald efterlade ejendele til en anden ved hjælp af en testamentarisk disposition. Kravene i Writing (Scotland) Act 1995 betyder, at testamenter udfærdiget efter den 1. august 1995 skal være udfærdiget på skrift og underskrevet af arvegiver.

Privatpersoner kan besidde løsøre og fast ejendom i sameje, som tilfalder den efterladte (dette kaldes normalt efterladteklausulen).

Enkeltpersoner kan også være eneejere af løsøre og fast ejendom eller være ejere heraf sammen med andre, hvor der foreligger en særlig klausul om, hvem aktiverne eller en andel heraf skal tilfalde ved vedkommendes død.

Når der ikke foreligger et testamente, en efterladteklausul eller en særlig klausul som nævnt ovenfor, overdrages formuegodet i overensstemmelse med Succession (Scotland) Act 1964.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Der er ingen krav om registrering af testamenter i Skotland.

Ejendomsretten til fast ejendom, herunder adkomst ifølge en særlig klausul eller en efterladteklausul, registreres i enten Register of Sasines eller Land Register of Skotland.

I nogle tilfælde registreres adkomsten til løsøre, herunder ved særlig klausul eller en efterladteklausul, f.eks. i en virksomheds aktieregister.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Efter skotsk lovgivning kan et barn eller efterlevende ægtefælle/registreret partner stille krav om at få tillagt ejendomsretten til løsøre ved en forælders /ægtefælles/registreret partners død, selv om afdøde har skrevet testamente. Reglerne om tvangsarv fungerer som værn mod arveløshed. Børn har ret til at dele en tredjedel af afdødes formue (penge, værdipapirer osv.), hvis der findes en efterlevende ægtefælle eller registreret partner, eller halvdelen, hvis der ikke findes en efterlevende ægtefælle eller registreret partner. En efterlevende ægtefælle/registreret partner har ret til en tredjedel af afdødes formue (penge, aktier osv.), hvis der er børn, eller halvdelen, hvis der ikke er nogen.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Aktiverne vil blive udlagt efter reglerne i Succession (Scotland) Act 1964 i nedenstående rækkefølge.

A) PRIORITEREDE RETTIGHEDER

En enke, enkemand eller efterlevende registreret partner (efterlevende) har prioriterede rettigheder i sin afdøde ægtefælles eller registrerede partners bo. Hvis afdøde ejede et hus, og den efterlevende boede der, har vedkommende ret til at udtage huset med tilbehør og indbo inden for visse grænser. Den efterlevende ægtefælle kan gøre krav på:

huset, så længe dets værdi er mindre end 473 000 GBP

tilbehør og indbo op til en værdi af 29 000 GBP.

Hvis afdøde efterlader sig børn eller andre efterkommere, har den efterlevende ret til de første 50 000 GBP af boet. Hvis afdøde ikke efterlader sig børn eller andre efterkommere, har den efterlevende ret til de første 89 000 GBP.

B) LOVBESTEMTE RETTIGHEDER

Hvis der fortsat er aktiver i boet, efter at de prioriterede rettigheder er opfyldt, har den efterlevende ægtefælle eller registrerede partner og børn visse "lovbestemte rettigheder" over "løsøret" (legal rights from the moveable estate), jf. svaret på spørgsmål 3 ovenfor.

C) FRIE AKTIVER

Når de prioriterede og lovbestemte rettigheder er opfyldt, fordeles resten af boet efter de arveretlige regler i følgende rækkefølge:

Børn

Hvis der er efterlevende forældre og søskende, arver forældrene halvdelen og søskende den anden halvdel

Søskende, hvis der ikke er efterlevende forældre

Forældre, hvis der ikke er efterlevende søskende

Efterlevende ægtefælle eller registrerede partner

Onkler eller tanter (på begge forældres side)

Bedsteforældre (på begge forældres side)

Bedsteforældres søskende (på begge forældres side)

Andre slægtninge — fjernere end bedsteforældre

Staten

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

I de fleste boer skal en eksekutor (som enten er indsat i afdødes testamente eller beskikket af Sheriff Court) have en "bekræftelse" (confirmation) fra Sheriff Court. Bekræftelsen udgør eksekutors bemyndigelse til at bestyre boet som angivet i den fortegnelse over boets aktiver, som ledsager ansøgningen om bekræftelse — og giver også eksekutor beføjelse til at foretage de dispositioner, der er forbundet med bobehandlingen.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

I de fleste boer er det nødvendigt med en eksekutor til at bestyre boet, og denne er enten indsat i et testamente eller beskikket af Sheriff Court (executor dative) i de tilfælde, hvor der ikke findes et gyldigt testamente, eller hvis de beskikkede eksekutorer er ude af stand til eller ikke ønsker at påtage sig opgaven.
I de fleste boer skal eksekutor/eksekutorerne ansøge Sheriff Court om bekræftelse.
En executor dative skal, bortset fra i de tilfælde, hvor boet ikke er underlagt proceduren for boer af begrænset værdi, og i visse andre begrænsede tilfælde, have en ansvarsforsikring (bond of caution), inden vedkommende begynder at bestyre boet.
En fortegnelse over alle aktiver i boet sammen med testamentet, hvis et sådant findes, skal være bilagt ansøgningen om bekræftelse.
Rettens bekræftelse af fortegnelsen udgør eksekutors bemyndigelse til at udfærdige boopgørelsen.
Når boet er opgjort, skal eksekutor betale eventuel gæld og skyldige afgifter, inden boet fordeles i overensstemmelse med testamentet eller efter de arveretlige regler (Succession (Scotland) Act 1964).

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Hvis der er oprettet testamente, indeholder det navnene på arvingerne eller den klasse af arvinger, der skal arve hele boet eller en del af dette med forbehold for eventuelle krav om lovbestemte rettigheder.
Hvis der ikke er oprettet testamente, fastsættes arvelodden og arverækkefølgen efter reglerne i Succession (Scotland) Act 1964.
Hvis der ikke findes et testamente, kan en efterlevende samlever også inden for seks måneder efter dødsfaldet anmode om et arveforskud fra boet i henhold til Family Law (Scotland) Act 2006.
Indsættelsen (vesting) er det tidspunkt, hvor en arving opnår en "ejendomsret" til boets aktiver. Ifølge Succession (Scotland) Act 1964 indsættes eksekutor som bobestyrer. På dette tidspunkt erhverver arvingen et retskrav mod eksekutor på at få udlagt de aktiver, der er omfattet af vedkommendes arvelod. Når arvingen får aktiverne udlagt, erhverver han en reel ret til at råde over aktiverne.
Tidspunktet for ejendomsrettens overgang afhænger af afdødes testamentariske bestemmelse.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Eksekutor er forpligtet til at betale al skyldig gæld i boet, inden det udlægges til arvingerne. De kan først få boet udlagt seks måneder efter dødsdatoen for at give eventuelle kreditorer mulighed for at fremsætte deres krav. Hvis en kreditor ikke gør sit krav gældende inden for seks måneder, og eksekutor fordeler boet, hæfter arvingerne for al gæld i forhold til deres arvelod.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Fast ejendom kan overdrages til en arving ved hjælp af et arveudlægsskøde, der skal registreres i Skotlands matrikelregister, eller ved at vedhæfte et underskrevet dokument (docket) til bekræftelsen (eller til en bekræftelsesattest).
Hvis der findes en efterladteklausul, overgår ejendomsretten uden videre til den efterlevende ejer, og skødet vedlægges en kopi af dødsattesten.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Ikke i alle boer er det nødvendigt med en bekræftelse fra retten, idet visse finansielle institutioner er villige til at udbetale arv uden en bekræftelse. Hvis der kræves en bekræftelse, skal der udpeges en eksekutor, enten med navns nævnelse i et testamente eller i kraft af en anmodning om, at retten beskikker en eksekutor.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Boet bestyres af en eksekutor, der enten er indsat i et testamente eller beskikket af retten, og som opnår en bekræftelse af retten. I nogle tilfælde vil finansielle institutioner imidlertid udbetale midler, der indgår i boet, uden bekræftelse.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Han udfærdiger opgørelsen over alle de aktiver i boet, der fremgår af fortegnelsen i ansøgningen om bekræftelse.
Han betaler gæld og afgifter.
Han fordeler de resterende aktiver i boet til de arvinger, der er nævnt i testamentet, eller, hvis der ikke er oprettet noget testamente, efter reglerne i Succession (Scotland) Act 1964.
Han inddriver forfalden gæld til afdøde.
Hvis afdøde har pådraget sig personskade før sin død, har eksekutor samme ret til erstatning som afdøde.
Eksekutor har ret til at videreføre en sag om erstatning for personskade, som blev rejst af afdøde før dennes død, og som ikke er afsluttet.
Hvis afdøde har anlagt erstatningssag for bagvaskelse, og denne ikke er afsluttet på tidspunktet for dødsfaldet, kan retten til erstatning overgå til eksekutor.
Hvis afdøde havde ret til erstatning for misligholdelse af en aftale, kan eksekutor videreføre eller anlægge en sag i den anledning.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Der kræves ingen dokumenter som bevis for arvingernes status og rettigheder. Eksekutor udlægger boets aktiver til arvingerne, og for nogle vil dette indebære en formel overdragelse af ejendomsretten og eventuelt registrering af adkomsten. Hvis der findes en efterladteklausul, overgår ejendomsretten som ovenfor anført uden videre til den efterlevende ejer, og skødet vedlægges en udskrift af dødsattesten. Der skal indgives en arveafgiftsblanket som en del af bekræftelsesproceduren i Skotland, også selv om der ikke skal betales arveafgift.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 30/08/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Arv - Gibraltar

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union (CNUE).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Dødsdispositionen udarbejdes af testator/testatorerne. Der er ingen krav om juridisk rådgivning eller inddragelse af en advokat.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Der er ingen krav om registrering af testamentet.

I testamentet overdrages afdødes bo til afdødes eksekutorer (personlige repræsentanter). Aktiverne afhændes ikke.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Nej.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis afdøde ikke efterlader et gyldigt testamente, fordeles boet i overensstemmelse med de arveretlige regler i Administrationen of Estates Act 1933 (med senere ændringer).

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Afdødes bo overdrages til afdødes personlige repræsentanter. De kan anmode retten om en skiftebevilling (eksekutorbevilling, når der foreligger et testamente, og en almindelig skiftebevilling ved dødsfald, hvor der ikke er skrevet testamente). Ved bevillingen bekræftes deres bemyndigelse til at behandle boet i overensstemmelse med testamentet eller efter de arveretlige regler alt efter omstændighederne. Tvister om retten til arven eller bevillingen kan indbringes for retten. Sagsgangen ved retten er fastsat i reglerne om skifte under den frivillige retspleje eller de civilretlige regler.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

De personlige repræsentanter er ansvarlige for at identificere og samle afdødes aktiver i boet, betale afdødes gæld og fordele restbeløbet til arvingerne i overensstemmelse med testamentet eller efter de arveretlige regler.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Ved arveladers død eller, når der er tale om arvinger, der dør under bobehandlingen, den tidligere arvings død.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Nej. Afdødes bo hæfter.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

De personlige repræsentanter overdrager fast ejendom til arvingen i løbet af bobehandlingen. Arvingen fremlægger dokumentation for skiftebevillingen og overdragelsen over for matrikelregistret i overensstemmelse med Gibraltar Land Titles Act 2011.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Se svaret under spørgsmål 9.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Se svaret under spørgsmål 9.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

De personlige repræsentanter bestyrer boet og fordeler nettoaktiverne. Formkravene ved overdragelsen af aktiver afhænger af aktivernes art. Nogle formuegoder kan overdrages ved besiddelse. Penge kan betales med check. Se spørgsmål 9 vedrørende jord.

Denne webside er en del af Dit Europa.
Vi vil gerne have din feedback om, hvor nyttige informationerne er for dig.

Sidste opdatering: 16/12/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.